

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

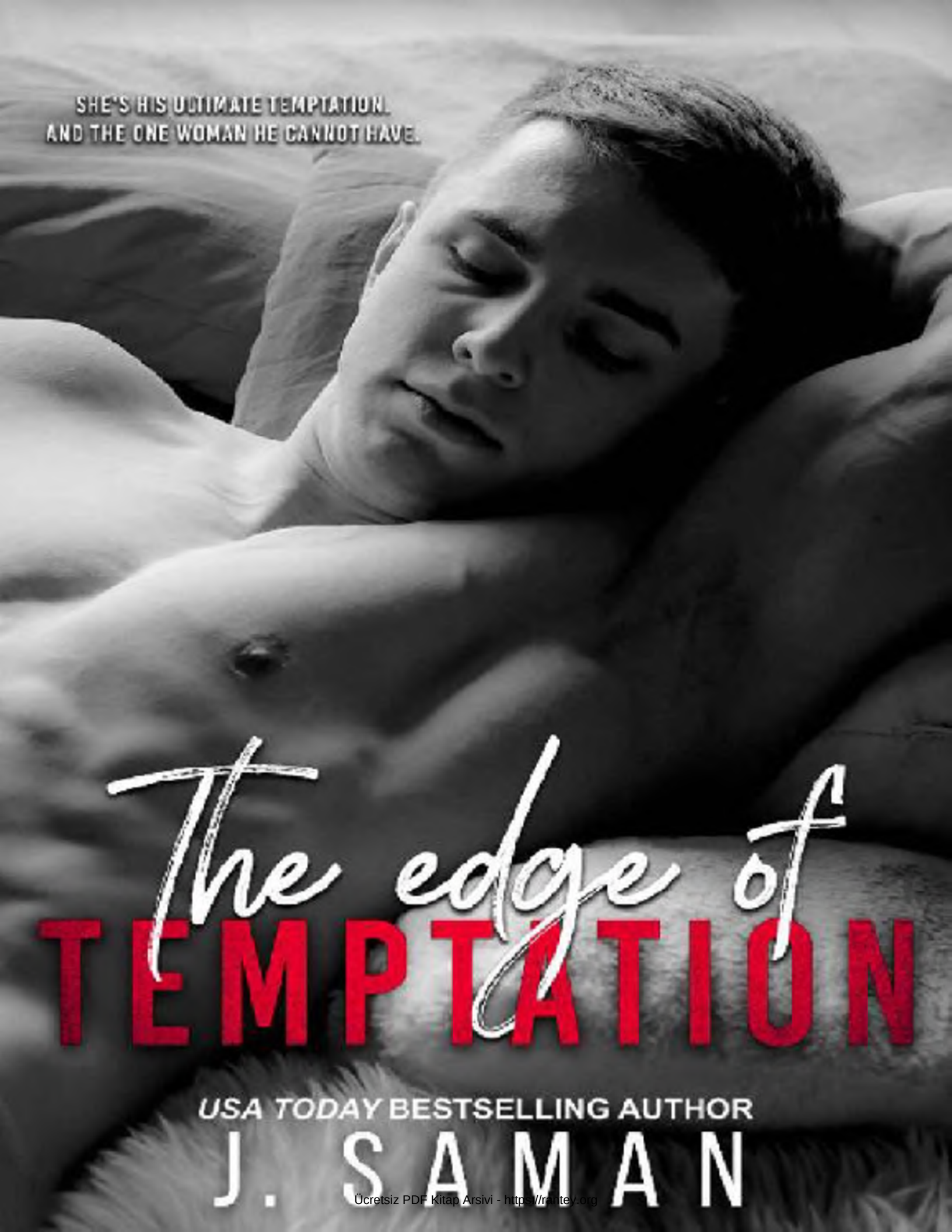
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE'S HIS ULTIMATE TEMPTATION.
AND THE ONE WOMAN HE CANNOT HAVE.

The edge of **TEMPTATION**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

GÜNAHA GİRMENİN SINIRI

J. SAMAN

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Sonsöz

Ayrıca J. Saman

tarafından Kitap

Sonu Notu

Sonsuzluğun Kıyısında Bölüm

1 Sonsuzluğun Kıyısında

Bölüm 2 Aklın Kıyısında

Günahın Kıyısında © 2018 J. Saman

Telif hakkı bildirimi: Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Shannoff Designs

Düzenleme: Gina J. - yeniden

düzenlendi

Birinci Bölüm

Halle

"HAYIR," diye vurgulu bir şekilde cevap veriyorum, umarım ses tonum mizacımdan daha güçlüdür. "Bunu yapmayacağım. Kesinlikle yapmayacağım. Sadece hayır." Vurgu yapmak için parmağımı gösteriyorum ama bu hareketin beni bir yere götüreceğini sanmıyorum. Rina bana bakıyor, parmağının ucu martini bardağının dudağında geziniyor.

"Gülümsüyorsun. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, neden gülümsüyorsun?"

İç çekiyorum. O haklı. Gülümsüyorum. Ama sadece çok saçma olduğu için. Beni tanıdığı onca yıl boyunca hiç bir yabancıya asılmadım. Bunu nasıl yapacağımı bile bildiğimi sanmıyorum. Ve açıkçası, bu çabayı gösterecek ruh halinde de değilim. "Komik, hepsi bu." Omuz silkip geçiştiriyorum. Gerçekten komik değil. Korkunç kelimesi yaklaşıyor. "Ama cevabım hâlâ hayır."

"Ne oldu?" Margot araya giriyor, bakışları Rina, Aria ve benim aramda gidip geliyor, sanki bunu gerçekten anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama anlamıyor. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve bu lanet olası bir retorik. "Bir ay mı?"

Gördün mü? Sana söylemiştim.

"Matt'ten bir ay önce ayrıldın. Bunun için üzgünmüşsün gibi davranamazsın çünkü öyle olmadığını biliyoruz."

"Üzgün olmadığımı kim söyledi?" Kaşlarımı çatıyorum, inanmıyormuş gibi yapıyorum ama gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "İki yıl boyunca onunla birlikteydim."

Ama o haklı. Matt için üzölmüyorum. Sadece Boston'ın güney ucundaki rastgele bir barda rastgele bir adama asılma arzum yok.

Rina, appletini'sinden bir yudum almadan önce mavi gözlerini devirerek "İki işe *yaramaz* yıl," diye ısrar ediyor. Bardağını yere bırakıyor, kollarını göğsünde kavuşturup benim adıma sinirlenmiş gibi dudaklarını büzerken küçük gövdesini sandalyesinde geriye yaslıyor. "Adam tam bir pislikti."

"Ve bir suçlu," diye ekliyor Aria, süslü bardağını geri devirip zeytinli martinisinin sonuncusunu bitirirken. Yavaşça çiğniyor, sivri bir kaşını bana çeviriyor. "Pislik herif insanları dolandırabilmek için seni sürekli görmezden geldi."

"Hepsi doğru." İnkâr bile edemem. Eski sevgilim siyah şapkalı bir hackerdı. Bu kulağa gizemli ve tehlikeli bir şekilde seksi gelse de aslında öyle değil. O pislik herif kredi kartı numaralarını çaldı ve bunları sadece kendisi için kullanmakla kalmayıp dark web'de sattı. Ayrıca, çeşitli şirketleri ve web sitelerini çökertmek için diğer yozlaşmış pisliklerle birlikte çalışarak kendini tatmin eden hacktivistlerden biriydi.

Kendimi savunmam gerekirse, FBI iş yerime gelip beni şehir merkezine götürene ve saatlerce sorgulayana kadar neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. O kadar utanmıştım ki, bir daha iş yerinde yüzümü bile zor gösterdim. Sadece bu da değil, herkes benim hakkımda konuşuyordu. Gözlerinde ya acıma ya da şüphe vardı, sanki ben de onunla birlikte bir suçluymuşum gibi.

Matt'in kırmızı ekip uzmanı olarak düzenli bir işi vardı - şirketlere girip sistemlerine sızmaya çalışmaları için para ödenen yasal hackerlar. Geceleri bilgisayar başında geçirdiği onca zamanın, ilerlemek için çok çalışmasından kaynaklandığını sanıyordum. En azından sorulduğunda sürekli bahanesi buydu.

Hiçbir şey, nişanlandığınız adamın aslında insanlardan çalan bir suçlu olduğunu keşfetmek kadar naif hissettiremez. Ve söz konusu hırsızlıkları sizinle yaşarken yapıyor.

FBI'ın Matt'in suç faaliyetleriyle ilgili olarak bahsettiği kişilerden birini araştırdım. Kadının tuhaf bir ismi vardı ve nedense dikkatimi çekmişti; onu bulduğumda, üç torunu olan dul bir kadın olduğunu, bir oğlunun askerde olduğunu ve yakın zamanda emekli olmuş bir hemşire olduğunu öğrendim. Midemi bulandırdı. Düşündüğümde hala öyle.

FBI'a bildiğim her şeyi anlattım, ki bu hiçbir şey değildi. Matt'i tutuklamalarından üç gün önce onunla ilişkiyi bitirdiğimi açıkladım. Tamamen tesadüftü. İlişkimizin monotonluğundan bıkmıştım. Nişanlı olmaktan ve düğünümüzü hiç konuşmamaktan ya da planlamamaktan. Hiç görmediğim biriyle yaşamaktan, çünkü her zaman ofisinde kilitli kalmasından, bilgisayarıyla o kadar meşgul olmasından ve bana zerre kadar ilgi göstermemesinden. Ama gerçekten, derinlerde bir yerde, artık ona aşık olmadığımı biliyordum.

Ayrıldığımız için gözyaşı bile dökmedim. Aslında, her şeyden çok rahatlamıştım. Ayrıldığım zaman ucuz atlattığımı biliyordum.

Ve sonra FBI geldi.

"Onunla ilişkiyi bitirdim. Onun tam bir ezik olduğunu bilmeden *önce*," diye ekliyorum, durum hakkında itiraf etmek istediğimden daha savunmacı hissediyorum. Ağırılığımı rahatsız tahta sandalyemde kaydırarak bacaklarımı dizlerimden çaprazlıyorum ve bara doğru boş boş bakıyorum.

"Ve bunun için seni alkışlıyoruz," diyor Rina, önce Margot'nun sonra da Aria'nın omuzlarını dürterek onları da aynı fikirde olmaya zorluyor. "Yapılacak en doğru şey buydu. Ama sen çok mutsuz, hüznü ve çok ..."

"Anti-erkekler," diye bitiriyor Margot, limonlu shot'ını rahatsız edici bir coşkuyla geri atarken. Sanırım bu onun için şimdiden üçüncü oldu, bu da uzun bir gece olabileceği anlamına geliyor. Margot henüz ölçülü olma sanatını öğrenemedi.

"Doğru." Aria, Margot'ya sanki tam on ikiden vurmuş gibi abartılı bir şekilde başını sallıyor, dağınık koyu buklelerini omuzlarına atıp topuz gibi bir şey yapıyor. "Anti-erkek. Burada biriyle çıkman gerektiğini söylemiyorum. Onlarla eve gitmek zorunda bile değilsin. Sadece sana bir içki ısmarlamalarına izin ver. Normal bir erkekle normal bir konuşma yap."

Alay ettim. "Sence burada onlardan birini bulabilir miyim?" Kollarımı iki yana açıp sallıyorum. Bütün bu adamlar oyuncu gibi görünüyor. Diğer erkeklerle gruplar halinde, birbirlerini tokatlıyorlar ve içeri giren çeşitli kadınları işaret ediyorlar. Belli ki onları değerlendiriyorlar. Ve eğer bir kadın yanlarından geçerse, pervasızca dönüp kıcına bakıyorlar.

Burası bir bağlantı barı. Karanlık bir ışıklandırma, arka planda sinir bozucu, modaya uygun house müzik ve rahatsız koltuklar. Birini eve götürmeden önce bütün gece ayakta kalmanız için tasarlanmış türden. Ve şimdi çok dikkatli arkadaşlarımın beni neden buraya getirdiğini anlıyorum. Burası her zaman gittiğimiz bir yer değil.

"Burası lise ya da öğrenci evi gibi. Ve kesinlikle iyi anlamda değil. Bahse girerim tüm bu adamlar Axe vücut spreyiyle yıkanmış, saçlarını jölelemiş ve buraya gelip 'çakacak bir hatun' bulmak için annelerinin bodrumundan çıkmışlardır." Bu kelimelerin etrafına tırnak işareti koydum. Bu planın bir parçası olmaya hiç niyetim yok.

"Şey ..." Rina'nın sesi odayı umutsuzca tarayarak uzaklaşıyor. "Sana layık birini bulabileceğimi biliyorum."

"Beyin fonksiyonlarını boşa harcama. Hâlâ ilgilenmiyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum ve içkimi bitiriyorum, bardağı masaya niyetlendiğimden biraz daha fazla kuvvetle çarpıyorum. *Oops*. Her neyse. Erkek karşıtı statümden son derece memnunum. Çünkü ben tam olarak buyum-erkek-karşıtıyım-ve bu konuda pişmanlık duymadığımı keşfediyorum. Aslında, benim yaptığım gibi birbiri ardına kaybedenleri sıraladığınızda bunun harika bir yol olduğunu düşünüyorum. Kendini korumanın bir şekli gibi.

Hiçbir zaman iyi bir sicilim olmadı. Matt'ten önce bile, yanlış erkekleri seçmekte ustaydım. Lisedeki erkek arkadaşım eşcinsel çıktı. Onu eşcinsel yapmadığıma yemin etmesine rağmen, bana o bombayı patlatmadan kısa bir süre önce ona V-kartımı verdim. Seksten önce de böyle olduğuna söz vermişti. Üniversitede iki erkekle ciddi sayılabilecek şekilde çıktım. İlki ben öğrenmeden önce beni aylarca aldattı, ikincisi ise video oyunlarına benden çok daha fazla düşküdü. Sanırım gizli bir kokain problemi de vardı çünkü bütün gece oyun oynayarak uyanık kalıyordu. Bir süre erkeklerden umudumu kesmiştim - burada bir eğilim mi görüyorsunuz? - ve sonra yüksek lisansımın son yılında Matt çıkageldi. Başka bir şey söylememe gerek var mı? Yani bana kalırsa, erkekler siktir olup gidebilirler. Çünkü beni beceremeyecekleri kesin!

"Artık aramayı bırakabilirsin, Rina." Bu acınası bir hal almaya başladı. "Bir vibratörüm var. Bir kızın başka neye ihtiyacı olabilir ki?" Üçü de beni incelemek için aramalarına ara veriyor ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor ama bu doğru, bu yüzden omuz silkip kollarımı meydan okurcasına göğsümde kavuşturuyorum. "Cinsel ilişkiye ihtiyacım yok. Aksine, erkek türünden vebadan kaçır gibi kaçmam gerekiyor."

Beni hemen kovuyorlar, benimle konuşacak "normal" bir erkek bulma nedenleri benim düşmanlığımdan daha ağır basıyor. Ve gerçekten, eğer birini bulmak bu kadar uzun sürüyorsa, o zaman burada seçim gerçekten zayıf olmalı. Margot uzak köşeyi işaret ettiğinde bir tur daha sipariş etmek için garsona işaret etmek için hareket ediyorum.

"İşte." İnatçı küçük böcek, arka bahçesinde petrol bulmuş gibi parıldıyor. "Şu adam. Kutsal günah kadar seksi ve yalnız. Hatta üzgün görünüyor, yani bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Ya da içkisiyle baş başa bırakılmak istiyor," diye mırıldanıyorum, keşke elimde bir içki daha olsaydı da arkadaşlarımın saplantılı bir şekilde rastgele bir sürüngene bakmasından başka bir şeye odaklanabilseydim. *Nerede bu garson kız?*

"Belki," diye düşünüyor Aria düşünceli düşünceli, parmağıyla alt dudağına dokunarak barın karşısındaki adamı izlerken. Elleri çok renkli boya lekeleriyle kaplı. Şimdi daha yakından baktığımda siyah gömleği de öyle. "Belki de sadece kötü bir gün geçirmiştir. Çok üzgün görünüyor, Halle." Bana çatık kaşlı köpek yavrusu gözleriyle bakarken, her şey onun için bir araya geliyormuş gibi başını sallıyor. "Çok üzgün. Yanına git ve arkadaş istiyor mu bir bak. Onu neşelendir."

"Kamu hizmeti yapmış olursun," diye kabul ediyor Rina. "Bu kadar yakışıklı erkekler asla üzgün olmamalı."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Sence oral seks işe yarar mı, yoksa onu neşelendirmek için çılgın, sapıkça bir seks mi teklif etmeliyim? Angela'nın bekârlığa veda partisinden aldığım yeni başlayanlar için hâkimiyet oyun seti hâlâ duruyor. Kapağını bile açmadım."

Aria bunu gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Bu kadar sapkınlık onu ilk seferinde korkutabilir. Ve ben olsam önce seninle yatmadığı sürece ona oral seks yapmazdım."

Tanrım, bunun için yeterince sarhoş değilim. "Ya da kız arkadaşının en iyi arkadaşını sikmiş tam bir pislik," diye itiraz ediyorum, sesim itirazımla birlikte bir oktav yükseliyor. Dik oturuyorum, ne demek istediğimi açıkça anlatabilmek için çaresizce. "Ya da kadınları yemeden önce palayla küçük parçalara ayırdığı için hapse girmek üzere. Her iki durumda da, ben. İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum."

"Tanrım," diye homurdanıyor Margot, sandalyesinde arkasına yaslanıp etkilenmemiş bakışlarını bana dikerken kestane rengi saçlarını buruşturuyor. "Çok mu dramatik? Eğer öyle olsaydı kefaletle serbest bırakılmazdı. Ama cidden, bu çılgın psikopatlık gibi bir şey ve bu adam çılgın psikopat demiyor. Can atmaya değer, nefis ve 'Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi orgazm dağıtırım' diyor."

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diyor Aria bilmiş bir gülümseme ve göz kırpmayla.

Onu tekrar kontrol etmek için başını çeviriyor ve refleks olarak dudaklarını yalıyor. Henüz bakma zahmetine girmedim çünkü sırtım ona dönük ve merak etmekten nefret ediyorum. Üç kadın da gözlerini ondan

ayırmadan ona bakıyor.

takdir ve bariz şehvet. Erkek zevkleri çok farklı, bu da bu adamın muhtemelen seksi olduğunu gösteriyor. Baştan çıkmamalıyım. Gerçekten olmamalıyım. Bir dünya bela, acı ya da yasal ücret istiyorum. Öyleyse neden tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki fikri bana cazip geliyor?

Daha önce hiç öyle bir kız olmamıştım. Ama belki de haklılar? Belki de rastgele bir erkekle tek gecelik bir ilişki, geçmişimdeki kötü erkek seçimlerimi silip yeni bir başlangıç yapmamın tek yoludur? Bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü tek gecelik ilişki akıllıca bir seçimin antitezidir. Ama libidom beynimin yerini almaya başladı ve şimdi rasyonalize etmeye, hatta muhtemelen teşvik etmeye başlıyorum. Bunu hemen durdurmalıyım.

"O eşcinsel. Seksi erkekler her zaman eşcinseldir. Ya da pislikler. Ya da suçlular. Ya da dolandırıcı. Ya da genel olarak hayatta berbattırlar."

"Biraz kötü şansın var, hepsi bu. Oliver'a bak. Yakışıklı, tatlı, sevgi dolu ve pislik değil. Ya da bir suçlu. Ve senden hoşlanıyor. Onunla çıkabilirsin."

Uzanıp Rina'nın kokteyliyi çalıyorum. Beni durdurmuyor ya da yaptığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Kokteylin yarısını bir yudumda höpürdeterek içerken bardağının kenarından kısık gözlerle ona bakıyorum. "Kardeşinle çıkmıyorum, Rina. Bu çok tuhaf ve dram yaratmak için yalvarıyor. Sen ve ben en iyi arkadaşız."

O iç geçiriyor ve ben de iç geçiriyorum çünkü kaltaklık ediyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Kardeşinden hoşlanıyorum. Az önce bahsettiği şeylerin hepsi onda var, benden hoşlanma kısmı hariç. Ama aramız kötüleşirse, ki doğal olarak kötüleşecek, bu bana en önemli dostluklarımdan birine mal olur. Bu da almak istediğim bir risk değil. Ayrıca, Rina'nın haberi olmadan, Oliver Boston bölgesindeki en büyük oyuncularından biri.

"Sadece bütün erkeklerin kötü olmadığını söylüyorum," diye devam ediyor Rina ve ben başımı sallıyorum. "Eğer gidip bu adamla konuşursan bir ay boyunca içkilerini biz ısmarlarız," diye teklif ediyor aceleyle, anlaşmayı tamamlamaya çalışıyor.

Margot kaşlarını çatarak ona bakar, bu açıklamaya biraz şaşırmıştır, ama hemen kayıtsız bir omuz silkmeye kendine gelir. Aria gülümser, bu fikir hoşuna gider. Yine de para Aria'nın sorunu değildir. "Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Git. Bir yabancınn kadınllık organlarına dokunmasına izin ver. Ağda yaptırmışsın, tıraş olmuşsun ve seksi görünüyorsun. Bırak biri bundan faydalansın."

"Ya beni vurursa?"

"Onunla yatmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyor Rina. "Hatta ona gerçek adını bile vermek zorunda değilsin. Aslında ona kendinle ilgili gerçek hiçbir şey söyleme. Bu bir cinsel deney gibi olabilir." Bıkkınlıkla başımı sallıyorum. "Bu konuda seni bir daha rahatsız etmeyeceğiz," diye söz veriyor ciddiyetle. "Ama o seni geri çevirmeyecek. Bu gece film yıldızı kadar seksi görünüyorsun."

Buna sadece gözlerimi devirebilirim. Sevgi dolu ve destekleyici arkadaşlarımmın duygularını takdir etsem de, zaten duygusal olarak gergin hissettiğim bir anda tamamen yabancı biri tarafından reddedilmek beni mahvedebilir. Ona karşı hiçbir ilgim olmasa bile. Ama bedava içkiler . . .

Sandalyemde dönerek kalabalık bara bakıyorum, köşedeki adamı görene kadar birkaç saniye araştırıyorum. Florida'da kutsal Noel, adam ateşli. Bunda şaşılabacak bir şey yok. Saçları açık sarı, yanları kısa ve tepesi biraz daha uzun. O sizi öperken tutup sıkıca kavrayabileceğiniz kadar uzun. Profili, düz burnu ve güçlü, yontulmuş, temiz traşlı çenesiyle dikkat çekiyor. İtiraf etmeliyim ki erkeklerimde biraz kirli sakal hoşuma gidiyor ama o sakalsızlığı o kadar cazip gösteriyor ki pürüzleri özlemiyorum. Takım elbise giyiyor. Koyu renk bir takım. Geniş omuzlarını sarışına ve bileğinde kol düğmesi şeklinde gördüğüm altın ışıltısına bakılırsa pahalı olması muhtemel.

Ama beni duraklatan şey onun ıstırabı. Ondan yayılıyor. Güzel yüzü çökmüş, kehribar rengi bir şeyle dolu bardağına bakıyor. Belki viski. Belki de burbon. Fark etmez. Bu ifadenin bir amacı var. O gözlerin arkasında bir anlam var ve

herhangi bir arkadaş arıyor. Aslında, eğer isteseydi bulmakta zorlanmayacağına eminim.

Sadece bu düşünce bile başka yorum yapmadan ayağa kalkmama neden oluyor. Arkadaşlarımın yakamdan düşmesi için mükemmel bir adam. Beni anında alaşağı edecek ve ben bunu kişisel olarak algılamayacağım bile. Çok fazla değil. Kızların neşeli gülümsemelerini hissedebiliyorum ama beş dakikadan kısa bir süre içinde onlarla birlikte olacağımı anlıyorum, bu yüzden yanlış yönlendirilmiş coşkuları önemsiz. Bar boyunca onu izliyorum. İçkisini yudumlamıyor. Sadece boş boş bakıyor. Bu tür bir kalp kırıklığı midemi bulandırıyor. Bu sefil yabancı, hızlı bir ilişki arayan tipik bir Cumartesi gecesi barı sakini değil.

Acılarında boğuluyor.

Sefil Yabancı yaklaştığımı fark etmedi. Onunla yanında oturan kişinin arasına sıkıştığımda beni fark etmiyor bile. Ve kendime kirli bir martini sipariş ettiğimde beni kesinlikle fark etmiyor. Kokusunu alabilecek kadar yakıным. Ve lanet olsun, o kadar güzel ki kendimi gözlerimi kapatıp daha derin nefes almak isterken yakalıyorum. Sandal ağacı? Narenciye? Acayip tanrısal bir adam mı? Kim bilir. Ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında, içkimi kapıp kaçmak istiyorum ama Rina, Margot ve Aria'nın barın karşısından heyecanla ve cesaretlendirici gülümsemelerle beni izlediklerini fark ediyorum. En azından bir merhaba demeden bu işten sıyrılmamın imkânı yok.

Özellikle de o sürtüklerin gelecek ay bana içki ısmarlamasını istiyorsam.

Ama lanet olsun, çok aptalca gerginim. "Merhaba," diye başlıyorum ama sesim zayıf ve titrek çıkıyor ve gerginlikten kurtulmak için sesimi temizlemem gerekiyor. Kahretsin. Ellerim titriyor. Acınacak haldeyim.

Yukarı bakmıyor. Harika bir başlangıç.

Loş ışıklı bara bakıp Cumartesi gecesi kokteyllerinin tadını çıkaran insanları seyrederek geçiştiriyorum. Burası çok kalabalık. Şehrin yaz sıcağı ve şehvet dolu havasıyla dolu. Konuşmak için ağzımı açıyorum

Yine, Sefil Yabancı'mın yanında ve tam arkamda oturan kişi ayağa kalktığında, sandalyesini istemeden sırtıma itti ve beni öne doğru fırlattı. Doğruca ona doğru.

Dizginlenmeden uçuyorum, neredeyse onu deviriyorum. Onu sandalyesinden tamamen itecek kadar değil - bunun için çok büyük ve güçlü - ama dikkatini çekmek için yeterli. Sanki uzak bir yerden geri dönüyormuş gibi göz kırptığını görüyorum. Ben kendimi toparlarken kafasını bana doğru eğiyor, tam o sırada dikkatim bana sandalyesiyle vuran adam tarafından başka yöne çekiliyor.

"Çok özür dilerim," diyor adam sesinde bir panik notasıyla, uzanıp beni sabitlemek istercesine üst kolumu kavırıyor. "Seni orada görmedim. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Kıpırmızı oldum, biliyorum. "Seni incittim mi?"

Sadece gururum. "Hayır. Gerçekten. Ben iyiyim. Kendimi bu şekilde sıkıştırmak benim hatamdı." Bana çarpan yabancı, kız arkadaşına dönüp olay yerinden olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmadan önce sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Elbisemi düzeltip yüz hatlarımı düzelttikten sonra tekrar Sefil Yabancı'ya dönüyorum ve gözlerim onunla buluştuğunda boğazımı bir kez daha temizliyorum. "Sana çarptığım için özür dilerim. . ." Korkunç nefesim ciğerlerime doluyor ve sesim sonlara doğru kesiliyor.

Lanet olsun.

Profilinde bir şey olduğunu düşündüysem bile, geri kalanıyla kıyaslandığında bu hiçbir şey. Bana göz kırptıyor, arkasına yaslanıp kollarını takım elbiseli göğsünün üzerinde kavuşturarak beni tepeden tırnağa süzerken gözleri kısıp kısıp açılıyor. Koyu renk ceketini bile çıkarmadı ki bu tuhaf görünüyor. Burası sıcaktan daha fazlası ve dışarısı yaz.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında derin bir nefes çekiyor. Onlar yeşil. Ama herhangi bir yeşil değil. Tam anlamıyla megawatt yeşili. Kalın yaz çimleri gibi

Yeşil. Barın loş ışığında bile bu kadar canlı olduklarını söyleyebilirim. Hiç şüphesiz gördüğüm en güzel gözler.

"Sorun değil," diyor ve bir çeşit aksana sahip kalın baritonu da en az geri kalanı kadar etkileyici. Soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Tanrım, bir ses beni hiç böyle etkilemiş miydi? Tanımadığım birine böyle tepki veriyorsam belki de daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordur. "Güzel kadınların üzerime düşmesine bayılıyorum."

Onu hemen sevdim. Klişe laflar falan.

"Bu sana çok oluyor mu?"

Sırıttıyor ve yüzündeki o çarpık sırıtiş kalp atışlarımı bir derece daha hızlandırıyor. "Pek sayılmaz. Sen iyi misin? Oldukça kötü bir taklaydı."

Başımı sallıyorum. Pek de zarif olmayan girişim hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. "Oturmamın bir sakıncası var mı?" O da bunu düşünüyor. Aslında tereddüt etti. Mükemmel. Bu zaten zayıf olan egoma hiç yardımcı olmuyor.

Bir süre ona bakıyorum ve tam beyaz bayrağı çekip onurum ayaklarımın altında geri çekilmek üzereyken sertçe yutkunuyor ve başını yavaşça sallıyor. Hayır oturmamalıyım mı diyor, yoksa hayır umursamıyor mu? Kahretsin, anlayamıyorum, çünkü ifadesi karmakarışık. Kararsızlık, merak, baştan çıkarma ve tiksintinin tuhaf bir karışımı gibi.

Şaşkınlığımı fark etmiş olmalı ki yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla "Sanırım otursan iyi olur, böylece bir daha üzerime düşmezsin" diye açıklıyor. Gözlerini kırptırıyor, bir şey dikkatini çekiyor. Kısa bir süreliğine yanımdan geçip giderken o sırıtiş dolgun dudaklarına geri dönüyor. "Sanırım arkadaşların bu fikre bayıldı."

"Ha?" Başım omzumun üzerinden fırlayıp Rina, Aria ve Margot'yu ayakta durmuş, aynı derecede coşkulu gülümsemelerle bizi izlerken yakalamadan önce kekeliyorum. Margot el bile sallıyor. Bu utanç verici. Şimdi ne diyeceğim? "Evet ... um." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve kendime dönüyorum. "Özür dilerim. Yakın zamanda birinden ayrıldım ve arkadaşlarım

insan kadın ırkına yeniden girene ve bir erkekle gerçek bir konuşma yapana kadar masaya dönmeme izin vermeyecek."

Tanrım, bu kulağa çok aptalca ve acınası geliyor. Kendi kulaklarıma bile. Ve neden tüm bunları ona itiraf ettim ki? Yüzüm kolayca giydiğim elbisenin rengini alıyor ve o da kıpkırmızı. Bana yine sırtıyor, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Güvensiz ve yetersiz. En azından aptal ve bilgisiz olmaktan iyidir. Evet, Matt'le yaşadığım şey buydu ve ben böyle biri değilim. Ben genelde kendime çok daha fazla güvenirim.

"İçkimi alıp arkadaşlarımla yanına döneceğim."

Çantamdan biraz para çıkarıp tahta barın üzerine bırakıyorum. Duraklıyorum ve o beni durdurmuyor. Parmaklarım bardağımın pürüzsüz, uzun sapının etrafında kayıyor. Buradan defolup gitmek istiyorum, ama içkimi güvenli bir şekilde kendime doğru kaydırıp aceleyle, o kadar da göz alıcı olmayan kaçışımı yapamadan, elimi kendi eliyle kapatıyor ve fısıldıyor, "Hayır. Kal."

İkinci Bölüm

Halle

KAL, dedi. Ama gerçekten bunu mu kastetmişti yoksa benim için üzüldüğünden ve arkadaşça davranmaya çalıştığından mı söylemişti anlayamadım. Eğer bu, utanmış kızı daha iyi hissettirmenin bir yoluysa. Bocalıyorum, gözlerim benimkini saran büyük, sıcak elden onunkine kayıyor. Hangisine bakmayı tercih edeceğimi bilemiyorum, elinin benim elimde olmasını mı yoksa o yeşil gözleri mi?

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve elini aceleyle çekiyor. Teması anında özlüyorum, bu da içten içe kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Ama bu şekilde arkadaşlarının yanına nasıl dönebileceğini anlamıyorum."

"Ne gibi?"

Kadehini dudaklarına götürüyor, gözleri benimkilere odaklanmışken küçük bir yudum alıyor. Sonra kadehi bırakıyor, cesaretini toplamak ya da sinirlerini yatıştırmak istercesine derin bir nefes alıyor ve yüzünü bana dönmek için sandalyesinde dönüyor. "Üzerime düşüp bunun için özür dilemeyi gerçek bir konuşma olarak görmüyorum." Başını hafifçe eğiyor ve dudaklarının kenarlarında bir sırıtış beliriyor; bu kadar kolay kanmamdan nefret ediyorum. Matt'in harika bir gülümsemesi vardı. Başlangıçta beni ona çeken de buydu. Bana çıkma teklif ettiğinde evet dememi sağlayan da buydu. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Böyle bir gülümsemeye sahip

hiçbir erkek kötü olamaz.

Enayi.

Rina, Aria ve Margot'ya bakıyorum. Aslında beşlik çakıyorlardı. İnlememi durduramıyorum.

"Arkadaşların bu durumdan oldukça memnun görünüyor."

Gülüyorum. Yapılacak tek şey bu. "Evet." Başımı sallayıp omuz silkerek ona dönüyorum. "Dediğim gibi, oraya geri dönmemi istediler."

Uzun, sert bir an boyunca bana baktı. Öyle bir bakış ki, anında kendimden utanıyorum. "Oraya geri dön," diye yineliyor, sanki her şey onun için bir araya geliyormuş gibi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama mizacında bir şeyler kesinlikle değişiyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, daha önce olmadıkları şekilde parlıyorlar. "O zaman sanırım yapılacak en doğru şey oturmak ve sana bir içki ısmarlamama izin vermek."

Oturuyorum. Ama bunun tek nedeni sonunda benimle flört ediyor olması ve benim de buna karşılık söyleyecek esprili bir şey bulamamam. O gözler yüzünden. Silahsızlandırıyorlar. Ve hipnotize edici. Ve ne yazık ki, bana nadir ve güzel bir şeymişim gibi bakmaları hoşuma gidiyor. Sanki uzun zamandır gördüğü en iyi şeymişim ve akşamı başka bir şeye bakarak harcamak istemiyormuşum gibi.

Ben bir poster çocuğu oldum. Uyarıcı bir hikaye. Akıllı kadınlar aptallaştığında.

Ama gerçekten, burada kontrol bende, değil mi? Bu bir sohbet. Muhtemelen bir içki. Canım isterse belki daha fazla. Ve sonra çekip giderim. Bağlanmak yok. Sıfır beklenti. Kimse incinmez.

"Çok daha iyi," diye övüyor muzip bir sırıtış ve çapkın bir parıltıyla. "Ayaktayken çok uzunsun. Peki, oraya geri dönmek için neden yardıma ihtiyacın var?" Bardağını dudaklarına götürmeden elini bardağın etrafına sarıyor. "Kötü bir ayrılık mı? Öyle demiştin, değil mi?"

Lanet olsun, o da dinliyor.

"Onun gibi bir şey." Şu anda Matt hakkında konuşmak istemiyorum. Muhtemelen hiçbir zaman. Kesinlikle dikkatli bir yabancıyla değil.

"Anlıyorum," diye düşünceli bir şekilde cevap veriyor ve tavrında bir şeyler yine değişiyor. O eski tedirginlik geri dönüyor. Hâlâ aksanını çıkaramıyorum. Amerikan aksanına başka bir şey eklenmiş. Boston değil. Kaliforniya ya da New York bile değil. Kesinlikle Güneyli değil. İngiliz mi? Avustralyalı mı? Gerçekten karar veremiyorum. "İşler her zaman beklediğiniz gibi bitmez."

Ne diyeceğimi bilemez halde başımı sallıyorum. Matt tarafından kandırılmış olma hissinden kurtulabilecek miyim merak ediyorum. Yalnız kaldığımda ve bunu düşünmek için kendime izin verdiğimde, bu beni çıldırtıyor. Aptal bir kadın değilim, ama Matt ve ondan önceki pislik ve ondan önceki pislik, başka bir şey olduğuma inanmamı zorlaştırıyor. En azından erkekler söz konusu olduğunda. İkimiz de sessizliğe gömüldük, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolduk. Bu şimdiye kadarki en kötü, en beceriksiz başlangıç olabilir.

"Ben Jonah," diye tanıtıyor elimi sıkmak için elini uzatırken. Bu konuda benden çok daha iyi. Bu beni rahatlatıyor. Kendimi daha az garip hissetmemi sağlıyor. Cinsel bir deney. Rina buna böyle diyordu. Ona gerçek adımı söylememe bile gerek yok, diye önerdi.

Tereddüt ediyorum. "Jade," diye hızlıca ağzımdan geçiriyorum ve anında irkiliyorum. Çünkü gerçekten mi? Lanet olası Jade mi? Gözleri kahverengi olsaydı, kendime pislik der miydim? Uzattığı elini tutarak bunu geçiştirmeye çalışıyorum. Büyük, güçlü ve pürüzsüz, parmaklarının ucunda mükemmel bir nasır izi var. Sanki zor bir günün nasıl geçtiğini çok iyi biliyor ama bunu pek sık yapmıyor. Ve sesi. Reklamlarda ya da sesli kitaplarda falan seslendirme yapıyor olmalı. Külot eritecek kadar seksi. Bana sözlük okuyabilir ve ben de bundan zevk alırım. Bu benim pornom olurdu.

Bayılabilirim. Gülümsediğimi biliyorum.

"Jade?" Gülüyor. Yüksek sesle. Belli ki yalanım geçer not almamıştı. "Gerçek adın olmadığını bile bile sana böyle hitap edemem. Sırf sana sahte bir isimle hitap ettiğim için beni hatırlamanı istemiyorum. Ve beni hatırlamanı çok isterim ..." Sözümü bitirmemi bekliyor ama onu hatırlamamı istediğini söyleme şekline biraz takıldım. Yani, o zaten biliyor

hatırlatma için buralarda olmayacak. Bu düşünceye katılmıyor değilim, sadece bunun kesin bir sonuç olduğunu zaten biliyor olması bana tuhaf ve belki de biraz iç karartıcı geliyor.

Ellerime bakıyorum. "Halle."

"Halle." Ses tonunda fazladan bir şeyle adımı söylüyor. "Çok daha iyi. Bana aşık olmana sevindim, Halle."

İçkimden bir yudum alarak garip bir şekilde gülüyorum. Bu geceki ikinci içkim ama şimdi duracak değilim. Bu sıvı cesarete itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım var ve kan dolaşımdan akan alkol beni sıcak ve karıncalanmış hissettiriyor.

"Ben de."

"Barlarda tanıştığın erkeklere hep sahte isimler mi verirsin?"

"İlk kez. Ama bir barda tamamen yabancı birine yaklaşmak da öyle, bu yüzden kaltak olmaktansa öğrenme eğrisini tercih edeceğim."

Hafifçe kıkırdıyor, gözleri göğüslerime, belime ve bacaklarıma inmeden önce metodik olarak her bir özelliğimin üzerinde geziniyor. Bir süre bacaklarıma takılıp kalıyor ve beni tekrar bulduğunda gözlerindeki renk öyle bir koyulaşıyor ki oturduğum yerde kıvranıyorum.

"Neye içiyoruz?" Sabit bakışlarının beni nasıl hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışarak soruyorum. Bardağımı kaldırarak başımı beklentiyle ona doğru çeviriyorum.

"Hmmm. Güzel soru." Özel bakışmamıza devam ediyoruz ve sonra parmaklarını ah-ha şeklinde şıklatıyor. "Asla unutmayacağımız insanlarla asla hatırlamayacağımız gecelere."

Başımı sallıyorum. "Bu garip bir alkolik tarzda oldukça şiirsel."

"Bu benim değil. Keşke bu inciyi kendime mal edebilseydim ama dostum hep böyle der." İngiliz. Amerikalı için kesinlikle İngiliz. Daha çok bir ipucu, basit bir öneri gibi ama çok seksi.

"O zaman biz de onunla gidelim. Şerefe." Aynı anda içkilerimizden birer yudum almadan önce kadehlerimizi tokuşturuyoruz, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde

midemin garip bir şekilde sallanmasına neden oldu.

"Nerelisin?" diye soruyor bardağını yere bırakırken. "Boston olmadığını biliyorum."

Kıs kıs güldüm. Tanrım, aksanımı bu kadar çabuk fark ettiğine göre alkol beni etkilemeye başlamış olmalı. Bu kötü çocuğun ortaya çıkması için genellikle üç kadeh içmem gerekir. "Güney Carolina."

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor ve birbirimize bakana kadar vücudunu bana doğru kaydırıyor. Ama sandalyelerimiz çok yakın ve dizlerinden biri benimkinin, diğeri de onunkinin arasında kalıyor. Birbirlerine değmiyorlar. Ama tam oradalar ve bu tamamen yabancı biriyle olmak için şaşırtıcı derecede samimi bir pozisyon. Hâlâ kadınları yemeden önce küçük parçalara ayırabilen biriyle.

"Güneyli olduğunu biliyordum. Güzelmiş. Neden saklamaya çalışıyorsun?" Kaşımı kaldırıyorum. "Saklamaya çalıştığımı nereden çıkardın?"

"Çünkü benimle ilk konuştuğunda sesli harfleri fazla telaffuz ediyor ve kelimelerini kısaltıyordun. Düzdü. Şimdi biraz daha rahat olduğun için kelimelerin daha yavaş, daha uzun ve sesli harflerin uzuyor. Tam bir tını değil, daha çok tatlı bir güneyli tınısı."

"Çok fazla gözlemcisin Jonah." Başını sallıyor ama daha fazla yorum yapmıyor. Beni bekliyor. "Artık çoğunlukla alışkanlık oldu. Bunu yaptığının farkında bile değilim. Üniversite için buraya geldiğimden beri Boston'da yaşıyorum ve güneyli bir kadın olduğum için bunun ne kadar uzun zaman önce olduğunu söylemeyeceğim. Kuzeyliler güneyli aksanıyla konuşan insanların bizim konuşmamız kadar yavaş olduğuna inanma eğilimindedir."

"Yani saklıyorsun." Bu bir soru değil ama yine de başımı sallayıp omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz. Yani, bu noktada kasıtlı değil. Üniversitede başladı."

Şaka olarak. Bir arkadaşım bütün bir gün boyunca kuzeyli aksanı yapamayacağını söyleyerek benimle dalga geçti. Ben de öyle yaptım ve sadece hocalarımın değil, öğrencilerin de bana farklı davrandığını gördüm."

"Vay canına," diye düşünüyor, koltuğunda geriye yaslanıyor ve elini pürüzsüz çene çizgisinde gezdiriyor. Dirseğini barın kenarına dayayarak, bir kez daha üstünden geçme hareketini yapıyor. Normalde bu tam bir kontrol hareketi gibi gelirdi, sanki beni becermekle ne kadar ilgilendiğini anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama gözlerinin üzerimde gezinmesinde bir şey var. Beni içine çekerken parıldayan bir şey. Beni ürkütmek ya da rahatsız etmek yerine, bundan zevk alıyorum. Bana bakışı hoşuma gidiyor.

"Demek o zamandan beri gizli bir güneyli oldun. Bu kadar güzel bir şeyi boşa harcıyorsun. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Duruma göre değişir." Kaşları çatılıyor ve ben de gülümsememi gizlemek için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. "Seni çok az tanıyorum Jonah. Benden bir cinayeti örtbas etmene yardım etmemi istiyor olabilirsin."

"Beynin oraya mı gidiyor?"

"Biraz fazla gizem okumuş olabilirim."

"Bunu görebiliyorum. Senden bir cinayeti örtbas etmem için yardım istemeyeceğime söz veriyorum. Ayrıca bu gece sana tecavüz etmeyeceğime ya da vahşice öldürmeyeceğime de söz veriyorum. Rahat olabilirsin, Nancy Drew."

"*Vahşice* mi?"

Kocaman gülümsüyor ve ilk kez gülümsediğinde yanaklarında ikiz gamzeler olduğunu fark ediyorum. Tabii ki var. Çünkü daha önce yeterince mükemmel değildi. Eminim bir de karın kasları ve kadınları saatlerce orgazm etmek için kullandığı kocaman sikine giden o muhteşem V'si vardır.

"Çok mu uzak?"

Bu düşünceyi yutkunurken kendi gülümsememle başımı sallıyorum.

"Tamam, söz veriyorum seni öldürmeyeceğim. Ya da sana herhangi bir şekilde zarar vermeyeceğim.

Bu işinize yarar mı?"

"Aslında öyle. Bu tam bir katilin söyleyeceği bir şey gibi görünse de. Bilirsiniz, kurbanın kendini daha rahat hissetmesini sağlamak gibi bir şey."

Başını sallayarak gülüyor. "Konudan sapıyoruz. Tek istediğim benimleyken normal aksanını kullanacağına söz vermendi."

"Senin bir anlaştın var. Peki ya seninki?"

Bana muzipçe sırtıyor ama tam cevap verecekken barmen bizi kontrol etmek için yanımıza geliyor. "Burada iyi misin?" diye soruyor ve Jonah bana dönüyor.

"Arkadaşlarınızın yanına dönmek için ne kadar endişelisiniz?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Margot'nun neredeyse birinin kucığında olduğunu düşünürsek, son derece ilgili görünen birkaç adamla konuştuklarını fark ediyorum. Jonah'a geri dönüyorum. "Pek değil," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Güzel, çünkü sana karşı dürüst olacağım." Gözlerini gözlerime dikeyor ve başka bir yere bakamadığımı fark ediyorum. "Gerçekten berbat bir gün geçirdim ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan tek şey sen ve senin güneşli aksanın oldu. Bana güveniyor musun?"

Gülüyorum, başımı sallıyorum ve dudağımı ısırarak için kendimi zor tutuyorum. Bu adam beni geriyor. Mümkün olan en iyi şekilde. Kelebekler uçuşuyor, kalbim çarpıyor, tenim karıncalanıyor. Ama bu gerçeği değiştirmiyor. "Biraz bile değil."

"Harika. İğneler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Atışlar?" Papağan gibi konuşuyorum. Barmen boğazını temizliyor ve tek müşterisinin biz olmadığımızı göstermek için ağırlığını kaydırıyor.

"Ben de öyle dedim." Jonah barmenin sinirli ve heybetli varlığından korkmuş gibi görünmüyor. Aslında sabırla beni bekliyor, ben teklifini düşünürken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Ben de varım" dedim. Bu da ne, değil mi? Üniversiteden beri içki içmemiştim ve o gece bir arkadaşımın arabasının arka koltuğunda kusmamla sonuçlanmıştı. En iyi anım değildi. Ama bir tek atmanın zararı olmaz.

Gülümsemesi o kadar göz kamaştırıcı ki yardım edemiyorum ama karşılık veriyorum. "İki shot soğuk Patron alalım lütfen."

Kahretsin. Tekila. "Beni sarhoş etmeye çalışıyorsun," diye bağıyorum barmen shotları doldurmak için yanımdan ayrıldığında telaşla.

"Sadece bir tane yapacağız, Carolina. Yemin ederim. Unutma, sana zarar vermeyeceğime söz verdim." Verdi. Olmaması gerektiğini hissettiğim halde bu neden güven verici? "Ayrıca, içkinin parasını ödedin ve ben de sana bir tane alacağımı söyledim."

Bunu söylerken yeşil gözleri bana öyle bir parlıyor ki, neredeyse her şeyi kabul edebilirim. Carolina'yı bir lakap olarak söylemesi ise kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi atmasına neden oluyor. Elini uzatıp bakır rengi saçlarımın bir kısmını yüzümden çektikten sonra kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Temas anında nefesim kesiliyor. Neler oluyor böyle? Daha önce birinden bu kadar çabuk etkilendiğimi hiç sanmıyorum.

Yutkunuyorum. Sertçe. Sonra boğazımı temizliyorum ve soruyorum: "Neden senin için bu kadar kötü bir gündü?"

Yüz ifadesi bir anda karardı. Ona ilk düştüğümde takındığı o gizli acıya geri dönüyor. "Eğer senin için de uygunsa bunu tartışmamayı tercih ederim. Kişisel bir şey değil. Ruh halimi oldukça düzelttin ve bunu mahvetmek istemem."

Başımı sallıyorum. Anladım. İki kez sorulmasına bile gerek yok.

Bu adam hakkında adından ve akıl sağlığım için ondan fazlasıyla etkilendiğim gerçeğinden başka bir şey bilmiyorum. Bana açıklama borçlu değil. Kesinlikle geçmişimi araştırmasını istemiyorum. Yakın ya da başka türlü.

"Bu nasıl o zaman?" Öne doğru eğilip en baştan çıkarıcı pozumu vererek başlıyorum. Evet, flört ediyorum. Ve umurumda değil. Aslında, bu her ne ise ya da her ne değilse, birdenbire her şeye varım. Arkadaşlarım haklı. Kadın yarışına yeniden katılmalıyım. Ama daha da önemlisi, bu çok iyi hissettiriyor. Bu adamla flört etmek istiyorum. Dokunuşlarını, gülümsemelerini ve pürüzsüz, seksi sesini daha çok istiyorum. Kesinlikle o uzun, yiyip bitiren bakışlardan daha fazlasını. Takım elbisesinin altındaki anlaşmayı kontrol etmek ve onunla ilgili önceki varsayımlarımın doğru olup olmadığını görmek bile isteyebilirim.

Aslında, doğru. "Birbirimize ciddi bir şey sormayacağız. Bu gece tamamen eğlence için." Bunun sonucunda bana sunduğu gülümseme onu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem erkek yapıyor.

"Kulağa mükemmel geliyor aslında. Tamamen eğlence. Ciddi bir şey yok."

Üçüncü Bölüm

Jonah

Şu anda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Neden onunla konuştuğum hakkında. Gitmeye çalıştığında neden gitmesine izin vermedim. Neden gülümsüyorum, gülüyorum ve shot sipariş ediyorum. *Shotlar!* Bunların hiçbirini yapmamalıydım. Çoğunluğum bunları yapmak bile *istemiyor* ama sanki otomatik pilottayım ve kendimi durduramıyorum.

I. Duramıyorum. Duramıyorum. Kendimi.

Gözlerinin içine baktığım o andı. O şeyi hissettim. Üzerime yayılan o açıklanamaz sıcaklığı. Hayatım boyunca sadece bir kadınla bu hissi yaşadım.

Şimdiye kadar.

Bu sabah uyandığımda, bugünün hayatımın en zor günlerinden biri olacağını biliyordum. Tıpkı geçen yıl olduğu gibi. Ve ondan önceki yıl. İçimden bir ses bunun yıllar geçtikçe düzelmeyeceğini söylüyor. Her zaman acımasız olacak. Bağırsağa sıkılan bir kurşun gibi.

İki yıl mücadele ettik ve o gitti. Bu size hayatın aslında adil olmadığını gösteriyor. Kendi gündeminden başka hiçbir şey umurunda değil. Bizim durumumuz peri masallarındaki gibi değildi. Çoğu zaman

değildi. Hayatının son bir buçuk yılını, o yaşam mücadelesi verirken ona destek olarak geçirdim. Son altı ayını ise, o gözlerimin önünde eriyip giderken çaresiz bir şekilde onun yanındaydım.

Ve iki yıl önce bugün, onu gömdüm.

Umutsuzluk yerine rahatlama hissedeceğimi ummuştum. Yas tutmanın kendi kendine koyduğu bir zaman sınırı olmalı. Basabileceğiniz bir "yeter" düğmesi. Ama öyle değil. Bu hiç bitmeyen bir döngü. Kısır bir döngü.

Rahatlamalıyım çünkü tatlı kızım artık acı çekmiyor. Huzur içinde olduğu için rahatlamalıyım. İki yıl oldu ve şu anda hayatımı yeniden yaşıyor olmalıydım. Ancak bugün mezarlıktan ayrıldıktan ve gerekli yas ziyafeti için annesinin evine döndükten sonra hissettiğim tek şey boşluktu. İnsanların Madeline'in ne kadar özel olduğunu hatırlatırken elimi sıkmalarını ya da bana sarılmalarını istemedim. Ona getirdiğim tüm rahatlığı bana hatırlatırken.

Özellikle de gerçekler hakkında hiçbir şey bilmiyorlarsa.

Ona teşhis konulduğu andan itibaren, milyonlarca kez kaderimi onunkiyle değiştirebilmeyi diledim. İntihara meyilli değilim; sadece Madeline tanıdığım en iyi insandı. Ve eğer bir başkasının bana Madeline'in ölmesinin sorun olmadığını çünkü onun cennette Tanrı'nın meleklerinden biri olduğunu söylemesini dinlemek zorunda kalsaydım, ya onu yumruklardım ya da bir yerlerini kırardım.

Ben de ayrıldım.

Kimseye veda ettiğimi bile sanmıyorum.

Şehre girdim ve öğleden sonra geceye dönene kadar şehrin etrafında dolaştım. Sonra arabamı park ettim ve karşıma çıkan ilk bara girdim. Bu bara. Bu gece kendimi unutturacak kadar içmeye niyetliydim. O kadar sarhoş ve uyuşmuş olacaktım ki, ezici acı artık hissedilmeyecekti. Sonra en uzun bacaklı, en ipeksi kızıl saçlı, en açık mavi gözlü ve en dolgun kırmızı dudaklı - saçlarından birkaç ton daha koyu - uzun boylu bir kadın

-Bana çarptığını gördüm.

Ve tek başıma üzüntülerimi boğmaktan başka bir şey yapmamak için yola çıkmış olsam da, birdenbire bir misafirim oldu. Uzaklaştırmakta pek de usta olmadığım bir misafir. Bu onun açıklamasıydı. Arkadaşları onu oraya geri dönmesi için nasıl teşvik etmişti ve o da bunu deneyecek kadar cesurdu. Bunda hiç beklemediğim bir şey var. Ve onun kristal gözlerine ilk baktığımda hissettiğim o sıcaklık yayılıyor. Sanki evren bana cesaretimi toplamam ve oraya geri dönmem için meydan okuyor.

İstemesem bile.

En son ne zaman bir kadınla içki içtiğimi hatırlamıyorum. En son ne zaman bir kadınla flört ettiğimi hatırlayamıyorum. Bir kadınla en son ne zaman seks yaptığımı hatırlayamıyorum. Ama daha da önemlisi, en son ne zaman gülümsediğimi ya da güldüğümü hatırlayamıyorum. En azından içtenlikle. Madeline öldüğünden beri. Dürüst olmak gerekirse, ondan da önce. Bunları ona vermeye çalıştım ama hiç hissetmedim. Bunun için çok kızgın, acı dolu ve kırgındım. Kalbim çok kırılmıştı. Ama bu kadın, sevimli beceriksizliği ve tatlı güneyli aksanıyla her ikisini de benden çıkarıyor gibi görünüyor. Beklenmedik bir şekilde harika.

Ayrıca ona bakmadan duramıyorum. Tanrım, çok çekici.

Barmen shot'larımızı, bir tuzluk ve küçük bir bardak limonla birlikte barın öbür ucuna kaydırıyor. Halle önce bana, sonra da korkuyla içmek üzere olduğumuz shot'lara bakıyor. Dişlerini dolgun alt dudağına gömüyor, yavaş ve eşit bir nefes vermeden önce bir dakika daha ihtiyatla bakıyor.

"Siktir et," diye mırıldanıyor ve ben bir kez daha gülümsüyorum. Çünkü bu tatlı, güneyli dilber bana siktir kelimesini kullanacak bir tip gibi gelmiyor. Ama az önce kullandı ve bu benim ilgimi çekti sanırım. Ayrıca ne tür bir adamın onun kaçmasına izin vereceğini de merak ediyorum. Akli olan biri olmadığı kesin. Bir içki ve bir anlık dikkat dağınıklığından başka bir şey olmasa bile büyüleyici. Kötü bir ayrılık demişti. Onun kaybı bu gece kesinlikle benim kazancım.

"Pekala, Jonah. Beni bu işe sen ikna ettin, o yüzden o bardağı alıp benimle birlikte yapsan iyi olur. Burada cesur davranıyorum. İçkiler bana göre değil ve tekila benim için keşfedilmemiş sular."

Kaşlarım saç çizgime çarpıyor ve ona doğru eğilip dirseğimi barın kenarına dayıyorum ve vücudumu tamamen ona doğru çeviriyorum. "Gerçekten mi? Hiç tekila shot içmedin mi?"

Mavi gözleri benimkilere kayıyor. Bir kış gökyüzü kadar solgunlar. Başını yavaşça sallıyor, bakır kurusu saçları kalın dalgalar halinde omuzlarına dökülürken pembenin hoş bir tonuna dönüşüyor. Burnunun köprüsü boyunca küçük, iğne ucu kadar çilleri var. Bunlar onun seksi siren yüz hatlarına masumiyet katıyor.

"Acınası, değil mi?" Burnunu buruşturuyor. "Kendime Amerikalı dediğim için neredeyse utanıyorum. Ya da bu konuda eski bir üniversite öğrencisi. Ama bu doğru. Hiç tekila shot yapmadım. Aslında, sadece bir kez shot yaptım. Söylemeye gerek yok, sonu iyi bitmedi ve o geceden beri," diye omuz silkiyor, "bu düşünceyi midem kaldırmıyor. Kelimenin tam anlamıyla."

Sırıtiyorum, garip bir şekilde onun gergin konuşmasından zevk alıyorum. Bir içki ve sonra gideceğim. Bir içki ve sonra ona erkek/kadın sosyal etkileşimleri ve flört dünyasına yeniden girme arayışında ona yardım etmek için yanlış adam olduğumu söyleyeceğim. Bir içki ve sonra evime, boş, cansız daireme gideceğim.

Bir içki . . .

Ve sonra bana çarptı. Aşırı çalışan beynime inen bir balyoz gibi. Onun için doğru adam olmak zorunda değilim. Sadece bu gece onun için doğru adam olmak zorundayım. O çok güzel. İlgileniyor. O burada. Ve ben perişan haldeyim. Ve çok uzun zamandır böyleyim. O kadar uzun zamandır ki acı çekmemenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum. Neden bu anın, onunla geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarıp olduğu gibi kabul edemiyorum? Bu geceden sonra bir yere varacak gibi değil.

Ona doğru eğilerek, baştan çıkarıcı bacaklarının arasındaki dizimin onunkine değmesine izin veriyorum. Bu pozisyon hoşuma gidiyor. Garip bir şekilde erotik, ama sanırım bundan zevk alırım.

Bacaklarını açıp dizlerini benimkilerin iki yanına koysa daha iyi olurdu. Kırmızı elbise. Kızıl saç. Sanırım kırmızı yeni favori rengim oldu. Hareket ederken bacaklarına bakıyorum ve gördükleri kadar pürüzsüz ve ipeksi hissedip hissetmediklerini merak ediyorum. İçine girdiğimde belime sarılsalar nasıl görünürlerdi? Kahretsin, çok uzun zaman oldu.

Odaklan, Jonah.

Doğru. Saçmalık.

Bakışlarımı tekrar onunkilere dikmeye zorluyorum. "O gece ne içtin?"

"Kamikazeler."

"Bağırsaklarını mı kustun?"

"Evet!" diye bağılıyor, sanki anlamışım gibi elleriyle kalçalarını sıvazlıyor. "O yavrulardan dört ya da beş tane yedim ve bütün gece midem bulandı."

Gülümsüyorum. Tekrar. Uzanıp elimi omzuna koyuyorum. Neden omzuna dokunuyorum? Bu nasıl oldu? Ona güven veriyormuşum gibi sıkıyorum, bir pislik ya da sürünge gibi görünmemek için dua ediyorum. Geri çekilmiyor, onun yerine bana baştan çıkarıcı gülümsemelerinden birini daha gösteriyor. Ve şimdi kalbim bir iki kez atmaya başlıyor.

"Söz veriyorum, bu gece öyle bir şey olmayacak. Bunlar tatlı ve sizi hasta etmek için üretilmişler."

"Peki tekila değil mi?" Bana bir kaşını kaldırıyor, başparmağını omzunun derisine sürttüğümde yanakları yeniden kızarıyor. Beni durdurmuyor. Dokunuşumdan hoşlanıyor bile olabilir. Aslında, eğer gözlerindeki ateş bir gösterge ise, bahse girerim öyledir. Elim dizine düşüyor ve orada bırakıyorum. Bekliyorum. İzliyorum. Mükemmel beyaz dişlerini göstererek daha geniş gülümsüyor ve hala biraz oyunum kaldığı için zihinsel olarak kendime çakıyorum. Bir kadının beni ne zaman istediğini doğru okuyabildiğim için.

İçim o kadar daralıyor ki, bunu ayaklarımda hissedebiliyorum.

Bir içki dedim. Ama gerçekte, bu durmak için çok iyi. Belki de sadece bu kadındır. Halle. Bu seksi, çekici yaratık ve onun oyunbazlığı,

yumuşak huylu. Onda bir şeyler var. Çok farklı bir şey. Beni çok farklı *hissettiren bir şey*.

"Tamam," diye küçük bir kıkırdamayla kabul ediyorum. "Belki de öyledir. Ama iyi bir tekila değil, ki bu da öyle. Ve bir shot seni hasta etmez. Hadi o zaman," diye kandırıyorum, parmaklarımı dizinin iç kısmında gezdiriyorum. Fazla ileri gitmiyorum ama onunla temas kuruyorum ve bunu durduramıyorum. Gözleri parmaklarıma odaklanıyor ve dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. Ve o allık. Tanrım, sanki komadan çıkmış da uyanmış gibi sikimin canlanmasına neden oluyor.

"Tamam. Varım. Zaten siktir et dedim ve bir kere kabul ettiğim bir şeyden asla geri dönmem. Ama bana prosedürü anlatmalısın. Yani, filmlerde görmüştüm ama ..." Sözüünü kesiyor ve ben onu öpmek istiyorum. Bu isteğin nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok ama var. Öte yandan, o kadar uzun zamandır bir kadını öpmemiştim ki bunu itiraf etmek neredeyse acınası bir durum. Ama öyle değil, çünkü Madeline'le ilgileniyordum ve onun hayatta kalması için özlediğim tüm öpücükleri feda edebilirdim.

Ben dik oturuyorum ve o da hemen benim pozisyonumu taklit ediyor. "Elinin arkasını yala." Burnu buruşuyor ama beni izlerken gözleri kararıyor ve karşı cinsten biriyle tekila içmenin ne kadar seksi olabileceğini fark etmeye başladığını düşünüyorum.

Pembe dili ağzından dışarı fırlıyor ve elinin derisi boyunca kayarken başka bir yere bakamıyorum.

"Şimdi üzerine biraz tuz serp." Nemlenmiş tenime biraz tuz serpiyorum ve çalkalayıcıyı ona uzattığımda o da aynısını yapıyor. "Şimdi hazır olman gerekiyor. Çünkü tuzu yaladıktan sonra içkiyi bir dikişte yutmak zorundayız." Bunun üzerine gözleri açılıyor. "Bunu yapabilirsin. Soğutulmuş ve dediğim gibi, iyi bir tekila."

"Hadi yapalım o zaman. Bu kadar biriktirmenin sebebi ne?"

Gülüyorum, tuzlu elimi ağzıma götürüyorum. O da aynısını yapıyor, elimi ikinci kez yalayışımı merakla izliyor. O da benim

tuzun tadıyla burnu kırışıyor ve sonra içkimizi içiyoruz. Hepsini yutuyor, yüzü sıkışıyor ve hemen bir limon dilimi alıp ağzına atıyor ve can havliyle emiyor. Ben de kendi limon dilimi kapıp ağzıma atıyorum ama acelem yok. Çünkü onu izlemeden duramıyorum.

Bu kadın nereden geldi?

"Whooo." Başını ileri geri sallamadan önce dudaklarını birbirine şapırdatıyor, gözleri kapalı. Var olmayan yanıklardan kurtulduktan sonra gözlerini açıyor ve öyle kocaman gülümsüyor ki, inci gibi beyaz dişleri bar ışığında parıldarken hepsini görebiliyorum. "Hoşuma gitti. Ama aynı zamanda sevmedim de. Bu bir anlam ifade ediyor mu?" Başını eğiyor, saçları mükemmel göğüslerinin üzerinden aşağıya dökölüyor. "Eğlenceliydi ama tadı konusunda pek emin değilim. Tuz seven bir kız olduğumu sanmıyorum."

"Tuz daha çok bunu birlikte yaptığınız diğerk kişi içindir."

"Açıkla." Omuzlarını kıpırdatıyor, martini bardağını yanına alırken duruşunu düzeltiyor ve tekilayı yıkamak için küçük bir yudum alıyor.

"Elini yalıyorsun. Bu çok seksi. Erotik. Sen bunu yaparken gözlerimi senden alamadım," diye itiraf ediyorum, çünkü neden olmasın? Muhtemelen bu içki ve bu sohbetten sonra onu bir daha asla göremeyeceğim. "Tuz bunun yanında ikinci planda kalıyor."

"Hmmm. Ne demek istediğini anlıyorum. Ama artık içkiyle işimiz bitti, değil mi? Uzun olabilirim ama o kadar çok içmem."

"Başka atış yok."

"Güzel. Çünkü bu beni şimdiden sıcak hissettirmeye başladı."

Bunun üzerine çenem hafifçe düştü. Ona doğru eğilmek istiyorum. Kulağına fısıldamak istiyorum, *sıcak bir yer*. Ya da daha iyisi, *seni daha da ısıtabilirim*. Yavaşlamam lazım. Kendime hakim olmalıyım.

"Ne iş yapıyorsun, Halle?"

"Manken," diyor ve ben bir nefes çekiyorum. "Ha, yakaladım seni." Gülüyor, uzanıp omzumu hafifçe itiyor. Elimi dizine götürüyorum, başparmağım teninde ileri geri geziniyor. Sıcacık. Sıcak ve lezzetli.

"Ne? Olabilirsin."

Gözlerini deviriyor, yüzünü bana daha iyi dönebilmek için dirseğini içkisinin yanındaki bara dayıyor. "Çok çekicisin ama cömertsin. Hayır, model değilim ama iş hakkında konuşmak istemiyorum. Yakında yeni bir işe başlayacağım ve bu konuda gerginim. Bu gece ciddi bir şey konuşmadık, değil mi?"

"Doğru. Ciddi bir şey yok. Yani işlerimizden, son ayrılıklarımızdan ya da kötü gününden bahsetmek yok." Eğiliyorum, kişisel alanını işgal ediyorum, nefesindeki alkolün iğrenç esansını tadıyorum ve kokusunun vanilyasını içime çekiyorum. "O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun, Halle?" Sesim bir oktav düşerek soruyorum.

"Sen," diye fısıldıyor, gözbebekleri büyüyor. Yutkunuyor. Sertçe. Yanakları yine pembenin o güzel tonuna dönüyor. Ve lanet olsun. Mücadele etmekten bıktım. Buna ihtiyacım var. Yanlış ya da doğru, buna ihtiyacım var.

"Peki ya ben, aşkım? Seni öpmek isteyip istemediğimi bilmek ister misin? Çünkü cevabım evet. Seni eve götürmek ve geceyi muhteşem vücudunun içinde geçirmek için can atıp atmadığımı bilmek ister misin? Çünkü bu sorunun cevabı da evet." Güzel mavi gözleri, altında saklı olanı bulmak için arzu fırtınasının içinden geçmeye çalışıyormuş gibi benimkiler arasında gidip geliyor. "Senin için çok mu ileri?" Duraklıyorum, az önce bunu öldürmüş olabileceğimi fark ediyorum. Kalbim gergin bir şekilde çarpmaya başlıyor ve aniden tekilanın ve aletimin tüm düşünme işini yapmasına izin vermemiş olmayı diliyorum. Onunla konuşmayı seviyorum ve bunun sona ermesini istemiyorum, bu yüzden bir geri çekilme düğmesi varsa, ona basmayı düşünebilirim.

"Bilmiyorum," diye huzursuzca itiraf ediyor, ancak bu sinirlerin bana yönelik olduğunu sanmıyorum. Sanırım o da bu oyunda benim kadar yeni. Geri çekilmedi. Nefesleri sık ve hızlı patlamalar halinde geliyor. Yalıyor.

Dudakları ve o dudakların sikime sarılmış görüntüsü beynimde beliriyor. "Daha önce hiç kimseyle bu tür bir konuşma yapmamıştım."

"Biraz dürüstlük ister misin?"

Şiddetle başını sallıyor.

"Ben de öyle. Aslında çok uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadım. Ve daha önce hiç tanımadığım birine böyle şeyler söylememiştim. Ama sende bir şeyler var, Halle. Elimde olmayan ama istediğim bir şey. Sadece bu gece için bile olsa."

"Vay canına," diye fısıldıyor ve sonra tüm bunları düşünürken duraklıyor. "Tamam, bu çok fazla. Bilgiye ihtiyacım var Jonah. Uzun zamandır bir kadınla yatmadığın ve bir yabancıya geceyi onun bedeninde geçirmek istediğini hiç söylemediğin gerçeğinden daha kişisel bir şey."

"Yeterince adil." Sırıtiyorum, teklifimi gerçekten dikkate alacağı anlamına geliyorsa ona hemen hemen her şeyi vermeye hazırım. "Otuz bir yaşındayım. Babam ben on dört yaşındayken ölene ve Amerikalı annem Boston'u daha çok sevdiğine karar verene kadar ailemle birlikte Londra'da büyüdüm. Harvard'a gittim. Koşmayı, bilimi ve okyanusu severim. Acımasızca dürüstüm ve şu anda umutsuzca senden etkileniyorum. Bunun bir cümle gibi görünmesi umurumda bile değil, çünkü kesinlikle doğru."

Göz kırpıyor. Nefesini içine çekiyor. Kızarır. "Yirmi yedi yaşındayım. Güney Carolina'dan geldiğimi zaten biliyorsun. Boston Koleji'ne gittim. Koşmayı sevmem ama bilimi, okyanusu ve mozzarella peyniri çubuklarını severim. Pisliklerle ve eziklerle çıkmakta ustayım. Ve ..." Yine dudağını ısırarak susuyor.

"Ve?" Başımı eğerek soruyorum çünkü o pembe koyu bir güle dönüşüyor. Boştaki elimle bardağımı kaldırıyorum ve viskimden bir yudum alıyorum. Bardağımı tekrar bardağın üzerine koyduğumda buz bardağın kenarına çarpıyor.

"Ve sanırım yatakta berbat olabilirim."

Kendimi dizginleyemedim içimden inanılmaz bir kıkırdama patlak veriyor. Bunun uzaktan yakından mümkün olmasına imkan yok.

"Hayır. Ben ciddiym. Yattığım ilk adamın eşcinsel olduğu ortaya çıktı. O zamandan beri aldatıldım ve hatta bir adam ilişki sırasında üzerimde sızdı. Son erkek arkadaşım bilgisayarıyla benden daha çok ilgileniyordu."

Başımı sallıyorum, dışarıda nasıl böyle erkekler olduğunu tekrar merak ediyorum. Bir insan nasıl olur da onu aldatabilir, kendinden geçebilir ya da onun yerine bilgisayarı tercih edebilir? Parmaklarımı dizinde aşağı yukarı gezdiriyorum ve titriyor. Tüyleri diken diken oluyor ve bana ne kadar duyarlı olduğunu gösteriyor. Bu kadının yatakta inanılmazdan başka bir şey olmasına imkân yok. Kendimi durduramayıp eğildim ve dudaklarımı boynunun kıvrımına, güzel kırmızı elbisesinin teniyle buluştuğu yere bastırdım.

Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarım tenini okşarken kokusunu içime çekiyorum.

Beklenen suçluluk dalgası beni vurmadığında, geri çekilip onun sabit bakışlarıyla buluşuyorum, çünkü bunu duymaya ihtiyacı var ve duyduğunda ona bakmamın saygısını hak ediyor.

"Sadece doğru erkeklerle birlikte olmadın, Halle. Sana hiçbir şey için söz veremem. Biriyle çıkmaya ya da bir ilişki yaşamaya başlamayı düşünmüyorum. İki yıl önce bugün ruhumun bir parçasını gömdüm ve bu yüzden bu gece bu barda kendimi içkiye verdim. Ama seni istiyorum. Gerçekten istiyorum. Eğer ilgileniyorsan, bu geceyi sana yatakta ne kadar olağanüstü olabileceğini göstererek geçirmek isterim."

Geri çekilip bekliyorum, kendime yapacak bir şeyler vermek için içkimden bir yudum daha alıyorum. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu hiç yapmadım. Arzularım konusunda hiç bu kadar açık sözlü olmamıştım. Yattığım tüm kadınlar bir şekilde oldu. Sarhoş üniversite partileri ya da başka bir şeyle beslenen uzun çalışma geceleri. Ama Halle sıkıcı değil. Bunu onunla geçirdiğim bir saatten anlayabiliyorum ve eğer dürüst olursam

Onunla geçireceğim bu gecenin bitmesini istemiyorum. Pantolonuna giremeyeceğim anlamına gelse bile.

O eğlenceli biri ve eğlence hayatımda umutsuzca eksikliğini hissettiğim bir şey. Ve tam bunu söylemek için ağzımı açtığımda, "Evet. Seninle eve gitmek istiyorum." diye cevap verdi.

Bu sözler kafatasımda yankılanıyor, beni tahrik ediyor ve şehvetten birazcık çıldırtıyor. "Emin misin?"

"Evet," diye iddia ediyor. "Hiç şüphesiz. Erkeklerle berbat bir geçmişim var ve son ayrılıktan sonra kesinlikle bir şey aramıyorum. Ruhunun bir parçasını gömdün ve bu gecedan başka bir şey istemiyorsun. Bence bu açıdan benim için mükemmelsin. Ve gerçekten ateşlisin. Ve çok seksisin ve sana en son ne zaman bir erkeğin beni oraya götürmek için bir harita, pusula ve el feneri gerektirmeyen bir orgazm verdiğini söyleyemem."

Tanrım. Ona yapabileceğim şeyler hakkında hiçbir fikri yok. Ona yapacağım şeyler.

"Arkadaşlarına haber vermek ister misin? Seni daha rahat ettirecekse onlara adımlı ya da telefon numaramı verebilirsin."

Başını omzunun üzerinden çevirdiğinde arkadaşlarını görüyor; biri bir adamla öpüşüyor, diğeri ise başından beri birlikte olduğu adamla konuşuyor. Yanlarında olan üçüncü kişi ise gitmiştir. Halle ayağa kalkıyor ve arkadaşlarının dikkatini çekmek için elini havada sallıyor. Bunu yaptığında, beni işaret ediyor ve başparmağıyla onaylıyor. Lanet bir başparmak işareti. Buna çok güldüm. Çünkü ne tür bir kadın bunu yapar? Tatlı ve utangaç ama bunun tam zıttı. Altında gizli bir ateş var ve onu ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Arkadaşı onaylayan bir gülümsemeye başını sallıyor, karşılığında ona bir başparmak işareti yapıyor ve sonra cep telefonunu kaldırıyor. Halle başını sallayıp ona bir öpücük kondurduktan sonra bana dönüyor ve sözsüz konuşmasını sonlandırıyor.

"Ben iyiyim."

Sırıyorum, çünkü bu kız, bu gece... "O zaman gidelim."

Dördüncü Bölüm

Jonah

DIŞARI ÇIKTIK, Boston'un ılık yaz havası bize bayat, gün sonu kokusuyla çarpıyor. South End'deyiz ve güneş tüm gün boyunca şehrin sokaklarını kavuruyor. Aslında o kadar da iştah açıcı değil. Ama Halle öyle. Bir saniye içinde onu komşu binanın duvarına yasladım, dudaklarım onunkilere çarpıyor. Ağzımın içinde inliyor ve beni aynı şevkle öpüyor. Dudakları yumuşak, sıcak ve esnek. Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek kollarını başının hemen üzerine kaldırıyorum. Ağzımın içine sırtıyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor.

"Sana bu öpücüğün yıllardır yaptığım tüm sekslerden daha iyi olduğunu söylersem bu seksi heyecanımızı öldürür mü?"

Kıkırdıyorum, ağzımı açıkta kalan boynuna indiriyorum ve burnumun ucunu derisinin sütunundan kulağına doğru gezdiriyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum, sesim boğuk ve artık sahip olduğumu bilmediğim bir istekle dolu. "Ve eğer şehrin ortasında işlek bir caddede olmasaydık, uzun bacaklarından birini belime sarar ve beni ne kadar azdırdığını sana gösterirdim."

İç çekiyor, bana gömülüyor. "Buradan üç blok ötede oturuyorum."

"On iki
yaşımdayım."

"Ben daha
yakınım."

"Senin yerin."

"Tamam." Kıkırdıyor, ama dudaklarım bir kez daha onunkileri ele geçirdiğinde, dilim dudaklarının kenarında kayarak giriş talep ettiğinde ses hızla boğuluyor. "Hiç prezervatifim yok," diye acele ediyor. Geri çekildiğimde, bana bakmaktan korkuyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Tanrım, bunu öldürüp duruyorum." Başını sert tuğlalara yaslıyor, gözlerini açmadan önce çenesi gökyüzüne doğru yükseliyor. "Ama bu doğru. Gerçekten istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Dediğim gibi, bunu çok uzun zamandır
yapmadım." "Binamın köşesinde bir market var." "Devam et, aşkım."

Geride adım atarak bir elini bırakıyorum ama diğerini sıkıca tutuyorum. Çoğunlukla boş olan caddede ilerlerken gözleri benimkilere takılıyor. Artık geç oldu ve sessizlik üzerimize çökerken, bir suçluluk duygusu da çöküyor. Madeline. Ondan beri bir kadını öpmedim. Ve şimdi, onu gömdükten iki yıl sonra, ilgi duyduğum ilk kadınla eve gidiyorum.

"Londra'da yaşamak hoşuna gidiyor muydu?" diye sorarak beni karanlık düşünceler.

"Evet. Bazı yönlerden buradan farklıydı. Bazılarıysa benzerdi. Çoğunlukla yemekleriniz ve olaylarla ilgili ifadeleriniz. Ne zamandır Boston'da yaşıyorsunuz?"

"Dokuz yıl. Buraya üniversite için geldim."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Londra'dan taşındığımızdan beri burada yaşıyorum."

Güney Carolina'yı özleyor musun?"

"Bazen. Ben Charleston'ın dışındanım. Orası çok güzel, çoğunlukla sıcak ve güneyli tatlısı. Oralı olmayan ya da oranın eski güzelliğini takdir edecek kadar ziyaret etmeyen hiç kimse bunu anlayamaz. Ama yine de

özledim, geri dönmek istemiyorum." Elini kaldırıp parmak eklemlerini öpüyorum ve o seksi gülümsemesi dudaklarını büküyor.

"Nasıl olur?"

Arkasını dönüyor, ama dönmeden önce yemin ederim gözlerinde bir acı parıltısı yakalıyorum. "Çünkü Boston'ı seviyorum," diyor basitçe, ama bu gerçeğin tamamı gibi gelmiyor. "Burada arkadaşlarım var ve işime burada orada olduğundan daha fazla değer veriliyor."

"Ve hala bunun hakkında konuşmuyor muyuz? İşten yani."

Bana yan yan bakarak başını sallıyor. "Kesinlikle olmaz. İşim çok ciddi. Ve şu anda stresli. Skydiving mi bungee jumping mi?"

"Ne?" Yaya geçidinde ışığın değişmesini beklerken bu kelimeye gülüyorum.

O da gülüyor, sırtı sokağa dönük bir şekilde dönüp bana bakıyor, eli hâlâ benim elimde. Onun elini tutmayı sevdiğimi fark ettim. Bu hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Bana hep bir görev gibi gelmişti. Hatta garip. Birlikte olduğum kadınlara kıyasla boyum hep çok uzundu. Hiçbir zaman iyi hizalanamadık.

Ama bu gece, her şey farklı.

"Bungee jumping yaptığınızda uzun bir halata bağlanırsınız, değil mi? Sizi yakalayacak bir şey. Paraşütle atladığınızda ise sadece güvenli bir şekilde inmenize yardımcı olacak paraşütle serbest düşüş yaparsınız."

"Ah." Başımı sallıyorum, elini başının üzerinde çeviriyorum, onu döndürüyorum çünkü artık ışık değişti ve karşıya geçme sırası bizde. "Sanırım anlıyorum. Ama sana cevabımı vermeden önce, sen ikisini de yaptın mı?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ben tam bir yükseklik pısrıgıyım. Bu yüzden sana bu soruyu sordum. İkisini de yapmadım ama sanırım bir gün yapmak istiyorum. Bilirsin, korkularımla yüzleşmek falan. Sen yaptın mı?"

"Evet. İkisini de yaptım."

"Ciddi misin?" Kaşları saç çizgisine çarptı.

"Ciddiyim. Ölmeden önce yapılacaklar listesini sistematik olarak onunla birlikte gözden geçirmemi isteyen biri vardı."

"Vay canına," diye düşünüyor. "Ruhunun gömdüğün parçası bu mu?" Gözlerimi kaçırıyorum, zemin ayaklarımın altından kayıp gidiyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor. "Özür dilerim. Haddimi aştım. Buna cevap verme, tamam mı?" Bana doğru biraz eğiliyor, ona dönmem için yalvarıyor. Dönüyorum. Ondan uzun süre gözümü ayırabileceğimi sanmıyorum. "İkisini de yapmış olman hoşuma gitti. Aslında oldukça şaşırtıcı olduğunu düşünüyorum. Eminim ben altına işer ve diğer tarafa kaçırdım."

"Bu gece barda yanıma geldin," diyorum ona. "Tamamen yabancı birine yaklaştın, bu da kendine verdiğin değerden daha cesur olduğun anlamına geliyor." Dişlerini dudağına gömülmeden önce bunu düşünürken başını eğiyor.

"Arkadaşlarımın teslim olmam karşılığında bana bir ay boyunca bedava içki teklif ettiklerini söylesem bütün gecemiz mahvolur mu?"

"Hayır," diyorum, onu öpmek için eğilerek. "Teşvikler insanları normalde yapmaktan çekinecekleri şeyleri yapmaya iten şeylerdir. Her halükarda, bunu yaptığına sevindim."

"Ben de," diye iç geçiriyor, sanki bu kabul onu şaşırtmış gibi ağır bir nefesle. "İşte." Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyor, parmağını uzatarak tepedeki parlayan zincir mağaza tabelasını işaret ediyor. Onun için kapıyı açıyorum ve içeri giriyor, geçerken bana göz kırpmıyor. Buranın ışıkları çok parlak. Sokağın karanlığıyla karşılaştırdınca biraz kafa karıştırıcı. Koridorlar gece geç saatlere kadar alışveriş yapanlarla dolu ve tek odaklanabildiğim şey bu kadını evine götürmek. "Prezervatif, prezervatif, nerede olabilirsiniz? Bahse girerim aile planlaması, ama kadın ürünleri de kazanabilir."

Arsızlığına gülüyorum, onu kollarımla sarıyorum ve mağazanın ortasında tekrar öpüyorum. "Aile planlaması, aşkım," diye fısıldıyorum ağzına. "Yolu göster."

"Bu bölüm için gerçekten daha iyi bir isme ihtiyaçları var. Buradan alışveriş yapan biri aile kurmayı planlamıyordur." Ona baktım. O da bana baktı. İkimiz de döndük.

prezervatif ve kayganlaştırıcı büfesine geri döndüm. Mor bir vibratör bile var, bu da içten içe sırtmama neden oluyor.

"Vay canına," diye düşünüyor ve parmağını alt dudağına vuruyor. "Belli ki daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor. Bu kadar çok seçenek olduğunu kim bilebilirdi? Doğruyu söylemek gerekirse biraz bunaltıcı."

"Ne düşünüyorsun?" Ona bakıyorum ve yanaklarının pembeleşmesinin tadını çıkarıyorum.

"Bu işin tüm sıcaklığını, eğlencesini ve romantizmini emiyor. Bu tür oyunlarda bakir olabilirim ama işi yapmadan önce prezervatif satın almak bana biraz heyecansız geliyor."

Hassiktir. Dönüp elini tutuyorum ve onu kollarıma sarılana kadar kendime çekiyorum. Ve bu doğal geliyor. Onu sadece bir saatten biraz daha fazla süredir tanıdığım için bu çok tuhaf. Teknik olarak tamamen yabancı biri ama ona sarılmakta tereddüt etmedim ve o da geri çekilmedi ya da bundan rahatsız olmadı. "Öyle sayılır," diye kabul ediyorum, onu kendime doğru bastırarak. "Özür dilerim. Daha hazırlıklı olmalıydım. Ama seninle prezervatif alışverişi yapmak bile eğlenceli. Biraz garip tabii ama eğlenceli." Gözlerinin içine dikkatle bakıyorum. "Hâlâ bu işle ilgileniyor musun? Değilse, bana söyleyebilirsin."

"Yani, bunu eğlenceli hale getirmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Kullanmak amacıyla prezervatif alıyoruz. Bence bu kesinlikle eğlenceli olabilir."

Bana sırtıyor, elini ceketimin kumaşında ve saçlarımda gezdiriyor. Kadınların bunu yapmasına bayılıyorum; parmaklarını saçlarımda gezdiriyorlar. Bu benim zayıflığım ya da afrodizyak ya da ne dersiniz deyin. Beni etkiliyor. Aletim buna uygun tepki veriyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. "Hmmm. Sen magnum erkeği misin Jonah? Truva atı? Benim zevkim için kaburgalı?"

Sırtıyorum. "Hanımefendinin seçimi."

"Oh," diye haykırıyor, gözleri büyüyor. "Bunu sevdim."

Ağzımı kulağının kabuğuna doğru indirerek fısıldıyorum, "Bundan emin olacağım. Şimdi biraz prezervatif alalım, böylece seni evine geri götürebilir, bu güzel kırmızı elbiseyi çıkarabilir ve boşalmanı sağlayabilirim."

Onu bırakmadan önce dudaklarımı kulağının altındaki yumuşak dokuya bastırduğımda nefesi kesiliyor. Sözsüzce iki kutu prezervatif alırken açık mavi gözleri kararıyor. Biri aslında Magnum; diğeri ise onun zevki için yivli. İki kutuyu da bana doğru fırlatırken, "Hayal kuruyorum," diyor. "Ve sadece aklını oyunda tutmak için, külotum ve sütyenim elbisemle eşleşiyor." Bunu söylerken yüzü kızarıyor ve her ne kadar prezervatif alıyor olsak da, ki bu onun da söylediği gibi çok seksi bir aktivite değil, yine de bu kadın için ölüyorum. Çünkü prezervatifler seksi olmayabilir ama o kesinlikle seksi.

"Aklım hala oyunda. Ama bu gece tamamen teşviklerle ilgili olduğunuz için, Magnumlar genellikle benim markamdır."

Bakışları pantolonuma kadar iniyor. Sikim seğiriyor, henüz gelecek olan şey için endişeleniyor ve bana açlıktan ölüyormuş gibi bakmasına bayılıyorum. "Her türden birer tane tatmamız gerekebilir. Hangisinin daha iyi hissettirdiğini görmek için."

"Kesinlikle."

El ele kasaya doğru yürüyoruz, her birimizin elinde bir kutu prezervatif var. Onları tezgâhın üzerine bıraktığımızda, orta yaşlı tezgâhtar ikimize de sapkın bir çiftmişiz gibi bakıyor. Halle birden, "Onu eve götüreceğim," diyor ve ben kahkaha patlamamı engelleyemiyorum. Halle de kıkırdıyor, tezgâhtara dönmeden önce şakacı bir sırıtışla bana doğru bakıyor. "Ne kadar şanslı bir kadını, değil mi?"

Tezgâhtar tepki bile vermiyor, sadece bana doğru bakıyor ve sonra omuz silkiyor. "Siz öyle diyorsunuz."

"Ah," diye soluyorum, sanki beni yaralamış gibi göğsümü tutuyorum. "Ne diyebilirim ki, pek tipim değilsin."

Siktiğimin Bostonluları. Bu şehri bu yüzden seviyorum.

Halle ve ben gülüyoruz. Onu yanıma çekiyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Şanslıyım ki ben onunum." Kadına göz kırpıyorum, prezervatiflerimizi alıyorum ve Halle'i peşimden sürüklüyorum. Bu gece kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Halle'in de normalde böyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu vahşi, çapkın, kendine güvenen, esir almayan kadın. Barda öyle görünmüyordu, ama belki de sinirleri daha iyiydi ve şimdi benimle rahatladığı için bana gerçek yüzünü gösteriyor.

Dürüst olmak gerekirse, ikisini de severim. Söylediğim her şeye kızaran ağırbaşlı, tatlı, masum kızları severim. Ama aynı zamanda ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini bilen seksi cadalozu da seviyorum. Tek anlayabildiğim, şu ana kadar gördüğüm her şeyden zevk aldığım ve daha fazlası için sabırsızlandığım. Daha fazla öpücük. Daha fazla dokunuş. Daha fazla kıkırdama ve gülümseme.

Belki de evde olup bir şişe viskinin içinde ağlamalıyım. Ama istemiyorum. Bunu iki lanet yıldır yapıyorum. Bu gece bunu yapmayacağım. Madeline'i sevmediğim için değil. Kesinlikle seviyordum. Hâlâ da seviyorum. Her zaman da seveceğim. Onu özlemeyeceğim bir an bile geçmeyecek. Hâlâ hayattan nefret ediyorum ve keşke onu alacak kadar açgözlü bir piç olmasaydım diyorum.

Ama şu anda Madeline'i düşünmek istemiyorum.

Sadece çok acıtıyor. Bu gece bencil olmak istiyorum. Bu gece, her şeyin benimle ve Halle'le ilgili olmasını istiyorum.

Bu beni birinci sınıf bir aptal yapsa bile umurumda değil.

Halle'le geçireceğim bu tek gecede, bu fırsatı heba edecek değilim.

Halle ve ben geceye geri dönüyoruz, onun kolu benimkine bağlı, başı omzumda. "Bunun garip hissettirmemesi garip mi?"

Kendi kendime gülümsüyorum. Çok açık sözlü. Filtresiz konuşan çok fazla insanla karşılaşmıyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Ona bakıyorum ve durup yüzünü ellerimin arasına almadan önce kısa bir an için göz göze geliyoruz. "Hiç de tuhaf değil. Belki de bu yüzden tuhaf olması gerektiğini düşünüyoruz."

Başını sallıyor. "Doğru. Kesinlikle." Sesli bir şekilde yutkunuyor ve güzel, pembe dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor.

Başımı eğiyorum ve dudaklarım o nemi yakalıyor. Anında bana açılıyor ve dilim bundan faydalanarak ağzına girip onunkiyle dans ediyor. Bunun sadece bir yer tutucu olması gerekiyordu. Olacakların bir hatırlatıcısı ama hızla çok daha fazlasına dönüşüyor. Ellerimi saçlarında gezdirip öpücüğü derinleştirebilmek için başının arkasını tutuyorum. Yumuşak, sıcak bedenini kendime doğru bastırmama. Bir elimi muhteşem kıcının tepesine doğru kaydardım.

Aletim takım elbisemin ipeksi malzemesini zorluyor ve şu anda tam bir çadır kurmuş durumdayım. "Hmmm," diye mırıldanıyor içimde, ses vücudumda titreşiyor. Bu hızla gidersem, kendimi utandırmadan pantolonumdan çıkamayacağım.

"Lütfen bana gerçekten yakınlarda yaşadığını söyle," diye mırıldanıyorum, emmeden önce alt dudağını ısııyorum.

"Yakınlarda oturuyorum," diye yineliyor, arkamı işaret ederek.

"Aslında tam burada." "Tanrıya şükür," diye inliyorum ve kahkahası içime akıyor.

Onu tekrar öpüyorum ve bahsettiği binaya doğru ilerliyoruz. Cam kapıya çarpıyoruz, vücutlarımız hala birbirine yapışmış durumda. Ona doğru eğildim, dilim neredeyse ağzını beceriyor ve boğazının arkasından en inanılmaz sesleri çıkarıyor. Her sesi açgözlülükle yutuyorum.

Birdenbire Halle'nin arkasındaki kapı uyarı vermeden açılıyor ve binanın içine yuvarlanıyoruz. Ben öne doğru düşüyorum, ayaklarım ve kollarım momentum ve yerçekiminin etkisiyle inişime ayak uyduramıyor. Halle geriye düşüyor, gözleri iri ve şaşkın, biz tökezlerken dudaklarından yarım bir çığlık geçiyor, çaresizce dik durmaya çalışıyor. Onu tutmak için uzandım ama Halle'nin kıcı sertçe yere çarptı ve bir adım geriye kaydı.

Ben tepki verip onu kucağıma alamadan başka biri geldi. "Çok üzgünüm bayan. Yaralandınız mı?"

Halle uzun, parlak kırmızı buklelerini yüzünden uzaklaştırıyor ve şu anda kendisinden daha kırmızı olan yaşlı bir adama bakıyor.

"Ben sadece siz ve arkadaşınız için kapıyı açmaya çalışıyordum. Özür dilerim."

Tanrım, bu gece.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, açılmış bacaklarının arasına sokulmuş ellerine bakıyor, elbisesinin kumaşı kalçalarının etrafında toplanmış. Hafifçe gülüyor ve bunun olduğuna o da inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Yemin ederim. Ben tamamen ve tamamen iyiyim."

"Harika biri," diye ekliyorum, eğilip onu kaldırmak için elini tutuyorum. Bir köşeye çekilip saklanmaya hazır gibi görünen zavallı adama "Merak etme," diyorum. "Buradan sonrasını ben hallederim."

Halle şimdi ateş kırmızısı ama aynı zamanda eğleniyor. En azından dudaklarının hafifçe yukarı kalkması bunu gösteriyor. Kollarımı beline dolamama ve onu asansöre doğru götürmeme izin veriyor, üçümüz de artık tamamen sessiziz. Sessizlik sağır edici ve rahatsız edici. Zavallı adam binadan çıkmadan önce nefesinin altında "Ben gideyim o zaman" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Düğmeye basıyoruz ve kapılar hemen açılıyor -çok şükür- ve arkamızdan kapandıkları anda kahkahayı basıyor, elleriyle yüzünü kapatıyor ve başını sallıyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor, hâlâ biraz kıkırdıyor. "Onunla bir daha nasıl yüzleşeceğim? Bu en kötüsüydü."

"Benim hatam," diyorum ellerini yüzünden nazikçe kaldırarak. "Nereye gittiğime bakmalıydım. Gerçekten iyi misin? Ben seni durduramadan yere sertçe çarptın."

"Evet. Çok utandım. Burada sadece bir aydır yaşıyorum ve onunla ilk kez karşılaşıyorum. Ama sanırım ondan kaçınmak yeterince kolay olacak, değil mi? Büyük bina falan?" Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum ve o da ellerini sahte bir kızgınlıkla havaya kaldırıyor. "Bana yalan söyle Jonah. Bir kez olsun. Bir kez olsun."

"Büyükbabam olacak yaşta olan ve beni eve getirdiğim rastgele adamlarla öpüşürken yakalayan adamlarla karşılaşmayacağımı duymak istiyorum."

"Onunla bir daha karşılaşmayacaksın." Sırıtmama engel olamıyorum. Kahretsin, çok sevimli.

Bana bakıyor. "Biraz İngiliz aksanın olduğunu biliyor muydun?"

Hafifçe kıkırdıyorum. "Senin güneyli aksanın gibi. Benim de hafif bir aksanım var ama çoğunlukla Amerikan ve İngiliz ifadelerinin karışımında ortaya çıkıyor."

"Tam İngiliz değil. Tam Amerikan değil. Bunu sevdim."

Onu yüzüme doğru çeviriyorum, alnım onunkine düşüyor. Bu kadar uzun olması mükemmel. Onu öpmek için fazla uzağa gitmeme gerek yok. Altı-dört yaşındayım ve pek çok kadın bunu kaldıramaz. "Şimdiye kadar ilginç bir gece geçirdik." Bana karşı başını sallıyor. "Sıradakine hazır mısın?"

Beşinci Bölüm

Halle

Asansörden indiğimiz **anda** Jonah üzerime **atladı**. Bir elini saçlarımın arasında gezdiriyor, ağzını ağızıma çarpabilmek için başımı ayarlayacak kadar çekiştiriyor. Diğer eli kıçımda, önce sol yanağımda sonra da sağ yanağımda geziniyor, sonra da küçük bir şaplak atıp sıkıyor. Beni koridorun duvarına doğru itiyor, sert sikini içime bastırıyor ve ben çıldırıyorum. İçimde bir şeyler harekete geçiyor ve birden daha önce hiç olmadığım bir şekilde yanmaya başlıyorum. Ben bir his patlamasıyım. İçgüdüsel bir el bombası. O kadar çaresizce tahrik oldum ki, külotum sıırılsıklam oldu ve takım elbise ceketini çekiştiriyorum, geniş omuzlarından çıkarmak için çaresizce, beni ödülünden uzak tuttuğu için ona kızgınım.

Ve Tanrım, bu adam ne büyük bir ödül. Korkunç, karanlık, hasarlı bir tarafı olmasına aldırımıyorum bile. Benimkine mükemmel uyuyor. Asla tam olarak birleştirilemeyecek ya da düzeltilemeyecek iki pürüzlü cam parçası gibi.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyorum ağzına karşı. Jonah'ın tanrısal olduğunu biliyordum. Bunu barda anlamıştım ama şimdi ellerim ince düğmeli gömleğinin içinden göğsünün ve karın kaslarının sert çıkıntılarını keşfederken, doyamıyorum. Gerçek hayattaki erkeklerin bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Şimdiye kadar.

Ve ben onu daha soymadım bile.

Zihnim bir çılgınlık içinde. Kısa devre yapan bir elektrik kablosu gibi, her yöne kıvılcımlar saçıyor. Onun dolgun dudaklarını düşünüyorum. Beni saran kaya gibi sert vücudunu. Parmaklarının ve ağzının içgüdüsel olarak onun yapabileceğinden çok daha fazlasını bildiğim şekillerde beni keşfetmesini. "Koridordayız," diye mırıldanıyor.

"Umurumda olduğunu sanmıyorum."

Geri çekilir, genişçe gülümser ve bu nefes kesicidir. Bir yaz sabahı Atlantik üzerinde doğan güneş kadar göz kamaştırıcı ve renkli. "Hangi daire senin Carolina?"

"İşte." Koridorun aşağısını işaret ediyorum, bu kadar uzak olmamasını dileyerek. Keşke yatağım ya da kanepem tam burada, koridorda olsaydı. Ya da koridordaki yetersiz duvarın, beni ona karşı becerirse komşuları uyandırmamasını. Uyandırırdı. Beni götürmesini istediğim yol bütün binayı uyandırırdı. Elim tutarak beni o yöne doğru götürüyor, amansız tutuşu neredeyse parmaklarımı eziyor. Ama umurumda değil. Onun kontrolü ele almasını istiyorum. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi bana vermesini.

Hayatım boyunca böyle bir adam neredeydi? Neden üniversitede ya da yüksek lisansta Matt yerine onun gibi biriyle tanışmadım? Sağda solda erkeklerle sikişebilirdim. Cinselliğimin her yönünü keşfedebilirdim, ama bunun yerine, yüzünü bacaklarımın arasına bile koymayan ve sadece özellikle istediğimde klitorisime dokunan bir adamla yıllarımı boşa harcadım. Ve sonra coşkudan yoksundu ve nadiren benim için çok şey yaptı. Öyle bir noktaya geldim ki Matt'le seks yapıyordum ve sonra o vücudundaki kokuyu duşla temizlerken -çünkü seksten hemen sonra duş alırdı- ben de kendimi boşaltıyordum.

Ama Jonah benim için planları varmış gibi beni öpüyor. Vücudum için. Sanki benim zevkim onun için kendi zevki kadar önemliymiş gibi. En azından, dua ediyorum

öpücüklerinin anlamı bu. Tanrım, buna ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim ama varmış. Gerçekten ihtiyacım var.

Dairemin kilidini açmak ve kapıyı iterek açmak için kendimi Jonah'dan yeterince uzun süre ayırıyorum. İçeri girdiğimizde anahtarlarımı kapının yanındaki masaya fırlatıyorum ve arkamızdan kilidi yerine oturtuyorum. Sonra duruyorum, bu anın büyüklüğünü özüksüyorum. Bu kararın.

Evimde bir yabancı var ve onunla seks yapmak üzereyim.

Pişmanlık ya da endişe duygularının içime dolmasını bekliyorum ama asla gelmiyorlar. İkinci bir sorgulama yok. Sadece eski moda, şehvete doymuş bir bekleyiş.

Jonah dairemin etrafına göz gezdiriyor, mobilyalara ve geçen ayki taşınmamdan dolayı henüz açamadığım birkaç kutuya bakıyor. Odağı pencereye kayıyor ve sonra daha iyi görebilmek için antreden oturma odasına geçiyor. "Bu inanılmaz."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, sinirlerim birdenbire tepeme çıkıyor. Bunu istiyorum. Bir sonraki nefesimden daha çok. Ama daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamadım. Tanımadığım bir adamı hiç eve getirmemişim, bu yüzden protokolün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ona içki isteyip istemediğini soracak mıyım? Ona yatak odamı gösterip hemen sevişmeye başlayalım mı? Soyunup seksi bir poz mu vereyim? Birden banyoya koşup dişlerimi ve saçlarımı fırçalamak istedim. Kendimi biraz tazelemeyi.

Ama Jonah beni bu konuda endişelenmekten kurtardı. Arkasını dönüyor, uzun ve kararlı adımlarla bana doğru yürürken gözlerinde arzu dolu bir kararlılık parlıyor. Kolları belimi sarıyor ve beni sert bedenine doğru çekiyor. Yakıcı bir öpücükle ağzımı yutarken boğazımda bir inilti düğümleniyor. Öpücük talepkâr, güçlü ve o kadar çiğ ki anında başım dönüyor. Tadına doyamıyorum. Kokusuna. Bana dokunuşuna.

Daha fazla.

Daha fazlasını istiyorum, hayır, ihtiyacım var.

Takım elbise ceketini yırtıp kanepenin genel yönüne doğru fırlatıyorum. Parmaklarım çılgınca gömleğine saldırıyor, beceriksizce düğmelerini çözüyorum. Bir ya da iki tanesi kopup yere düşüyor. Ama umurumda değil ve belli ki o da umursamıyor çünkü benim aşırı hevesli ve zarif olmayan yaklaşımına gülüyor. Gömleğini bedeninden ayırmak için çaresizce çekiştiriyorum ama bileklerinden sıkışıyor. "Bekle," diye homurdanıyor, boğazını temizleyerek. "Kol düğmeleri."

Geri adım atıyor, altın düğmeyi çeviriyor ve kol düğmesini gömleğinin kolundan çıkarıyor. Önce birini, sonra diğerini. Çok güzeller. Ön yüzüne baş harfleri kazınmış, diğer yüzünde ise ne yazdığını anlayamadığım küçük bir mesaj var. Kol düğmelerini özenle tezgâhın üzerine bırakıyor, sonra gömleğini yere bırakıyor.

Duraklıyor, bana bakıyor. Beni izliyor. Beni bekliyor. Geçen her vuruş kulaklarımda çınlayan bu delicesine lezzetli heyecanı artırıyor. Isı yavaşça tenime yayılıyor ve ardında sıcak karıncalanmalar bırakıyor. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Sanki dünyanın en güzel kadınıymışım gibi. Sanki seksi ve arzulanan biriymişim gibi. Sanki bana ziyafet çekeceklermiş, beni yiyip bitireceklermiş ve bana şimdiye kadar sadece okuduğum türden bir zevk vereceklermiş gibi.

Ben daha bu gerçeği kavrayamadan bana tekrar saldırıyor ve beni oturma odamın duvarına yapıştırıyor. Hareketi yüzünden başımı çarpıyorum ama eli sanki bunu bekliyormuş gibi beni korumak için orada. Ve lanet olsun, bu neden onu bu kadar çok sevmeme neden oluyor? Bu çok küçük bir jest ama yine de çok önemli. O koruyucu, düşünceli ve düşünceli.

Kahretsin.

Ondan hoşlanmak istemiyorum. Aslında, hiç ilgim yok. Ama eğer ilgimi çekseydi, bir kızın Jonah'tan nasıl hoşlanacağını anlayabilirdim.

Soyadını bile bilmiyorum. Vay canına, bu yüzüne vurulmuş bir tokat, değil mi? Öyle mi?

Etrafa uzanarak elbisemin fermuarını buldu ve aşağı doğru kaydırıldı.

Sanki özel, narin bir şeyin paketini açıyormuş gibi. Sanki

Eğer bunu yaparken zamanının tadını çıkarmak istiyorsa. Bu beni mümkün olan en iyi şekilde çıldırtıyor. Bu noktada bana neredeyse hiç dokunmamasına rağmen nefes nefese kalıyorum. Tüm dikkatini fermuara vermiş, fermuarı santim santim indirirken gözleri benimkileri okşuyor. Sonunda çözdüğünde, başyapıtını incelemeye niyetli bir ressam gibi geri adım atıyor. Sıcaklığını kaybettiğim için neredeyse inleyecektim.

"Çıkar şunu," diye emrediyor, alçak sesle ve boğuk bir sesle. Umutsuzca kalçalarımı sıkıyor, onları birbirine bastırıp gerginlikten biraz olsun kurtulmak istiyorum. "Yap şunu, Halle. Benim için soyunduğunu görmek istiyorum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Gözlerim kendiliğinden kapandı.

"Aç şu muhteşem mavileri. Çıkarırken bana bak. Ne kadar tahrik olduğumu görmeni istiyorum. Beni ne kadar azdırdığını."

Tanrım. Konuşmayı kesmesi lazım yoksa yanacağım.

Gözlerimi açıyorum ve bir kez daha onunkileri buluyorum. O çok sevdiğim güzel yeşilin tamamı siyah, şehvetli ve karanlık tarafından gölgeleniyor. Dik durarak uzanıyorum ve bir askıyı omzumdan indiriyorum, ardından diğerini. Elbise yavaşça kollarımdan aşağı iniyor, göğüslerimi ve kalçalarımı geçiyor, ipeksi kumaş ayaklarımın dibinde bir havuza düşmeden önce bacaklarımdan aşağı süzülüyor. Kapüşonlu gözleri ve uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Benimkiler de ona karşılık veriyor, yontulmuş karın kaslarının ve şu anda olmak istediğim tek yere giden o mükemmel V'nin tadını çıkarıyor. Bu adamın giysileri olmadan da bir Adonis olduğunu biliyordum, ama içimden kına yakmak gelmiyor. Bunun için çok heyecanlıyım.

"Halle," diye fısıldıyor neredeyse kendi kendine, aramızdaki küçük boşluğu geçip beni yerden kaldırmadan önce, bacaklarımı beline dolamaya zorluyor. Beni ayarlarken omuzlarındaki kaslar dalgalanıp geriliyor ve o bizi yönlendirirken ellerimin altındaki bu kasların hissinden zevk alıyorum. "Sanırım yatak odası bu tarafta?"

Başımı sallıyorum. Şu anda kelimeleri formüle edebilir miyim bilmiyorum.

Kendimi durduramayıp pantolonunun üzerinden sert sikine sürtünüyorum. Göğsünden alçak bir cinsel inilti yükseliyor. Sıcak ve ıslak

ağız bir izi öpüyor

Köprücük kemiğim boyunca, boynumun dibine kadar. Başımı eğerek ona daha iyi bir erişim sunuyorum ve dili dışarı çıkıyor, suprasternal çentiğime dalıyor, dişleri hassas etimi sıyrıyor. Yatak odamın eşliğini aşıyoruz ve yatağıma doğru ilerliyor, eğilip ağzımı tekrar öpmeden önce beni nazikçe yatağa yatırıyor. Bu adam tam bir mücadele sporu. Ayrılık yok, yeterince yakınlık yok. Ağırlığı beni yatağa sıkıca bastırıyor ve Jonah'nın ağzıma üflediği iniltiyi yutuyorum. Onunla ilgili her şey çok lezzetli. Büyük, güçlü elleri dantelle kaplı göğüslerimi avuçlamak için yukarı kayıyor ve iniltisi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Yetenekli elleri beni yoğururken Jonah'nın burnu göğüslerimin tepesi boyunca kayıyor, parmakları kumaşın arasından çakıllı meme uçlarımı büküyor ve cımbızlıyor. Daha aşağı inerek, karnımın pürüzsüz genişliğini öpmeden önce etimi ısıtıyor. Göbeğimde duruyor, nefesi zaten aşırı ısınmış tenimi ısıtıyor. Göğüslerimi doğru miktarda basınçla sıkmaya devam ederken şişmiş dudaklarımdan bir inilti süzülüyor. Bu hissin etkisiyle sırtım yataktan kalkıyor.

"Tanrım, mükemmelsin."

Sırıtıyorum. Durduramıyorum. Şu anda bana söyleyebileceği en mükemmel şey bu.

"Seni tatmalıyım, Halle."

Oh lanet olsun. İnledim, ona doğru daha da eğildim. Yanılmışım. *Bu* kesinlikle bana söylenecek en mükemmel şeydi. Ağzı biraz daha aşağıya inerken kıvranıyorum. Dudaklarının etime değmesine verdiğim tepkiyi durduramıyorum. Bir erkek bana bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Tadının her yerde bu kadar tatlı olup olmadığını görmek istiyorum. Bunu yapabilir miyim, aşkım?"

Umutsuzca başımı sallıyorum. "Evet," diye nefes alıyorum, o aşağı ve aşağı kaymaya devam ederken gözlerim kapanıyor. "Oh, kahretsin. Evet."

Külotumun üstüne ulaştığında duraklıyor ve kırmızı dantellerle kaplı amıma bakıyor. Çok yoğun. Ve sıcak. Yeterli değil, ama çok fazla.

Gözleri benimkileri buluyor. Yüzünü dantele doğru eğiyor ve derin derin içine çekiyor. *Oh, lanet olsun.*

"Mmmm," diye mırıldanıyor, en lezzetli titreşimleri doğrudan klitorisime gönderiyor. "Çok güzel." Sırıttıyor ve bu hınzırca ve seksi ve sanırım sadece bundan biraz boşalabilirim. "Bu gece sana defalarca adımı haykıracağım. Kaçırdığını söylediğin tüm o orgazmları telafi edeceğim. Ve ancak tüm bunlar olduktan sonra, ancak bana yalvardığında, o daracık amını sikeceğim."

Gözlerim tekrar kapanıyor, başım geriye dönüyor ve zihnim temizleniyor, sıcak ve hafif bir yere gidiyor, çünkü yavaşça -çok lanet olası yavaşça- külotumu aşağı çekiyor. Ayaklarımın üzerinden kaydığını hissediyorum ve sonra bacaklarımı sonuna kadar açıyor. Beni öpüyor, tam çıplak tepemden, sanki kendini tanıtır gibi, vermek üzere olduğu şeyi almak için izin istiyor. Beni yalıyor, sonra iki parmağını sırlıslıkla ıslağımın sokarken klitorisimi emiyor. Dudağımı ısırarak inliyorum. İçime girip çıkarken ağızımdan daha önce hiç çıkarmadığıma emin olduğum sesler patlıyor.

"Çok tatlısın," diye mırıldandı bana karşı. "Tıpkı olacağını bildiğim gibi. Bunu bütün gece yapabilirim."

Edepsiz konuşmanın beni bu kadar azdıracığını hiç düşünmemiştim. Hiçbir fikrim yok. Ve bana dokunma şekli? Beni okşaması? Yaptığı her şeye verdiğim tepkileri izlemesi? Bu çok *fazla*. Sanki sürekli ikinci ligde takılıyormuşum da birden birinci lige çıkmışım gibi hissediyorum. Ve artık zevk ve arzusunun gerçekte nasıl olması gerektiğini keşfettiğime göre, asla geri dönmek istemiyorum.

"Gel, Halle," diyor, başım dönene kadar beni emiyor. "Yüzüme boşal."

Sözleri içimdeki bir şeyi serbest bırakıyor. O emrediyor ve ben o kadar sert boşalıyorum ki gözlerimin arkasında renk sıçramaları görüyorum. Zihnim de bedenimle birlikte parçalanıyor ve yakında onun adını haykırma ihtimalim çok yüksek. Tıpkı onun dediği gibi. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Hiçbir zaman

Seks sırasında kimsenin adını söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, her zaman biraz klişe hissettirmiştir, ancak Jonah'ın adı, sanki bana bu inanılmaz hissi kimin verdiğini hatırlatmak istercesine ağzımdan kontrolsüzce uçup gidiyor.

Bir gece, Halle. Sadece bir gece.

Tamam.

Bu düşünce beni neden bu kadar üzüyor? Sorun Jonah bile değil. Sorun seks. Kronik olarak yanlış erkekleri seçtiğimi onaylamama gerek yok ama kalan şüphelerim varsa da artık yok. Nasıl olur da bu geceyi yaşarım da sonrasını yaşamam? Bunu nasıl yaşayabilirim, bu zevki nasıl hissedebilirim ve bir daha asla yaşayamayacağımı nasıl bilebilirim? Kelimenin tam anlamıyla *o* kız gibi ağlamak istiyorum. Hani şu seksten sonra ağlayan ve henüz seks bile *yapmadığımız kız gibi*.

Ama Jonah ruhunun bir parçasını gömdü -ne demekse- ve ben de bana sürekli yalan söyleyen bir adamla korkunç bir ilişkiden yeni çıkıyorum. Ben sadece . . . Ne olduğunu bile bilmiyorum. Bundan daha fazlasını istiyorum. Benim gibi kızların başına gelen bu mu? Büyük, sert, havalı ve boktan olduğumuzu düşünüyoruz ve yolumuza devam etmeden önce önümüze çıkan her türlü cinsel macerayla başa çıkabileceğimizi sanıyoruz, ancak ne kadar yanıldığımızı anlıyoruz. Ben o kız olmak istemiyorum. Yarın ya da bu gece benden uzaklaştığında bununla başa çıkabilecek biri olmak istiyorum. Bu geceyi pişmanlık ve kalp ağrısı yerine gülümseyerek ve tatmin olmuş bir sevinç havasıyla anımsayabilen biri olmak istiyorum.

Tanrım, bütün bu duyguları sadece bir orgazmdan mı alıyorum? Yani, olağanüstü bir orgazmdı ama hayatımı değiştirmesi gerekmiyor. Üzerimde böyle bir güce hükmetmesi gerekmiyor. Değil mi?

"İyi misin?" diye soruyor temkinli bir şekilde, tavrımdaki değişimi fark ederek. Keşke bu kadar gözlemci ve vücudumun ne yaptığına bu kadar uyumlu olmasaydı. Bunu seviyorum ama sonuç olarak her yerde o var.

"Evet," diyorum, gülümsemeye zorlayarak. Ama gülümsemiyorum ve nedenini merak ediyorum. Ona tam olarak istediğimi söylediğim şeyi verdiğim için mi? Neden buna sahip olamıyorum

Bir gece mi? Neden bunun ve onun tadını çıkaramıyorum? "Ben harikayım," diye ekliyorum. Sanırım ciddi olabilirim. Bunu yapabilirim. Bunu yapmak *istiyorum*.

"Emin misin?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

"Kesinlikle. Lütfen durma. Bunu istiyorum."

Tekrar vücuduma tırmanıyor, üzerime çıkıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Ellerimi uzatıp pürüzsüz, açılı çenesinde ve saçlarında gezdiriyorum, yüzünü kendime doğru çekiyorum ve onu tüm gücümle öpüyorum. Ona -ve kendime- bu konuda ne kadar iyi olduğumu gösteriyorum. Dudaklarında kendi tadımı alıyorum ve bu beni daha da cesaretlendiriyor.

Jonah öpüşmeye ara verip pantolonunu çıkarıyor, boxer külotu da onunla birlikte aşağı kayıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, önümdeki manzarayı içime çekiyorum. Aletinin ne kadar büyük ve sert olduğuna hayret ederek hazır olda duruyor ve ağzımın etrafını sarması için yalvarıyor. Bu düşünceyle refleks olarak dudaklarımı yalıyorum, bacaklarımın arasında yeni bir nem dalgası birikiyor. Tanrım, bu adam. İnanılmaz derecede uzun, çılgın, seksi, muhteşem ve Zeus gibi kesilmiş.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş ve sınırlarımla biraz eğlenmek istiyormuş gibi yavaşça sikini okşuyor.

Ben de biraz eğlenebilirim. "Ağzım sikiinde."

"Siktir," diye tıslıyor ve ben dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum, basit bir tehditle onu ne kadar sinirlendirebildiğimi seviyorum. "Bunu daha sonra yapacaksın. O güzel ağzının sikimin etrafına sarıldığını, o gözlerin beni gırtlacağına kadar alırken bana baktığını görmek için ölüyorum. Ama şimdilik ..." Cümlenin havada asılı kalmasına izin veriyor, bir prezervatif kapıldığı gibi küflü, seks kokulu havaya doğru kıvrılıyor. Kendini kılıfladıktan sonra tekrar üzerime geliyor ve içime girmek için acelesi yokmuş gibi beni öpüyor. Öpücük tutkulu. Durgun. Ayak parmaklarını kıvrandıracak kadar çökmüş. Bu adamın öpücükleriyle yaşayabilir ve ölebilirim.

Bacağımyı kaldırıp omzuna atmadan önce parmak uçları uyluğumdan baldırıma kadar kayıyor. Ve sonra içime giriyor, içimdeki gizli, saklı

yerlere masaj yapıyor. Tutkuyla karışık arzudan başka bir şey değiliz.

ve özlem. Vay canına, özlem inanılmaz. Yıllardır bastırılmış olan her şey bir hapishane kaçağı gibi içimden fırlıyor, etrafımızda dönen elektrik tarafından emiliyor, dizginlenemiyor. İçime giriyor, gözleri hep benimkilerde.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor, boncuk boncuk ter alnını kaplıyor.
"Çok sıkı. Mükemmel."

"Durma," diye umutsuzca inliyorum, ona yalvarıyor olduğumu umursamıyorum bile. Omuzlarını kavriyorum, tırnaklarım her itişte ve çekişte batıyor.

Başını sallıyor. "Sen yapana kadar uçurumun kenarından geçmeyeceğim."
Tanrıya şükür. "Daha sert. Daha derine."

İçime giriyor, beni adını koyamadığım bir şeye daha da yaklaştırıyor. Bu bir doruktan daha fazlası. Bir zirveden daha fazlası. Tüketiyor. Sürükleyici. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi şey. Saniyeler sonra, bana acımasızca çarparken parçalanıyorum, dikişlerden ayrılıyorum. Beni takip ediyor, vücudu hareketsizleşip titrerken adım haykırarak üzerime yığılıyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Bu ... idi."

Başını bana doğru sallıyor ve gülümsemesini hissedebiliyorum. "Evet. Gerçekten öyleydi."

Parmaklarımı sırtının kaslı hatlarında gezdiriyorum ve vücudunu istediğim gibi keşfedemediğimi üzümlere fark ediyorum. Onun benimkini keşfettiği gibi. Ama dirseğinin üzerinde doğrulup beni öpmek için eğildiğinde bu düşünce aklımın bir köşesine itiliyor. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ve o an geçtiğinde, üzerimden kalkıp yatak odamın bitişiğindeki banyoya yöneliyor. Tek yapabildiğim burada uzanıp tavana bakmak ve kendime tek gecelik ilişkinin ne kadar harika bir şey olduğunu tekrar tekrar hatırlatmak.

Altıncı Bölüm

Halle

GÜNEŞ IŞIĞI AKARSULAR GEÇİŞ BENİM
PENCERE, parlak ve

amansız. Küçük bir iniltiyle yüzümü yastığıma dönerken gözlerim sımsıkı kapanıyor. Ağrım var. Vücudumda ya da vücudumun içinde var olduğunu hiç bilmediğim milyonlarca farklı yerde. Bu beni orgazm sonrası sarhoş bir kız gibi yastığıma gülümsetiyor. Jonah. Parmaklarım pürüzsüz çarşafların üzerinde kayıyor, o noktayı arıyor, sabahın köründe uykuya daldığımızda onun tarafından işgal edildiği kesin olan o noktayı. Ama şimdi boş. Ve soğuk. Sanki bir süredir boşmuş gibi.

Bir an için kendime banyoda olduğunu söyledim. Ya da belki mutfaktadır. Ya da belki bize kahve ve kahvaltı almak için dışarı çıkmıştır. Ama hayır. Gitmişti.

Bunun rahatlatıcı olduğuna kendimi ikna etmek için beş dakika harcıyorum. Sabahki gariplikten ve ikimizin de asla kullanmayacağı saçma sapan telefon numarası alışverişinden kaçınabilirim. Tam olarak istediğim şeyi aldım.

-Dün gece ve daha fazlası çok fazla olurdu. Hatta istenmeyen.

Ama geçirdiğimiz geceden sonra yalnız uyanmak berbat bir şey.

O prezervatiflerden çok kullandık -en az üç tane- ve o son seferden sonra bana oral seks yapmak için daha fazla zaman harcadı. Anlatırken midem bulanıyor. Saatler ve saatler süren seks. Samimi sözler ve eylemler.

Zihin uyuşturan, ruh uyandıran zevk. Zevk alacağımı hiç bilmediğim bir şekilde hükmedilmek. Benim Telefon halkalar gelen bir yerde içinde benim daire ve Yavaşça, pişmanlıkla, üzgün kıcımlı yataktan sürüklüyorum ve bornozumu silkiyorum. Ben kemeri bağlarken telefonumu görüyorum.

Aria. Açsam mı diye düşünerek ismine bakıyorum. Çalmayı kesiyor ama hemen ardından yeniden başlıyor. İnliyorum ama dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Arkadaşınız sizin için sinir bozucu ve sevimli bir şekilde endişeleniyorsa gülümsemekten başka çare yok.

Daha cevap vermemiştim ki sesi kulağımı tırmaladı. "Saat 12:30!"

Hassiktir. Ciddi misin?

"Yeni uyandığına inanamıyorum! Şimdiye kadar bizden birini araman gerekiyordu, Halle Jane. Bu takılma işinde yeni olduğunun farkındayım ama kızlar böyle yapar. Arkadaşlarımıza bir ara sokakta ya da daha kötüsü Fens'te ölmediğimizi bildiririz."

Sessiz kaldım, bir yanıt bulmaya çalışırken alt dudağımı kemiriyordum.

"Hâlâ orada mı?"

Başımı sallıyorum ve zaten bildiğim bir şeyi teyit etmek için daireme bakıyorum. "Hayır. Bir süre önce ayrıldı. Ne zaman olduğunu bilmiyorum, hâlâ uyuyordum."

"Sana numarasını bıraktı mı? Bir not?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum ama yine de yanılıyor olma ihtimalime karşı etrafı araştırıyorum. "Bekle." Bir kâğıt parçası gözüme çarpıyor. "Evet," diye nefes alıyorum, şaşırmış bir halde. "Vay canına, Aria. Bana bir not bırakmış."

"Oh," diye haykırıyor, en az benim kadar şaşırmış olsa da sesi benimkinden daha memnun. "Bu iyi, değil mi?"

Bilmiyorum. "Ne yazıyor?"

Tekrar okudum ve sonra bar taburelerimden birine çöktüm, çünkü bu bir kaçış gibi geliyor. Neredeyse hiçbir şey bırakmamış olmasını dileyecektim. Boğazımı temizledim, sonra notu yüksek sesle okudum. "Senden kaçtığım için üzgünüm, ama yardım edemeyeceğim acil bir durum vardı. Dün gece seninle olmak her şeydi. Jonah." İç çektim. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. *Her şey* çok muğlak bir kelime. Sanırım mükemmel kelimesini tercih ederdim. Dün gece bana bunu çok söyledi. Geçen sefer bunu kullanamaz mıydı?

"Numarasını bıraktı mı?"

"Evet. Yaptı. Ama muhtemelen sahtedir, değil mi? Yani, kim şafak öncesi *acil* bir durum için evden ayrılır ki?" Alaycı bir şekilde vurguluyorum. "Bu, ertesi gün işlerinden kaçmak için uydurulmuş saçma bir bahane olmalı. Eminim suçluluk duygusuyla numarasını bırakmıştır ve ben aramaya kalksam beni başından savar." Tekrar iç geçiriyorum ve dün gecedan kalma market fişinin arkasına karaladığı nota bakıyorum.

Aria sessiz ve ben onun sessizliğinden nefret ediyorum. Zaten bildiğim her şeyi doğruluyor. Böyle hissetmemeliyim. Umursamamalıyım. Bir seks hayaleti ya da ruhu gibi gecenin içinde kaybolup gitmiş olsaydı bu kadar umursayacağımı sanmıyorum. Bu not beni şaşırtıyor.

"Sanırım şaşırmamalıyım. İkimiz de bir gece için anlaşmıştık." Kimyamız daha önce deneyimlediğim her şeyden daha iyi olsa bile. Uyuşturucu satıcılarının bodrumlarında yaptıkları sihirden bile daha iyiydi. Zorlama ya da üretilmiş bir şey yoktu. Sadece iki kişi gerçekten uyuduğunda doğal olarak ortaya çıkan türdendi.

Faturayı buruşturup çöp kutusunun belirsiz yönüne doğru fırlatıyorum, yaklaşık bir metre ötede yere düştüğü için sinirleniyorum, tam o sırada gözüme bir altın parıltısı çarpıyor. Kol düğmeleri.

"Eğer kabul ettiğiniz şey buysa-"

"Kol düğmelerini bırakmış," diye sözünü kesiyorum.

"Ne?"

"Altın kol düğmeleri. Dün gece onları çıkardı ve mutfak tezgahımın üzerine koydu. Kaçmak için acele ederken onları unutmuş olmalı."

"Ya da seni tekrar görmek için bir bahanesi olsun diye bunu bilerek yaptı."

Otomatik olarak başımı sallıyorum. Öyle olmadığını biliyorum. Dün gece bunları çıkarması yarım dakika sürmüş olsa bile, onun için özel olduklarını görebiliyordum. Onları elime alıyorum, ağırlıklarına ve pürüzsüz, soğuk dokularına hayran kalıyorum. "Yok artık. Bunlar gerçek altın. Hem yüzünde hem de altında baş harfleri var" -çeviriyorum ve nefes nefese kalıyorum- "Ah, Aria." Sesim kesiliyor.

"Ne var? Altta ne var?"

Gözlerim kazınmış mesajın küçük yazısı üzerinde kayıyor. Yarısı bir kol düğmesinde. Yarısı diğerinde. "Birinde şöyle yazıyor: Cesaret. Nezaket. Güç. Diğer diyor ki: Sevgi. Kahkaha. Neşe." Affetmeyen bar tabureme geri gömüldüm, kelimelere bakıyordum. *Ruhumun bir parçasını gömdüğümü* söylemişti. "Bunları ona geri götürmeliyim." Özel olduklarını biliyordum ama bir şekilde, ruhunun hangi parçasını gömdüyse ona bunları vermiş gibi hissediyordum.

"Onu arayacak mısın?"

"Mecburum," diye fısıldıyorum, beni terk etmesine duyduğum öfke azalıyor. İkimiz de ciddi bir şey aramasak da numarasını bıraktı. O adam için bir ganimet çağrısı olmak için içimde bir şey olmadığını zaten biliyorum.

"Tanrım." Başımı sallayarak gülüyorum. "Soyadını bile bilmiyorum. Sadece kol düğmesindeki harf. H. Ne iş yaptığı, nerede yaşadığı ya da sokak kedilerini öldürüp akşam yemeği partileri için pişirip pişirmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir adamın defalarca bedenime girmesine izin verdim ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Brunch. Her zamanki yerimizde. Otuz dakika sonra. Şimdi Rina ve Margot'u arıyorum. İkisi de bugün çalışmıyor. Ya Halle?"

"Öyle mi?" Dalgınca soruyorum, bakışlarım hâlâ kol düğmelerinde. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum.

"Kol düğmelerini ve notu getir." Telefon kulağında bip sesi çıkarıyor, yani veda etmeden kapatıyor. Telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım, hâlâ kol düğmelerine bakıyordum. İçimi çekerek onları telefonumun yanına koyuyorum ve çok ihtiyacım olan duşa doğru ilerliyorum.

Yatak odama girerken dün gecenin sonuçlarını gözden geçiriyorum. Elbisem hâlâ salonda yerde duruyor ama sütyenim ve külotum burada yerde. Çarşaflarım karmakarışık ve yüzümü onun kullandığı yastığa bastırırsam onun gibi kokacağını biliyorum.

İşte tam da bu yüzden yatağımı soymaya ve tüm nevresimlerimi koridordan çamaşır dolabıma taşımaya başladım. Çarşafları çamaşır makinesine doldurup çalıştırdıktan sonra doğrudan duşa giriyorum. Kol düğmelerini geri vermek için onu arayacak olmam, yeniden yapmak istediğim anlamına gelmiyor. Seks sadece seksti. Elbette, eğlenceli ve cidden ateşliydi, ama en fazla bu kadar ileri gidebilir.

Ama sorun şu ki, sanırım mahvolmuş olabilirim. En azından seks konusunda.

Ciddiyim. Bence o seksi piç, vajinamı gelecekteki tüm erkekler için mahvetti. Yani, Jonah hariç altı erkekle yattım. Tamam, bu çok fazla sayılmaz. Ama yine de, tüm erkeklerin Jonah'ın -soyadını bilmiyorum-yaptığı gibi sevişmediğini anlamak için yeterli bir örneklem büyüklüğü olması gerektiğini düşünüyorum. Sadece takıldıkları kadını anlamak ve ondan zevk almak için zaman ayırmadıklarını. Çünkü onun yaptığı buydu. Dün gece kaç kez orgazm olduğumu bile bilmiyorum çünkü saymayı unuttum.

Bir adamla bütün gece seks yaptım ve biliyorum ki gelecekteki her erkeği onunla kıyaslayacağım. Ve büyük ihtimalle sonuçlardan hayal kırıklığına uğrayacağım. Muhteşem. Sadece muhteşem.

Tamam. Devam edelim. Sadece bir geceydi ve burası Boston. Erkeklerin çoğu Matt gibi değildir. Ya da ondan önceki dangalak, ya da ondan önceki dangalak. Ve böyle devam eder.

Musluğu açıp suyun istediğim sıcaklığa gelmesini bekledikten sonra suya girip Jonah'ı tenimden temizliyorum. Sıcak suyun ağrıyan kaslarımdaki sızıyı dindirmesine ve zihnimle bedenimi ondan arındırmasına izin veriyorum. O kol düğmelerini ona vermek istiyorum. Keşke bunu onu görmeden yapabilmemin bir yolu olsaydı.

Yarım saat sonra, her zamanki brunch mekanımıza giriyorum, küçük avlunun olduğu arka tarafa doğru yürüyorum. Dışarıda yemek yemek için çok güzel bir gün ve Margot bana mesaj atarak bize burada bir masa ayarladığını bildirdi bile. Tuğla duvarlar kalın bir sarmaşık tabakasıyla kaplı. Açık alanın ortasındaki büyük ağaçla birleştğinde, Boston'da bir restoran yerine bir bahçede yemek yiyormuşuz gibi hissettiriyor.

Gülümsüyorlar, bana sarılmak için ayağa kalkıyorlar. Ancak oturduğumuz anda Rina doğrudan bana saldırıyor. "Detay istiyorum. Seksi detaylar. Bize her şeyi anlat."

Bu, içinde bulunmaya alışık olduğum bir pozisyon değil. Genelde onların hikayelerini dinleyen ben olurum, tersi değil. Margot'nun rastgele erkeklerle yatma ve sonrasında kendinden ya da onlardan nefret etme gibi bir alışkanlığı var. Rina ara sıra takılıyor ama onun flört hayatı daha çok küçük ilişki patlamalarından ibaret. Aria, Margot, Rina ve benim çalıştığımız hastanede doktor olan Drew ile birlikte. Yani, benim eskiden çalıştığım yerde. Drew bizi Aria ile tanıştıran kişi. O bir hemşire değil. Ünlü bir sanatçı.

"Eğlenceliydi. Harikaydı."

Arkadaşlarım birbirlerine bakıyorlar ve ben bundan kurtulamayacağımı biliyorum.

"Ve?" Margot beni omzumdan dürtüyor.

Ahşap masaya bakıyorum, saçımdan bir tutamı parmağımın etrafında döndürüyorum. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissedebiliyorum. Açık tenli kızıl saçlı olmak bazen berbat bir şey. "Seks harikaydı. Yaşadıklarımın en iyisiydi. Sadece banyo zamanı müstehcenlik koleksiyonumda okuduğum şeyleri yaptık. Ama sadece bir geceydi, o yüzden ..." Kayıtsız bir omuz silkme gibi görünmesini umduğum bir ifadeyle geçiştiriyorum.

Garson yanımıza yaklaşıyor ve her zamanki kahvaltımızı sipariş ediyoruz çünkü her zamanki brunch yerimizdeyiz. Garson gider gitmez Aria elini uzatıyor, sabırsızlıkla parmaklarını oynatıyor. "Görelim bakalım."

"Tamam," diye kabul ediyorum, kol düğmelerini koyduğum poşeti bulmak için çantamı karıştırıyorum. "Ama hepiniz dikkatli olun. Bunları onun bıraktığı şekilde geri almak istiyorum."

"Notu da, bebeğim," diye azarlıyor Rina. "Bu kadar kolay kurtulamazsın."

Gözlerimi deviriyorum ve yerden aldığım buruşuk kâğıt parçasını çıkarıp önce ona uzatıyorum. Rina sandalyesini Aria'ya yaklaştırıyor, metal ayaklar sert zemine sürtünüyor, böylece ben kol düğmelerinin olduğu poşeti Aria'nın endişeli eline boşaltırken o da olaya dahil olabiliyor. Üçü de *Yüzüklerin Efendisi'ndeki* değerli bir yüzükmüş gibi kol düğmelerinin üzerinde gezinirken Margot yarı ayakta, masaya doğru eğiliyor. Aria onları avucunun içinde yuvarlıyor, birini parmaklıyor. Üçü aynı anda güneş gözlüklerini kaldırarak kol düğmelerini mercek filtresi olmadan iyice inceliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bunlar nadir ya da büyümlü elmaslar değil. Sadece kol düğmesi."

Beni görmezden geliyorlar. Rina notu kapıyor ve sonra onu incelemeye devam ediyor. "Çok güzel," diyor Rina başını onaylarcasına salladıktan sonra.

Bakışları bana kayıyor. "İyi bir nota. Çok sağlam. Ve söylemeliyim ki, ateşli seks seninle aynı fikirde. Bir ya da iki orgazmın yanaklarına bu ısıltıyı, gözlerine bu aydınlığı vereceğini bilseydim, Matt'i yıllar önce terk etmeni ve başka bir erkek bulmanı söyledim."

"Sen yaptın," diye kesin bir dille ifade ettim.

"Doğru." Parmaklarını şaşkın bir şekilde şıklatıyor. "Söyledim. Ve sen bu siksiz mucizenin bilgisayarlarla vajinandan daha çok ilgilendiğini keşfedene kadar dinlemedin."

"Teşekkürler," diye homurdandım. "Sen harika bir arkadaşsın." Çok ihtiyacım olan kahvemden bir yudum alıyorum ve kafein kan akışıma girerken gözlerimi kapatıyorum. "Kafein alabilmen için gerçekten bir yol bulmaları gerekiyor." Gözlerimi açtığımda en iyi üç arkadaşımın bana baktığını görüyorum. "Ne?"

"O kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum," diyor Aria lattesini yudumlarken. "Bu yavruları en son alacağım." Kol düğmelerini tekrar avuçlamadan önce havaya kaldırıyor. "Öncelikle, Rina haklı. İyi seks seninle aynı fikirde. Tek seferlik olması gerektiğinden o kadar emin değilim. Belki de tekrarıyla ilgileniyordur."

Başımı iki yana sallayıp kahvemden kalanını yudumluyorum. Arkadaşlarıma dönmeden önce garsona daha fazlası için işaret ediyorum. "Ben öyle düşünmüyorum. Daha fazla bir şey istemediğini açıkça belirtti. Sanırım not, tükendiği için kendini suçlu hissetmesinden kaynaklanıyor. Ayrıca, tekrarla ilgilenmiyorum. Sıradaki."

"Potansiyel bir geleceğin olan biriyle çıkmalısın," diyor Margot, endişesi yüz ifadesine ve ses tonuna sinmiş bir şekilde. "Tek gecelik ilişkilerin bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Bunu sadece tek gecelik ilişkiler yaşayan piliç söylüyor."

Margot başını sallayarak kestane rengi saçlarını omuzlarının arkasına atıp beni işaret ediyor. "Aynen öyle. Sonunun benim gibi olmasını istemezsin. En azından tek gecelik ilişkilerin sana orgazm yaşıyor."

"Bu benim ilk seferimdi, Margot. 'Matt'i ve diğer tüm sefil erkekleri sistemimden çıkarayım' diye yaptım. Bunu yeni standardım haline getirmeye niyetim yok."

"Her zaman Oliver var," diye öneriyor Rina, biraz fazla nedensel bir şekilde. Ona ters ters bakıyorum.

"Kardeşinle çıkmıyorum."

"Oliver senden hoşlanıyor, Hal," diye ısrar ediyor, yorumumu görmezden gelerek. "Sadece bunu aklından geçir. Birlikte çalışacağınız için çok heyecanlı."

"O bir arkadaş, Rina. Hepsi bu kadar. Bana yeni bir iş bulduğu için minnettarım. Tanrı biliyor ya, FBI hastaneye geldikten sonra buna ihtiyacım

vardı. Ama bu

olması gereken her şey."

"Tamam, anladım. Anladım. Matt seni aramaya çalıştı mı?"

Başımı sallıyorum, hâlâ boş olan kahve bardağıma bakıyorum. "İki kez. Onunla konuşmadım. Neyse ki nerede yaşadığımı bilmiyor."

Aria gergin bir nefes alıyor ve ben onun neden gergin olduğunu biliyorum. Matt bir hacker. Gerçek şu ki, nerede yaşadığımı çok iyi biliyor olabilir. Öğrenmesi çok uzun sürmez.

"İşe ne zaman başlıyorsun? Ve lütfen bana Matt'in yeni iş yerinin nerede olduğunu bilmediğini söyle."

Yemeğimiz geldi ve yemeğe dalmadan önce patateslerini tabağının etrafında karıştırdı.

"Gelecek hafta. Yetki belgemi tamamlıyorlar ama neredeyse bitti. İşe başlama tarihim yarından bir hafta sonra. Ve hayır, Matt'in hiçbir fikri yok." *Umalım da öyle olsun.*

Rina çatalını bana doğrultuyor. "Güzel. Harika. Yeni bir iş tam da ihtiyacın olan şey. Sana daha az ödüyor olsalar bile, daha çok seveceksin."

Bir kahkaha atıyorum ve sanki on yıldır açlıktan ölüyormuşum gibi ağzıma yumurta tıktırıyorum. Bütün gece seks yapmak gerçekten iştah açıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen her zaman aile hekimliğini sevdin ve kadın sağlığı senin favorin. Şimdi ikisini de yapabiliyorsun."

Omuz silkiyorum. Buna itiraz edemem. Doğruyu söylemek gerekirse, yeni işim için heyecanlıyım. Hughes Community Health, sadece Boston'da üç farklı şubesi olan büyük bir sağlık sistemi. Ben Copley'deki şubede çalışıyorum ve kadın sağlığı, yetişkin tıbbı ve pediatri olmak üzere her şeyi yapabiliyorum. Aile hemşiresi pratisyeni olmak gelmiş geçmiş en iyi iş olabilir. Hepsinden iyisi, bu yeni iş yeni bir başlangıç gibi hissettiriyor.

"Sıradaki," diye devam ediyor Margot hiç vakit kaybetmeden. "Seksi erkeğini Google'da aradın mı?"

Başımı sallıyorum, yumurtalarımın bir ısırık daha alıyorum ve kendimi onları yutmaya zorluyorum. Jonah ve Matt hakkındaki tüm bu konuşmalar iştahımı kaçırdı. Ama dürüst olmak gerekirse, açlıktan ölmeme değmezler.

"Soyadını bilmiyorum, unuttun mu?"

"Tamam o zaman." Şeytani bir deha gibi ellerini birbirine sürtüyor. "Hadi onu arayalım. Hemen şimdi."

"Hayatta olmaz. Bunu sizin önünüzde yapmayacağım. Kol düğmeleri için uğrayacağını umuyorum, böylece o garip telefon görüşmesinden tamamen kurtulabilirim." Yeni doldurduğum kahvemden bir yudum alarak, yağlı kahvaltımı bitirmiş bir şekilde koltuğumda arkama yaslanıyorum. Midem çalkalanmaya başlıyor.

Aria beyaz dişlerini göstererek genişçe sırıtıyor. "Bu onun seni tekrar bulması için bir bahane. Seni arayıp bulması için. Eğer onun için bu kadar önemliyse, onları bu şekilde bırakmazdı. Kasıtlı olmalı."

"Evet," diye kabul ediyor Margot çiğnemenin ortasında. "Kesinlikle. Tanrım, bu çok güzel. Bu yemeğin iki günlük yağ ve kalori değerinde olması utanç verici, yoksa her gün yedim. Mutlaka denemelisin. Yemin ederim, bu krepler her yediğimde daha da güzelleşiyor."

Bir çatal dolusu uzatıyor ve Rina'nın gözlerinin bana yapışmasını görmezden gelmeye çalışarak bir ısırık alıyorum. "Vay canına. Bunlar çok güzel."

"Doğru mu?" Margot gözlerini kocaman açarak iddialı konuşur. "Benim tavsiyem? Onu aramak için bekleyin. Aria'nın dediği gibi o seni bulacaktır. Bu arada sen de ateşli bir seks yapmış olursun ve yeni işine ve yeni hayatına hazırlanırsın."

"Daha önce gelmezse yarın mesaj atarım diye düşünüyordum. Bu sabah umutsuz hissediyorum. Her neyse, işleri halletmek için yoğun bir haftam var. Yarın EHR eğitimim var ve Salı günü RIA taktırmayı konuşmak için jinekolog randevum var. Perşembe günü Oliver ile öğle yemeği yiyeceğim ve bana işi bulduğu için ona teşekkür edeceğim."

"Mükemmel," diye genişçe gülümsüyor Rina. "Ve gizemli Jonah değerli eşyasını almaya geldiğinde, belki siz ikiniz bir boğuşma daha yaşayabilir ve

yuvarlan."

Başımı salladım. "Hayır. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Erkeklerle arama mesafe koymalıyım. En azından ezikleri, pislikleri ve suçluları seçmeyi nasıl bırakacağımı bulana kadar."

Aria omuz silkiyor, son yemeğini yiyen aç bir kadın gibi ağzına yemek tikiştiriyor. "Yine de bu kadar kolay pes etmemen gerektiğini düşünüyorum. Belki de gerçekten acil bir durumu vardı ve bunun seninle ya da birlikte geçirdiğiniz geceyle hiçbir ilgisi yoktu. Numarasının yazılı olduğu bir not bırakmış, Halle. Birlikte geçirdiğiniz gecenin *her şey* olduğunu bile söyledi. Erkekler ciddi değillerse bunu yapmazlar. Açık sözlü değillerse bir hiçtirler."

"Belki," diye fısıldıyorum ama sözlerinin içime işlemesine izin verirken bile durumun böyle olmadığını biliyorum. Hızlı ve kolay bir kaçış istedi, kol düğmeleri olmasaydı bunu başaracaktı. Umarım onları en az çabayla ona geri verebilirim. Onun defterini sonsuza dek kapatmak için sabırsızlanıyorum. Ama şansım yaver giderse, o kadar şanslı olamayacağımı biliyorum.

Yedinci Bölüm

Halle

I HAVE YOUR CUFFLINKS. Gönder tuşuna basıp arkama yaslanıyorum ve bekliyorum, sanki bu Jonah'ın daha hızlı yanıt vermesini sağlayacakmış gibi telefonuma bakıyorum. Öyle olmadı. Cevap gelmeden geçen her saniye mesajımdan şüphe etmeye başlıyorum. Eminim kimden geldiğini biliyordur. Eminim birkaç farklı kadının evinde birkaç farklı kol düğmesi bırakmamıştır ve şimdi ona mesaj atanın kim olduğunu sormanın kibar bir yolunu bulmaya çalışıyordur. Öyle değil mi? Ya da belki de "Hey, ben Halle." diye başlamalıydım.

Bu yüzden Matt'le bu kadar uzun süre kaldım. Biriyle çıkmak berbat bir şey. Ama tabii ki o mesaj geldiğinde, hain kelebeklerin saldırısına uğradım.

Kes şunu, beden. Cevap vermeyi kes. O burada değil. Artık akıllara durgunluk veren seks yok.

Bu bir fidye talebi mi? Eğer öyleyse, teröristlerle pazarlık yapmadığımı bilmelisin.

Lanet olsun ona. Gülüyorum. Jinekologumun bekleme odasının ortasında yüksek sesle. Pazar günü evimden ayrıldı ve bugün Salı. Jonah'ı görmedim. Bildiğim kadarıyla kol düğmeleri için gelmedi ama yine de pek evde olduğum söylenemez. En son ne zaman evde olduğumu hatırlamıyorum.

gerçek bir zaman. Sanırım yıllar oldu. Egzotik bir yerde olmalıydım. Bir plajda, mükemmel, altın rengi bronzluğa sahip bir Adonis'in bana getirdiği, içinde şemsiye olan çok renkli bir daiquiri yudumluyor olmalıydım. Ama hayır, benim hayatım bu değil. Hayatım, önümüzdeki hafta yeni işime başlayabilmek için dört saatlik bir EHR-elektronik sağlık kaydı-eğitimi almak ve lanet olası jinekoloğa bacaklarımı açmaktan ibaret.

Aslında onlardan kira ve aidat alıyorum. İşini yapmayan ve gürültülü partiler vermeyi seven gecekonduculardan hoşlanmıyorum.

O mesaj balonu anında beliriyor ve keşke ona mesaj atmak için bu kadar beklemeseydim diyorum. Kısa mesajları seviyorum. Uygun şekilde kullanıldıklarında evrensel bir güvenlik ağıdırılar. İstedikimi söyleyebiliyorum, flörtöz ya da arsız olabiliyorum ve bunu yaparken karşımdakinin yüzüne bakmam ya da sesini duymam gerekmiyor. Ve etrafımdaki hiç kimse bundan haberdar olmuyor. Güzel şeyler.

Jonah: **Bütün gece televizyon izleyip mutfağınızda yemek mi yiyorlar? Asi piçler olabiliyorlar. Bilginize: Bu tür kol düğmelerinde biraz disiplin çok işe yarar.**

Gülümsedim. Ve bu bütün gün yaşadığım ilk gerçek gülümseme. *Sevimli şakalarına gülümsemek istemiyorum Jonah!*

Kötü bir ruh hali içindeyim ve bunun EHR eğitimi ya da jinekolog randevusuyla hiçbir ilgisi yok. Hatta Jonah'la bile. Matt'in avukatı bu sabah beni aradı. Eski nişanlımın lehine tanıklık etmek isteyip istemediğimi sordu. Dava mahkemeye giderse karakter tanığı gibi bir şey. Ona hayır dedim. Açıkça. Ama herif beni mahkemeye çağırarakla tehdit etti, hatta o kadar ileri gitti ki savcının ya da diğer kolluk kuvvetlerinin FBI'a verdiğim ifadenin herhangi bir kısmının yetersiz ya da yanlış olduğuna inanmaları halinde beni suç ortaklığıyla suçlayabileceklerini söyledi.

Telefonu yüzüne kapattım ve hemen avukatımı aradım.

Bu konuda bana pek yardımcı olmadı, sadece herhangi bir şeyle suçlandığımı duymadığını söyledi.

Açıklama yeterliden de öteydi. Harika. O kadar da güven verici değil. Yaptığı her şeyi öğrenmeden *önce* Matt'le ilişkimi bitirdim ama sadece birkaç günden bahsediyoruz ve bu da dışarıdan bakıldığında o kadar da harika görünmüyor.

Bunun da ötesinde, günde birkaç kez rastgele numaralardan garip aramalar alıyorum. Karşı tarafta hiç kimse konuşmuyor. Sadece telefona doğru ağır ağır nefes alıp veriyorlar. Ürkütücü ve bir yanımda Matt olup olmadığını merak ediyor. Nasıl olabilir anlamıyorum ama bunu yapabilecek başka birini de düşünemiyorum.

Yani evet, boktan bir ruh hali.

Jonah: Cidden, onları pencereden atmadığın ya da muhtaç bir yatırım bankacısına bağışlamadığın için teşekkür ederim. Onlar benim için dünyalara bedel ve sen hiç evde olmadığın için onları geri alamadım.

Geldi! Ve ben evde değildim. *Gülümsemeyi kes, Halle. Kol düğmeleri için geldi, senin için değil.*

Ben: Üzgünüm, daha önce iletişime geçmek istedim ama işler yoğundu.

Jonah: Berbat bir bahane. Kişisel almamaya çalışıyorum.

Tanrım, bu kulağa çok ezikçe geliyor. Gerçekten, sadece pısrıklık ettim. Matt'ten ayrıldıktan sonra kendime bir daha asla paspas olmayacağıma dair söz verdim ve bu konuda biraz gerilediğimi hissediyorum. Hayatım büyük bir karmaşa içinde. Yeni bekar, yeni daire, yeni iş ve şimdi de bu yasal tehditler ve telefonlar. Gelecek hafta yeni işime başladığımda her şey daha kolay olacak. Bunu biliyorum. Ve yeni dairemi gerçekten seviyorum. Ve bekâr olduğum için hiç üzgün değilim.

Tam Jonah'a cevap verecekken, Rina'nın kardeşi Oliver bana mesaj attı. **Yarın öğle yemeğinde hala görüşüyor muyuz? Seni görmek için sabırsızlanıyorum.**

Ona mesaj attım ve öyle olduğumuzu söyledim. Kendisi Hughes Toplum Sağlığı Merkezi'nde doktor ve yeni işime girmeme yardım eden kişi de o. Maaş eski işimdeki kadar iyi değil. Hastane parasından toplum sağlığı merkezi parasına geçtim. Maaş düşüşü önemli. Birikmiş çok param var ve ailem öldüğünde onların hayat sigortasından bana miras kaldı. Çok değil ama birkaç yıl bu işi yapıp rahatça geçinmeme yetecek kadar. Ancak buna kalıcı bir iş yerine geçici bir iş olarak bakmam gerekiyor.

Her halükarda, başlamak için heyecanlıyım, ancak bu işler tıp uzmanları için zaman alıyor. Çalıştığımız her bir yer için sigorta şirketleri ve devlet kurumları aracılığıyla yetki belgesi almamız gerekiyor. Bu haftalar sürebilir. Doktorlar için daha uzun. Ancak eski işimden ayrılışım ve yeni işimdeki evrak işleri arasında, bu hafta hiç çalışmayacağım ilk hafta. Bu yüzden bu küçük özgürlük patlamasını yapmam gereken her şeyi yapmak için kullanıyorum. Jinekoloğa gitmek gibi. Uzun süredir doğum kontrol hapı kullanıyordum ama Matt ile birkaç kez hamilelik korkusu yaşadım. Her gün hap almayı hatırlamaktan da bıktım, bu yüzden RİA taktırmak istiyorum.

İronik bir şekilde, benim doktorumun muayenehanesi de çalışacağım sağlık zinciriyle aynı, sadece Copley yerine Brookline'da.

Tıbbi asistan adımı söylediğinde Jonah'a daha fazla yazmaya başlıyorum. Telefonumu çantama tıktırıp onu muayene odasına kadar takip ediyorum.

"İşte bir önlük," diyor ve bana aslında büyük bir parça olan bir şey uzatıyor.

mavi kağıttan. "Açılış arkadan yapılacak. Her şeyinizi çıkarın ve belden aşağınızı bu örtüyle örtün." Uzattığı elindeki beyaz kâğıt örtüyü alıyorum ve ardından ekliyor: "Doktor gelmeden önce hayati değerlerinizi kontrol etmek için birkaç dakika içinde geri geleceğim."

Yumuşak bir tıkırtıyla kapıyı arkasından kapatıyor ve kıyafetlerimi çıkarmadan önce bir nefes alıyorum. Giysilerimi katlayıp çantamla birlikte köşedeki sandalyeye yerleştiriyorum. Oda küçük ve duvarları soluk yeşil.

Bir tarafta bilgisayar ekranının kurulu olduğu küçük bir masa var. Onun yanında lavabolu bir tezgah ve tüm tıbbi malzemeleri barındıran beyaz dolaplar var. Tezgâh zaten aletler ve numune kaplarıyla dolu.

Kendimi yetersiz kâğıt önlükle örttükten sonra muayene masasına zıplıyorum, beyaz kâğıt çıplak popomun altında kırışıyor. Örtüyü kucağıma yerleştiriyorum ve daha yerimi bile değiştiremeden ya da etrafa biraz daha bakamadan kapı bir vuruşla açılıyor, sanki tıbbi asistan içeri girmek için kâğıt kırıştırma sesini bekliyormuş gibi.

"Tamam," diyor, kolumu tutuyor ve tansiyon aleti takıyor. "Haydi şu hayati değerleri kontrol edelim. Yine de seni uyarmalıyım" - hayati göstergeler arabasındaki ölçüm cihazına dönmeden önce bir saniyeliğine gözlerimin içine bakıyor

- "Her zamanki doktorunuz Cameron Powers bugün burada değil. Başka bir doktor tarafından karşılanıyor."

"Oh," diyorum, biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Boston'a taşındığımdan beri Cameron'a geliyorum. Brookline'a taşındığında bile onu takip ettim. Telefonum çantamda çalıyor ve yine Jonah mı yoksa başka biri mi diye düşünmeden edemiyorum. Onu düşünmekten nefret ediyorum.

"Rica ederim-"

Kapı, tıbbi asistanın sözünü kesen bir vuruşla tekrar açılır. "Özür dilerim," diyor asistanın arkasından zengin bir erkek sesi. "Bayrağın kapının dışında asılı olduğunu gördüm. Bunun benim için hazır olduğunuz anlamına geldiğini düşündüm."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Dünya dönmeyi bıraktı. Gözümü kırıyorum. Sonra tekrar göz kırıyorum, halüsinasyon gördüğüme eminim. *Olamaz.*

Jonah. Az önce bana flört mesajı atan tek gecelik ilişkim karşımda duruyor.

Gözlerim yuvalarından fırlıyor, çenem düşüyor ve kalbim beni buradan kurtarmak için kapıya doğru koşmaya çalışıyor ama bedenim yetişemiyor. Tamamen hareketsiz kaldım. Uzun bir dakika boyunca bana bakıyor, yakışıklı yüzünde bir dünya düşünce ve duygu uçuşuyor. Şaşkınlık. Şaşkınlık. Öfke. Şehvet. Hayal kırıklığı.

Ve aradaki her şey. Sahnenin sürekli değiştiği bir aksiyon filmi izlemek gibi.

Geçen gecenin görüntüleri zihnimin ön saflarına düşüyor. Öpücükleri. Dokunuşları. Açılmış bacaklarımın arasından bana bakarken gözlerinin kirli bir yaramazlıkla parlaması. İçime girerken bakışlarını benden ayırmaması. Birlikte hareket ederken vücudunun verdiği his.

Tanrım, her şey bittikten sonra bana sarılma şekli.

Nefesim kesildi.

Zaman durur.

Bu küçük odadaki hava değişiyor, daha yoğun, daha sıkışık hale geliyor. Jonah açık mavi önlüğünün üzerine beyaz bir laboratuvar önlüğü giyiyor. Yeşil gözleri benimkileri delip geçiyor ve beni zar zor giydiğim kâğıttan kıyafetlerimle süzüyor.

Ölmek istiyorum. Yüzüm bir alev topu gibi. Elindeki karşılaşma formuna bakıyor, üzerindeki adımı okuyor, diğer elindeki telefona bakıyor ve sonra bana dönüyor.

"Özür dilerim," diyor sağlık görevlisi, doktorla aramızda geçen küçük bakışmadan tamamen habersiz. *Doktorla. Benim* doktorum. Bana göğüs ve pelvis muayenesi yapmak üzere olan kişi. Çabucak bastırmadan önce küçük bir inanmaz kıkırdama kaçıyor. Yani, bu da ne demek oluyor? Her zamanki doktorumun burada olmaması ve onun yerine tek gecelik ilişkimin gelmesi ihtimali nedir? Bu saçmalığı uyduramazsın. Ama bu durumu daha iyi yapmıyor. Aksine, daha kötü hissettiriyor.

"Neredeyse bitirdim, Doktor Hughes. Diğer hastayla daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Çok konuşkan biriydi." Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Başka bir hastanın önünde yapılacak ne tuhaf bir yorum. "Yine de bu hasta sizin için hazır sayılır."

"Ben, uh..." diye devam ediyorum, o kadar huzursuzum ki parmaklarım kucağımda düğümleniyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Yüzüm utanç seviyeme ihanet ediyor olmalı çünkü tıbbi asistan kolumu serbest bırakırken bana gülümsüyor ve manşeti bir anda koparıyor.

sağır edici desibelde.

"Sorun değil tatlım, Doktor Hughes'un çok nazik elleri var." Gülüyor, aslında acayip gülüyor. "İnan bana, sırf onu görmek için aylarca bekleyen hastalarımız var."

Bundan hiç şüphem yok.

İyi kalpli Doktor Jonah Hughes merhametli bir şekilde benim kadar mahcup görünüyor ama bakışları benimkine kilitleniyor. "Yeniden planlamak ister misin?" Ses tonundan gerçek bir endişe damlıyor ve sanırım bunu seviyorum. Sanırım onun da bu durumdan en az benim kadar etkilenmiş olmasını seviyorum. Eğer kendini beğenmiş ya da Tanrı korusun heyecanlı olsaydı, onu tokatlayabilirdim. "Her zamanki sağlayıcınla daha rahat hissedersen anlarım."

"Y a p a m a m , " diye pufluyorum, nemli ellerimi kalçalarımı kaplayan ince kâğıda sürterek. "Gelecek hafta yeni bir işe başlıyorum ve izin alamayacağım." Ve ben buradayım, bu masada oturuyorum, çoktan soyunmuşum. Tekrar giyinip kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp buradan kaçma fikri, muhtemelen bana vereceği sınavdan daha itici. Muhtemelen. "Beverly'n i n kalmasını ister misiniz?" diye devam ediyor, tıbbi asistanı işaret ederek. Ona doğru bakıyorum. O da gülümsüyor. Jonah'a bakıyorum. O gülümsemiyor. Başımı sallıyorum, çünkü her ne kadar aslında

Onunla bu şekilde yalnızken, gerçekten seyirci istemiyorum.

"Benim için sorun değil tatlım," diyor, içinde bulunduğum çıkmazdan duyduğum sessiz türbülansı tedarikçimin rahatsızlığı sanarak. "Bir vajina gördüysen, hepsini görmüşsündür."

Kahkahamı bastırmaya çalışırken gözlerim bir kez daha açılıyor. Jonah'nın dudakları seğirirken o da eğlenen bir sırtıyla savaşıyor. Ona başımı sallıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Doktor Hughes ile iyiyim. Bu sınavlar beni hep biraz gerer."

"Seni hiç suçlamıyorum. Kim bilir ne bulacak. Haksız mıyım?" Ona sadece bakabiliyorum. Yine de, onun uygunsuz yorumları bir şekilde

biraz rahatlattı. "Bana ihtiyacın olursa seslen." Ve sonra beni Jonah'la yalnız bırakarak çıkıp gitti. Yoksa ona Doktor Hughes mu demeliyim?

Oturduğum masanın yanına doğru bir adım atmadan önce gözleri yarım saniye boyunca küçük odanın içinde geziniyor. Odunsu tıraş losyonunun kokusuyla çarpıldım. Vücudunun sıcaklığıyla. Birlikte geçirdiğimiz gecenin lezzetli anıları. Yalnız uyanmadan önce.

Doğru. Bunu unutmamalısın. Burada cinsel bir şey yok. Hayır, yok. Hem de hiç.

"Seni tekrar böyle görmeyi hayal etmemiştim."

"Ne? Çıplak ve tıbbi sınıf kağıtla kaplı mı?"

Garip bir şekilde kıkırdıyor, bana yaklaşıyor ve yanımdaki masaya yarı oturacak şekilde dönüyor. Gözleri benimkileri arıyor. "Yeniden planlamak ister misin? Seni muayene etmek zorunda değilim. Bu durumun ne kadar tuhaf olduğunun farkındayım ve dürüst olmak gerekirse, bu pek de uygun değil."

İç çekiyorum. Yüksek sesli bir iç çekiş. Hayatımdaki çılgınlığı anlatan bir iç çekiş. "Hayır. Gerçekten istemiyorum. Zaten çıplağım ve buradayım, o yüzden bu işi bitirebiliriz."

Başını bana doğru sallıyor, ağzının kenarı yukarı doğru zıplıyor. "Bir kadının bana bunu söylemesinden nefret ediyorum."

"Bu size sık sık oluyor mu, Doktor?" Kaşlarımı çatıyorum ve gülüyorum, bu an en saçma anlarda ilk ona girse bile biraz rahatlıyorum.

"Sadece gerçekten güzel olanlarla. Cidden, Halle, eğer gerçekten başka bir tarihe erteleyemiyorsan, seni muayene edeceğim. Bu benim işim ve yüzde yüz profesyonel olacağım. Ama eğer rahatsız olursan, o zaman dışarı çıkarım ve seni benim dışımdaki ilk müsait sağlayıcıya sıkıştırırım ve sonra buradan ayrılırız ve sana akşam yemeği ısmarlarım."

"Tamam, ama bu hafta olmalı. Ve gerçekten güzel bir yemek olmalı."

Bana sırtarak muayene masasının kenarını itiyor. "Bitti ve bitti. Benimle ön tarafta buluş."

Jonah odadan çıkıyor ve ben de o buraya adım attığından beri tuttuğumu hissettiğim nefesimi dışarı üflüyorum. Evrensel olarak kabul edilen bir gerçektir ki eğer bir şeyler ters gidebilirse, ters gider. Sanırım buna Murphy Kanunu deniyor. Sanırım adını değiştireceğim. Whitcomb Kanunu, soyadım bu. Çünkü tek gecelik bir ilişkiyi bile doğru şekilde yapamıyorum. Buna "vur ve bırak" denmesinin bir sebebi var. Belli ki, bırakman gereken kısmı kaçırmışım, yani bir daha asla görüşmemen.

İşte bu oldu. Kendi kendime kıs kıs gülüyorum. Oda o olmadan daha büyük. Nerede olursa olsun mevcut tüm oksijeni ve alanı emiyor gibi görünüyor. Daireme adım attığında fark etmiştim. O zaman da hoşuma gitmişti, itiraf etmeliyim ki şimdi de hoşuma gidiyor.

İşte bu yüzden Jonah Hughes hakkında herhangi bir şeyi sevmenin bir seçenek olmadığını hatırlamak için kendimi zorluyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman değil.

Sekizinci Bölüm

Jonah

Halle'nin muayene odasından **çıkıyorum, aslında** yapmak istediğim şey kapıyı çarpmakken kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum. Aslında yapmak istediğim şey, kanlı kafamı duvara çarpmak. Tekrar tekrar. Ben lanet olası bir piçim. Bunun yerine, ödünç aldığım ofisime hışım ile girip laboratuvar önlüğümü yırtarak duvara fırlatıyorum.

"Kahretsin!" Ofis kapısının dışındaki kulaklara dikkat ederek yarı bağıriyorum. Bir yumruğum masanın sert yüzeyine inerken diğer elim kabaca saçlarımı karıştırıyor.

Onu tekrar görmek zorunda kalacağımı biliyordum. Sadece böyle olacağını hiç hayal etmemiştim, çıplak ve muayene masamda. Göğüs ve pelvis muayenesi için hazır. Kendimi lanet bir sürüngen gibi hissediyorum. Bir sapık gibi. Sanki konumumdan ve ondan faydalanıyormuşum gibi.

Karımı özledim. İki yıldır bir kadınla birlikte olmadım ve şimdi sanki kaçamayacakmışım gibi. Bu anın geleceğini biliyordum. Sonsuza kadar bekar kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ama . . .

Bundan dolayı hastayım. Her şeyden. Madeline'in cenazesinin yıldönümünde Halle ile yatmaktan. Kol düğmelerimi Halle'de bıraktığım için.

Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra onu terk etmekten. Ben gerçekten en kötü piç türüyüm. En kötü erkek tipi. Kendimden nefret etmemin yeni bir dibe vurabileceğini düşünmemiştim, ama belli ki yanılmışım.

Ellerimi yüzüme sürerek homurdanıyorum, tam o sırada kapı çalınıyor. "İçeri gel," diye sesleniyorum, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum - Halle'nin yanındayken yapamadığım bir şey.

Uygunsuz tıbbi asistan, Beverly. Halle olmayacağını biliyordum. Ona benimle ön tarafta buluşmasını söyledim. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Beverly, geri kalan kısmı kapının arkasına sıkıştığı için görünen tek şey kafasıydı. "Halle Whitcomb sizi kasada bekliyor."

"Bu hafta başka bir kadın sağlığı uzmanına randevu vermesini sağlayabilir misiniz?"

"Ah." Kaşları saç çizgisine çarpıyor, ama ona istediği cevapları vermeyeceğimi anlayınca hemen kendini toparlıyor. "Tabii ki."

"Ve lütfen ona hemen orada olacağımı söyle."

Beverly ilk defa çenesini kapalı tuttu. Kapıyı arkasından kapattı, muhtemelen ruh halimdeki değişimi sezmişti. Küçük bir kâğıt alıp üzerine talimatlar karalıyorum, sonra katlayıp avucumun içine sıkıştırıyorum. Sonra kapıdan çıkıp uzun koridorda, hasta odalarının ve ofislerin yanından geçerek ön tarafa doğru yürüyorum. Halle sırtı bana dönük, vücudu dar omuzlarını saran narin spagetti askılı pembe bir sundress ile sarılmış. Uzun bakır rengi saçları aşağıya inmiş, asi dalgalar halinde sırtının ortasına kadar uzanıyor.

O çok güzel. Her santimi mükemmel.

En son ne zaman bir kadından bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyorum. Madeline farklıydı. Arkadaştan öte bir şey olmadan önce onu yıllardır tanıyormuşum gibi geliyordu. Zaten çok iyi tanıdığınız biriyle bu tür bir çekim hissetmek zordur.

"Bayan Whitcomb?" Etrafımda dönüyor, yüz ifadesi ne yapmak üzere olduğumdan emin değilmiş gibi temkinli. Elbisesine bakıp gülümsüyorum. Elbisesinde bir

kalp şeklinde yaka. Çok tatlı. Ağırbaşlı. Güzel. "Kızıl saçlıların pembe giydiğini sanmazdım," diye yorum yapıyorum düşüncemi durduramadan.

Aynı derecede pembe dudaklarında küçük bir sırıtışla bana bakmadan önce elbisesine bir göz atıyor. "Giyilmeyecek kadar güzel bir renk."

"Tamamen katılıyorum," diye mırıldanıyorum, özel bir hasta alanında olmamıza rağmen başkalarının duymasını istemiyorum. "Sana yeni bir randevu ayarlayabildiler mi?"

"Evet. Ben hazırım. Teşekkür ederim."

Sessiz bir an için birbirimize bakıyoruz. Ve ben bunu hissediyorum. O gece barda onun gözlerine ilk baktığımdaki sıcaklığı. Farkında olmadan içimdeki bir şeyi uyandırdı. Diriltmek istediğimden emin olmadığım bir şeyi.

"Peki o zaman, Doktor Hughes. Sizinle tanışmak bir zevkti."

Tokalaşması için elimi uzattım ve küçük, sıcak eli benim çok daha büyük olan elim tarafından sarıldığında, ona kâğıt parçasını uzattım. "Size de Bayan Whitcomb. Gelecek hafta yeni işinizde iyi şanslar."

Kâğıdın eline geçtiğini hissettiğinde gözleri açılıyor ama bir şey söylemiyor. Onu orada öylece bırakıyorum, tepkisini görmek için can atmama rağmen notu okuyup okumadığını görmek için arkama bakmamak için kendimi zor tutuyorum. O benim son hastamdı ve bazı idari işler dışında bugünlük işim bitmişti. Kapı arkamdan kapanıyor ve büyük boy sandalyeye çöküyorum, etrafımda dönüyorum ve doğrudan başka bir binaya bakan pencereden dışarı bakıyorum.

Onunla ne yaptığımı bilmiyorum. Kendime onunla sadece kol düğmelerimi geri almak için buluştuğumu söylüyorum, ama daha iyisini biliyorum, çünkü onu bir saatten kısa bir süre içinde tekrar görme düşüncesi bile içimde bir heyecan yaratıyor. Halle'i ve dokunuşlarıma ne kadar duyarlı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Dokunuşunun beni nasıl canlı hissettirdiğini, uzun zamandır unutulmuş bir ateşle yandığımı. Altımda, üstümde nasıl görüldüğünü. Kokusu ve tadı. Lanet olsun, ona doyamıyordum.

Onu o şekilde bırakmaktan nefret ediyordum. Peki ya şimdi? Şimdi onunla neyin peşinde olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Kendimi yeniden hasta hissediyorum, ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. Ben berbat bir adamım. Sonsuza dek gitmiş bir kadının peşindeyim. Suçluluk duygusuyla doluyum çünkü hepsi benim hatam. Ve kendimden nefret ediyorum çünkü gerçekten önemli olduğunda orada değildim. Halle gibi bir kadına sunacak hiçbir şeyim yok. Değerli hiçbir şeyim yok.

Halle'nin ve diğer iki hastanın dosyasını yazdırıyorum ve yarım saatten kısa bir sürede kapıdan çıkıyorum. Klinik her akşam dokuzda kapanıyor ama beş buçuktan sonra sadece acil bakım hizmeti veriliyor. Neyse ki bu gece onun yerine bakmayacağım. Özellikle de bugün burada olmamam gerekirken. İhtiyacım olacağını düşünerek bu hafta izin aldım.

Madeline iki yıl önce öldü ve yılın bu zamanı benim için çok zor geçiyor. Geçen yıl bu zamanlar ne yaptığımı zar zor hatırlıyorum. Bu hafta çalışmak istemedim. Artık onu arayamayacağımı ya da eve gidip onu göremeyeceğimi bilerek rutinime girme düşüncesi hala katlanılamayacak kadar ağır. Artık dünyanın bir parçası olmadığını, ona ihtiyaç duyduğum yerde olmadığını bilmek en kötü acı türü. Ama hatalı olduğumu bilmek? Bunun için söyleyecek sözüm yok.

Ama klinik bu sabah panik içinde beni aradığında hayır diyemedim. Kadın sağlığı hiçbir zaman kariyerimin en sevdiğim kısmı olmamıştı ama günü sorunsuz atlatıyordum. Halle bana kol düğmeleri hakkında mesaj attı ve sanki sonunda ciğerlerime hava girmeyi başarmış gibiydi. Kurşunla kaplanmış ve çamaşır suyuna batırılmış gibi hissetmediğim bir nefes alabiliyordum. Sonra o muayene odasına girdim ve o vahşi saçları ve o güzel mavi gözleri gördüm. Kalbim durdu. Ama düşündüğünüz şekilde değil. Evet, onu orada gördüğüme şaşırmıştım ama hislerim bundan kaynaklanmıyordu.

Şu anda T istasyonunun merdivenlerini koşarak çıkıyorum, terliyorum ve restorana Uber ile gitmediğim için pişmanlık duyuyorum. Boston'da trafiğin yoğun olduğu saatler tam bir kabus. Elimi artık nemli olan saçlarımda gezdirirken kendimi serinletmek için bir dakikamı ayırıyorum. Henüz gelip gelmediğini bilmiyorum. Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Akşam yemeği ne getirecek, tabii bir Şey getirecekse. Daha da 6nemlisi, trajik bir Şekilde ikiye b6l6nm6Ő durumdayım.

Halle'yi tekrar g6rmek istiyorum. Halle'yi tekrar g6rmek istemiyorum.

Geceyi onunla ge6çirmek istiyorum. Geceyi onunla ge6çirmek istemiyorum. Onu.

Bu, itme ve 6ekmenin en iyi ve en k6t6 t6r6d6r.

Se6tiğim restoranın uzun cam kapısını 6ekip a6tığımda

Anında soğuk bir klima patlamasıyla sarmalanıyorum. Ana barın bulunduğu sağ tarafa bakıyorum ama Halle'in parlak sa6larını ya da pembe elbisesini iş sonrası karmaŐasının arasında bulamıyorum. Yumuşak, hipnotik caz arka planda mırıldanıyor, g6l6p konuşan ve sıcak ve stresli bir g6n6n yorgunluğunu atan m6Őterilerin g6r6lt6s6yle 6p6Őuyor.

Bu restorana en son Madeline 6lmeden iki ay 6nce gelmiŐtim. Acısını hafifletmek ve midesini rahatlatmak i6in esrar i6mesini izledim, b6ylece ger6ekten bir Şeyler yiyebilecekti ve sonra buraya geldik. B6t6n gece elini tuttum, 66nk6 i6imden bir ses bunun son kez birlikte dışarıda yemek yiyebileceğimizi s6yl6yordu. Peki neden Şimdi Halle ile buluşmak i6in buraya gelerek kendime işkence ediyorum?

Kendimi odaklanmış tutmak i6in.

Aletimden ziyade aklımın ve kalbimin nerede olduğunu kendime hatırlatmak i6in. Ama uzak k6Őedeki kabinde oturan Halle'i g6rd6đ6mde, melek gibi,

G6l6mseyip garsonla konuşurken porselen y6z6 yukarı kalkmıŐ, odaklanmamı sağlamak i6in bir restorandan 6ok daha fazlasına ihtiyacım olacağını fark ediyorum.

Bu kadını istiyorum. Tekrar. Bu istenmeyen d6Ő6nce beni olduğum yerde dondurdu, ona bakıyorum, bu oyunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorum.

Beyin ve kalp nadiren bir konuda hemfikir olur. 6zellikle de umutsuzca anlaŐmalarını istediğinizde. Sizi bađıŐlamalarına, b6l6nmek yerine b6t6nleŐtirmelerine ger6ekten ihtiya6 duyduğunuzda. Madeline on yılı aşkın bir s6redir Şu ya da bu sıfatla kalbimi elinde tutuyor. Bu y6zden, uyandığımda

Pazar sabahı, Madeline'in küçük kız kardeşi Erica beni aradığında suçluluk duygusu beni tüketti ve neredeyse canlı canlı eziyordu.

Mezarlık sonrası partiden veda etmeden ya da Erica'nın iyi olup olmadığını kontrol etmeden ayrılmıştım. İyi değildi. Erica beni aradı, aklı başından gitmiş, kontrolsüzce telefona hıçkırarak ağlıyordu. Onu almak için Halle'den ayrıldım. Başka ne yapabilirdim ki? Ama Halle'yi uyandırmadım. Ona saçma sapan bir not ve numaramı bıraktım. Neredeyse yazmadığım bir numara. Defalarca vermekten vazgeçtiğim bir numara.

Tam bunu düşünürken, telefonum cebimde titriyor ve kalbim göğsümde yarım atımlık bir şişme yaşadktan sonra tekrar büzüşüp yok oluyor. Bu Madeline değil -doğal olarak- ama Erica.

Geçen sabah zavallı kıcıımı kurtardığın için tekrar teşekkürler. Bu hafta akşam yemeği? Annemle mi? Gerçekten zorlanıyor.

Yoğun keder boğazımı tıkıyor ve öyle zor yutkunuyorum ki zar zor nefes alabiliyorum. Halle'ye tekrar bakıyorum ve ciddi ciddi arkamı dönüp gitmeyi düşünüyorum. Neden akşam yemeği teklif ettim ki? Neden kol düğmelerimi geri almak için onunla dairesinin önünde buluşmak istemedim?

Nedenini biliyorsun.

Yapıyorum ve bunun için kendimden giderek daha fazla nefret ediyorum. Erica'ya mesaj atıyorum, günü ve yeri seçmesini ve orada olacağımı söylüyorum. Sonra kendimi kaybettiğim kadına yeniden odaklanıyorum. Sadece bir gece olsa bile.

Rezervasyonum olup olmadığını sorarak beni durdurmaya çalışan hostesi atlayarak yemek alanına giriyorum. Doğrudan Halle'nin masasına doğru yürüyorum ve o beni fark etmeden önce onu izliyorum. Karşısındaki sandalyeyi çekiyorum, bebek mavisi gözlerinin bana bakışını hayranlıkla izliyorum. Gülümsemiyorum. Tamamen temkinli. Ve şimdi kendime gülmek istiyorum. Halle benden bir şey istemiyor. Onu incitmiyorum. Arzuları ve niyetleri konusunda oldukça açıktı. Ne kadar aptal, kibirli bir aptalım.

"Kol düğmeleriniz yanımda," diyor selamlamak için, gözleri sabit bakışlarımı tutmakta zorlanıyor. "Beklediğin şey buysa diye söylüyorum.

beni yemeğe davet ederek. Yani, sırf onları geri almak için tüm bunları yaşamana gerek yoktu."

Ona bakıyorum, bana aslında ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışırken hızla gözlerimi kırıştıyorum. Ona karşı kendimi borçlu hissettiğimi düşünüyor. Kol düğmelerimi geri istediğimde bir pislik gibi görünmemek için onu yemeğe davet ettiğimi düşünüyor. Kahretsin. Aklının oraya gitmesinden nefret ediyorum.

Masanın diğer ucuna uzanıyorum ve şarap kadehinin dibinde nazıkçe duran eline dokunuyorum. Bakışları benimkine dönmeden önce elime kayıyor. "Seni bu yüzden yemeğe davet etmedim, Halle."

"Oh," diye nefes alıyor, biraz şaşkın, yanakları pembenin o muhteşem tonuna dönüyor. "Bunu beklemiyordum. Ben bir takas ve hendek bekliyordum."

Elini bardağından kaldırıp parmaklarımızı iç içe geçirmeden önce dürüstlüğüne sırtıyıyorum. Onun elini tutmak hoşuma gidiyor, bu da gülümsememe ve ağlamama neden oluyor çünkü Madeline'leyken bile hiç bu kadar çekici olmamıştı. "Pazar sabahı kaçmamın seninle hiçbir ilgisi yoktu, Halle. Sen çok güzeldin. Seninle harika bir gece geçirdim." Elini sıktım. "Hiçbirinden bir an bile pişman değilim, umarım sen de olmazsın."

"İstemiyorum," diyor kararlı bir şekilde, o kış gökyüzünü andıran gözleri kalbimi delip geçiyor ve kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. "Ertesi sabahki o tuhaf şeyden kaçınmaya çalıştığını sanıyordum."

Garson kız bize yaklaşırken başımı sallıyorum. Bir içki siparişi veriyorum ve Halle konuşmamıza kısa bir ara vererek bir kadeh daha sipariş etmeden önce şarabının yarısını yudumluyor. Garson gidiyor ve ben tekrar Halle'ye odaklanıyorum. Boş gözlerle birbirine bağlı ellerimize bakıyor. O kadar dürüst, aklından geçenler konusunda o kadar açık ki, yine de şu anda sanki her şeyi saklıyormuş gibi hissediyorum.

Onun deyimiyle, değiş tokuş yapıp kaçmalıydım. Elini bırakmalı, kol düğmelerimi almalı ve eve gitmeliyim. Ama evde beni bekleyen tek şey boşluk. O kadar kalın ve ağır bir boşluk ki onu zor tutuyorum. "Ertesi sabahki gariplikten kaçınmaya çalışmıyordum. Bu yüzden gitmedim."

"Bunu yapmak zorunda değiliz-"

Sert bir nefes veriyorum. Eğer bana inanmasını ve beni affetmesini istiyorsam, bunu gizlememe gerek yok. Günahlarımı affetmesini umursamamam gerekse de umursuyorum. "Karımı iki yıl önce gömdüm," diye sözünü kesiyorum. Gözleri bebek mavisi tabaklara dönüşüyor. "Ama o bundan çok daha fazlasıydı. Madeline benim"-doğru kelimeyi arıyorum, göğsüm sıkışıyor, onu tarif edecek bir kelime olmadığını biliyorum-"üniversiteye başladığımdan beri dünyamdı."

"Ruhundan bir parça," diye fısıldıyor Cumartesi gecesi söylediğim sözleri.

Başımı salladım. "Evet. Ve ruhumun o parçasının küçük bir kız kardeşi var, kendi bencil nedenlerim yüzünden annesinin yanından erken ayrıldığımda onu görmezden geldim. Pazar günü sen uyanmadan önce ayrılmamın nedeni oydu. Berbat durumdaydı ve bana ihtiyacı vardı ve kendimi ondan sorumlu hissediyorum. Özür dilerim."

Halle elimi bırakıyor ve ayağa kalkıyor. İşte bu kadar. Beni bırakıp gidecek. Ama yapmadı. Onun yerine masanın etrafından dolaşp kollarını boynuma doladı. Bu beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Kalabalık bir restoranın ortasındayız ama umursamıyor, beceriksizce eğilip beni kendine doğru bastırıyor.

Siktir et.

Ayağa kalkıp ona sarılıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Kokusu beni sarıyor ve boğazımda oluşan yumruyu onun bana verdiği rahatlıkla birlikte yutuyorum.

"Karınız için çok üzgünüm." Sesi duygu yüklü.

"Teşekkür ederim." Dudaklarımı yanağına bastırıyorum. Ondan biraz etkilenmiş olabilirim. Teni dudaklarımın altında ısınıyor ve bu sadece bunu tekrar yapmak istememe neden oluyor. Bundan daha fazlasını yapmak için. Geri çekiliyorum ve kendime ve daha iyi bir yargıya rağmen ona orantısız bir sırtış veriyorum. "Affedildim mi?"

"Evet." Bu kelimeye gülüyor. "Affedildin. Hatta kol düğmelerinizi, üzerlerine koymaya hazır olduğum fidyeye olmadan size geri vereceğim." Adımlarını

Ben de aynısını yapınca geri dönüp yerine oturuyor.

"Şu uyumsuz gazete metinli mektuplardan biriyle mi geldi?" Garsonun masaya koyduğu viskiden bir yudum alarak soruyorum.

Halle dramatik bir şekilde gözlerini devirerek benimle alay ediyor. Şarap kadehini havaya kaldırmış, büyük yuvarlak kâsesi yana doğru sallanırken beni sahte bir öfkeyle değerlendiriyor. "Çılgın karışık medya metinli bir fidyeye notum olmasaydı nasıl bir adam kaçıran olurum?" Büyük çantasına uzanıyor ve plastik bir poşet çıkarıyor. Kol düğmelerim içindeydi.

Minnettar bir baş hareketiyle ondan alıyorum ve önlüğümün cebine sokuyorum. Güvende olduklarından emin olduğumda, onu anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakarken buluyorum, şakacı gülümsemesi tamamen kaybolmuş.

"Soyadınız Hughes. Hughes Healthcare'de olduğu gibi. Bugün kendimizi içinde bulduğumuz toplum sağlığı merkezinde olduğu gibi."

"Evet." Bir süre onu izliyorum, okumaya çalışıyorum ama hiçbir şey belli etmiyor. Nedense bu beni rahatsız ediyor. Tipik olarak, oldukça etkileyici. Yüreği kollarında bir kız. Bu kadınlarla yapmaktan hoşlandığım bir konuşma değil, ama o zaten bir araya getirdi, bu yüzden ona söyleyebilirim. "Babam ölmeden önce İngiltere'de bir cerrahı. Çok hayırsever biriydi ve zamanının ve servetinin çoğunu, başta kadınlar ve çocuklar olmak üzere, yetersiz hizmet alan nüfuslara yardım etmek için bağışladı. İngiltere'den buraya taşındığımızda annem kliniği benim ailem adına kurdu. O günden bugüne büyüdü."

"Jinekolog olduğunuzu sanmıyordum," diye ağzından kaçırıyor, sandalyesinde kıpırdanıyor, ahşap yüz hatları sonunda yerini endişeye mi bırakıyor?

"Pardon?" Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

"Seni bir avukat ya da yatırım bankacısı olarak düşünmüştüm. Özellikle de kol düğmelerin ve ısmarlama takım elbisenle."

Hafifçe kıkırdıyorum. Kıkırdamama neden olan şey, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakış şekli. "Ben bir aile hekimliği doktoruyum. Benim gibi

"Bugün Cameron'ın yerini dolduruyordum."

Başını hızlı, sarsak hareketlerle sallıyor, şarabından bir yudum alıyor ve restorana doğru bakıyor. Az önce bir şey oldu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama birdenbire farklı bir kadın gibi oldu. Tüm gerginliği ve tedirginliği, ama bu tedirginliğin bana mı yoksa mesleğime mi olduğunu kestiremiyorum.

"Yine de sana yemek ısmarlayabilir miyim?"

Şarabını etkileyici bir yudumda bitiriyor ve yanından geçen rastgele bir garsona uzatıyor. Dolu kadehi onu bekliyor ama ona dokunmuyor. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp yumuşak etini ileri geri kesiyor. Saçmalık. Onu neredeyse pelvik muayeneden geçiriyordum, şimdi de yemeğe davet ediyorum. Muhtemelen en büyük sürüngen olduğumu düşünmüştür. "Senin için çalışıyorum."

"Özür dilerim?" Başımı sallıyorum, kaşlarım yine birbirine yaklaşıyor.

"Yeni işim," diye itiraf ediyor, sandalyesinde biraz daha kayıyor, ancak sabit bakışları hiç değişmiyor. "Hughes Health Care için çalışıyorum. Copley Place kliniğinde. Aile hemşiresi pratisyeniyim."

"Oh." Midem ayaklarıma kadar indi. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, viski bardağımı da yanıma alıyorum. Bir yudum alıyorum. Sonra sözlerini özümserken bir yudum daha. Benim için çalışıyor. Benimle *birlikte*. Lanet olsun.

"Evet," diye devam ediyor, damarlarımda dolaşan hayal kırıklığından habersiz. "Bir şey söylemeyecektim ama sanırım artık teknik olarak patronum olduğun için bilmen gerektiğini düşündüm, her ne kadar sen Brookline'da, ben de şehirde çalıştığım için birbirimizi hiç görmeyecek olsak da."

"Copley Place kliniğinde çalışıyorum." Sesim ancak fısıltıyı aşıyor ama o duyuyor.

Bu kadınla çalışamam. Onu istiyorum. Açıklanamaz bir şekilde ona çekiliyorum. Onu düzenli olarak göremem. Lanet olası binada benim adım yazıyor. Teknik olarak onun patronuyum. Kahretsin. Çifte bok. Üç kat bok. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, ense mi sıkıyorum ve

boğucu bir gerilim. İşe yaramıyor. İçkimden sağlıklı bir yudum alıyorum. Bu da işe yaramadı. Şimdi ne yapacağım ben?

Kaşları birbirine çarpıyor ve sanki onunla Almanca konuşuyormuşum gibi başını öne eğiyor. "Ama az önce seni gördüm-"

"Yerine bakıyordum. İhtiyaç olduğunda bunu ara sıra yapıyorum."

Gözleri irileşiyor ve ağzı hafifçe aralanıyor. Bu konuşmayla ilgili her şeyden nefret etmeseydim bu çok sevimli bir tepki olurdu. "Yani diyorsun ki-"

"Birlikte çalışacağız, evet."

Ona bakıyorum. İzliyorum. Bekliyorum. Ne için? Bilmiyorum. Belki de bana bunun, bu her neyse, olamayacağını söylemesini. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Olamayacak olsa bile. Zihnim darmadağın olsa da ve şu anda bir kadına değerli bir şey sunacak durumda olmasam da. Yine de . . . "İş yerinden biriyle çıkmama ya da yatmama konusunda katı ve kesin bir kuralım var. Asla çiğnemem." İçten içe ürperdim. Dürüst olmak gerekirse, daha önce bu kuralı çiğnemeyi hiç düşünmemiştim. Hayatımın aşkıyla evliydim. Madeline öldükten sonra, yıkılmış bir duldum. Ama bana yaklaşan kadınlar oldu, ben de bu kuralı koydum ve güvenle arkasına saklandım. Ama şimdi?

Halle anlamış ve kabul etmiş gibi başını sallıyor. "Cumartesi gecesi konuştuğumuz gibi Jonah. Berbat bir ilişkiden yeni çıkıyorum ve sen ruhunun bir parçasını gömdün. Ve şimdi benim patronumsun. Ve böyle bir kuralın var."

"Benim bir kuralım var." Birden kendimi nefret ederken bulduğum bir kural. "O zaman bence akşam yemeği yememeliyiz."

Midem bulanıyor. "Hayır. Muhtemelen olmaz. Gelecek hafta yine yabancıyız. İş arkadaşları."

"Tek yol bu gibi görünüyor. Başka hiçbir şeyin işe yaraması mümkün değil."

Başımı sallıyorum, ona sıkı bir gülümseme veriyorum, ama hiçbir şey hissetmiyorum. O haklı.

Asla çalışamayız.

Dokuzuncu Bölüm

Halle

..Jonah Hughes hakkında ne biliyorsun?" Oliver çiğnemeye devam etmeden önce çiğnemenin ortasında durup bana bakıyor, sonra da az önce yanağına sıkıştırdığı sandviç lokmasını yutuyor. Hepsini hindistan cevizi suyundan bir yudum alarak yıkıyor. Lanet olası sağlık delisi.

"Peki ya o?"

Bu sorudan nefret ediyorum. Keşke belirli ya da belirsiz bir şey söyleseydi, çünkü Oliver'la yediğim öğle yemeğinin son yirmi dakikasında, o benimle sohbet ederken, Jonah hakkında hiçbir şey sormamak için elimden geleni yaptım, oysa aslında sormak istediğim tek şey oydu.

"Geçen gün onunla Brookline'daki klinikte tanıştım. İyi birine benziyordu ama sen onunla çalıştın ve ben de onunla çalışacağım.

... ." Sorduğum için bile kendimi gülünç hissederek sözümü kesiyorum. Özellikle de Oliver hafifçe kaşlarını çatığında. Küba yemeğimden bir ısırık alıp ağızındaki fazla yağı peçetemle siliyorum. Çılgın Oliver, filiz, avokado, marul ve domatesle çok tahıllı kızarmış hindi göğsü yiyor. Ben sandviçimin yanında patates kızartması yıyorum, o ise salata yiyor. Bu biraz sinir bozucu.

Ama belki de bu yüzden böyle görünüyor.

Oliver et suyuna bulanmış lezzetli bir bisküvi parçası. Eğer Rina'nın kardeşi olmasaydı, özür dilemeyen bir oyuncu olmasaydı ve ben onunla çalışmasaydım ve genellikle onu bir arkadaş olarak görseydim, onunla çıkmayı düşünebilirdim.

Oliver biraz daha dik oturuyor ve yüzümün kızarmasına neden olacak şekilde bana bakıyor. Lanet olası anlayışlı piç. Onun ne kadar zeki olabileceğini unutmşum. Birini ne kadar çabuk okuyabildiğini. Yüz hatlarımı elimden geldiğince düzeltiyorum ve ağzıma biraz patates kızartması atıyorum. Hiç poker suratım yok. Bu yüzden oyun oynamıyorum ya da yalan söylemiyorum.

"O iyi bir adam," diyor Oliver yavaşça, sesi ölçülü. "Harika bir doktor. Hem tıbbi direktör hem de CEO, ki bunun işe yaramayacağını düşünürsünüz ama yarıyor. Hizmet verenleri dinliyor ve hatta personel bir araya geldiğinde dışarı çıkıyor."

Jonah Hughes'tan çok diyet kolamla ilgileniyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum. Ama gerçek şu ki, Jonah Hughes'a delicesine ilgi duyuyorum. Geçen gece cinsel çıkmaza girdiğimizi ilan ettiğimiz içkiden sonra bile. Bir daha asla olmayacağını bilsem bile.

"Harika," diyorum umursamaz bir omuz silkmeye. "Yani, büyük patronla çalıştığımız için korkmamalı mıyım?" Evet, hayranlığımın onun bir doktor ya da tıbbi direktör olarak becerileriyle hiçbir ilgisi yokken bunu işle ilgili hale getiriyorum.

Oliver gülüyor ve az önce salladığı karanlık nota dağılıyor gibi görünüyor. Oliver'ın benden hoşlandığını biliyorum. Ya da en azından Rina kafamı bununla dolduruyor. Atın kışına konan sinek gibi her şeyin üzerinde. Sanırım kardeşinin en iyi arkadaşıyla evleneceğini hayal ediyor. Ben aynı hayali paylaşıyorum.

"Hayır. Soyadını bilmeseydiniz kim olduğunu ya da mega milyoner olduğunu asla bilemezsiniz."

"Bütün o sıfırlarla nasıl başa çıkıyorsunuz anlamıyorum. Sadece vergiler bile," diye şaka yapıyorum.

Oliver bana gözlerini deviriyor. Kendisi de bir vakıf fonu bebeği. Rina da öyle. Fakir değilim ama onlar gibi üç virgüllü kulüplerde takılmıyorum. "Biliyor musun, yeni işini bu şekilde kutlamak istemezdim." Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da bana aptalca bir sırıtış atıyor, mavi gözleri yumuşak ve hafif kırılgan. "Seni yemeğe çıkarmak istiyordum. Güzel bir yere götürmek. Sıfırlarımın bir kısmını senin için kullanmak."

Buna gülümsüyorum. *Neden seni istemiyorum Oliver? O kadar mükemmelsin ki.* Özellikle de muhtemelen sayısız kadına aynı numarayı çekmiş bir adam için.

Belki de denemeliyim. Çünkü o mükemmel. Jonah'la kol düğmelerini geri alabilmek için o içkiyi paylaştığımızda - seks ateşkesi ilan ettikten sonra - ona Matt'ten bahsettim, o da bana Madeline'den bahsetti ve ikimiz de ne kadar berbat durumda olduğumuzu doğruladık. Çünkü aramızdaki gerilim? Çekim? Tanrı aşkına, oradaydı. Ve güçlüydü. Bir mıknatıs gibi, bin kere. Birlikte çalıştığı insanlarla neden çıkmadığını daha fazla açıkladı. Ona eski sevgilimin henüz parmaklıklar ardında bile olmadığını söyledim. Söylemeye gerek yok, olması gerekenden çok daha uzun süren o içkiden sonra -özellikle de bana yemek ısmarlamasına izin vermediğim için- tek başıma bir Uber'e bindim, eve gittim ve kafamda onun, daha doğrusu bacaklarımın arasında onun hayalleriyle kendime dokundum.

"Biliyorum," diyorum Mükemmel Oliver'a. "Ama zaten benim için o kadar çok şey yaptın ki, bana çılgın bir akşam yemeği ısmarlamana izin vermek yerine sana öğle yemeği ısmarlamak istedim. Ayrıca, kalbim senin fiyat etiketini karşılayamaz." Bu bahane kulağa saçma mı geliyor? Çünkü öyle.

Oliver sağlıklı sandviçinden bir ısırık daha alırken muzipçe gülümsüyor ve pencereden Boylston Caddesi'ne bakıyor. Şehrin bu kısmını seviyorum ve keşke buraya yakın bir yer kiralasaydım. South End'i seviyorum ama buradaki havayı alamıyorsunuz. "Peki ya seni bir kutlama olarak değil de akşam yemeğine davet etsem? Sadece biz. Sadece akşam yemeği." Gözleri benimkileri buluyor ve bu kadar mükemmel olduğu için ona lanet ediyorum. "Ya da, bilirsin, her neyse."

"Ya da *her neyse*?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve o da bana hınzırca sırtıyor. "Birlikte çalışırken bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorsun, değil mi? Ve şehrin geri kalanına yaptığın gibi beni de sikmeye kalkarsan taşaklarını kökünden kesecek olan aynı kadına olan aşkımızla."

O hınzır sırtış orantısız bir gülümsemeye dönüşüyor ve güzel yüzünün yan tarafına çarpıyor. "Muhtemelen." Başımı sallıyorum ve hafifçe gülüyorum. "Sen hep Matt'le birlikteydin. Bu benim oyunumu oynamak için elime geçen ilk fırsat. Bu çok mu yanlış?"

Bir süre ona baktım. Baştan çıktım. Etkilendim. Olmamak için ölü olmak lazım. Ama bana Jonah'la yapmaya çalıştığım şeyin aynısını teklif ediyor ve lanet olası bir gecenin ardından hâlâ o muhteşem domuzu düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, onu düşünmeden duramıyorum.

"Aslında bence bu fikir alarm zilleriyle birlikte geliyor. Büyük, şişman, yüksek sesli olanlar 'Aptal olma! Buradan asla canlı çıkamayacaksın!'"

Gülüyor, peçetesiyle ağzını sildikten sonra peçetesini hafifçe boş tabağına atıyor. Oliver başka tarafa bakıyor ve o anda keşke Tanrı adil olsaydı diyorum. Keşke seni seven insanları sevmeni sağlasaydı. Böylece çılgınca etkilendiğin insanlarla birlikte olabilirdin. Seksin aslında yokmuş gibi davrandığımız bağlara, duygulara ve yakınlığa sahip olmamasını sağlasaydı. Keşke biriyle birlikte olmaya çalışmak söz konusu olduğunda tüm bu dramalar olmasaydı. Onlarla bağ kurmak için. Bu haksızlık çünkü Oliver harika biri. Ve önerdiği şey kulağa ideal geliyor. Ama ben daha iyi biliyorum, çünkü Oliver'ı becermek saatli bir bomba. Ve . . . Başka bir adam istiyorum.

İşte. Söyledim işte.

Merhaba, benim adım Halle ve Jonah Hughes'u istiyorum. Merhaba Halle, sen resmen kafayı yemişsin.

Yani evet, bu berbat.

"Muhtemelen haklısın," diye yanıtlıyor sonunda, çünkü başka ne diyebilir ki? "Ama birden keşke sana o işi vermeseydim diye düşünmeye başladım."

kız kardeşimi tanımadığını ve Matt'le hiç tanışmadığını söyledi."

Ah. Çok mükemmel. Onun gibi adamlara üniversitede böyle cümleler öğretiyorlar mı? Aldıkları özel bir ders mi var? Doğru replikle bir kadının pantolonuna nasıl girilir 101.

Lanet olsun sana, Tanrım. Adına sık sık küfretmem bile. En azından bu şekilde doğrudan değil, çünkü genelde aramız iyidir. Ama gerçekten, ben sana ne yaptım ki aşk ve hayat konusunda bu kadar berbat durumdasın?

Oliver ve ben kısa bir süre sonra yemeğimizi bitirdik. Garip değil. Bizim aramızda asla olmaz. Daha güvenli konulara geçtik. Ama kaldırımın ortasında bana sarılıp uzun uzun baktıktan ve işine geri döndükten sonra yine tek başımayım. Bu güzel yaz gününü, beni karşılayan tek şeyin düşüncelerim olduğu eve giderek heba etmek istemediğim için Halk Bahçeleri'ne doğru ilerliyorum.

Ayaklarım beni fazla düşünmeden yönlendiriyor ve ne olduğunu anlamadan parmaklarım Boston Halk Bahçeleri'nin girişindeki ferforje demir parmaklıklara çarpıyor. Ama hemen duruyorum, bir basamağa tutunuyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum.

Jonah.

Nefes nefese, terli ve o kadar *sıcak ki* göğsüm ağrıyor. Zor nefes alıyor - içime girdikten sonra yaptığı gibi - ve ön kolunun arkasıyla alnındaki teri siliyor.

Çitlere doğru uzanıyor ve ben başka tarafa bakamıyorum. Bacak kaslarının uzamasını izliyorum. Terin zahmetsizce alnından, kollarından ve boynundan aşağı süzülüşünü izliyorum çünkü hava koşmak için çok sıcak ama o yine de bunu yapıyor. Daha fazla lezzetli teri silmek için gömleğinin kenarıyla uzandığında pazularının ve karın kaslarının nasıl esnediğini izliyorum. *Lezzetli ter mi?* Evet, sanırım onu yalayarak temizlerdim, o yüzden sanırım lezzetli işe yarıyor. Başını kaldırıp bakıyor ve beni utanmadan bakarken yakalıyor ama ben ne başka tarafa bakmaya ne de bariz hayranlığımı gizlemeye çalışıyorum.

"Sen bir koşucusun." Tüm eğitimime ve zekama rağmen aklıma gelen buydu. Sanırım ilk gece bana koşucu olduğunu bile söyledi, yani bu ifade gerçekten başka bir şey.

"Sıcakta koşmayı seviyorum." Onun cevabı da pek iyi değil. Muhtemelen elbisemi beğendiği içindir. Hem de çok. Eğer hararetli bakışları ve şortundaki ani şişlik bir gösterge ise.

Başımı sallıyorum, tüm bunları temizlemeye çalışıyorum. *İyi şanslar*, bilinçaltım dalga geçiyor. Kaltak. "Sen delisin."

Sırıttırıyor, yeşil gözleri beni öğle yemeğinde yerken bana doğru adım atıyor. Oliver'ın yediği sağlıklı öğle yemeğine hiç benzemiyor. Bu tam anlamıyla güneşin altında ne kadar kötü şey varsa yiyorum öğle yemeği. "Bana daha kötülerini de söylendi."

"Ne gibi?" Hiç yapmamam gerektiğini bildiğim bir şekilde flört ederek meydan okuyorum.

"Patron. Doktor. Arkadaş."

Geçen gece, neredeyse kadersel pelvik muayeneden sonra içki içerken ona bunların üçünü de söylemiş olabilirim. "En azından teknik olarak doğrular."

Gülümsemesi şakacı bir sırıtışa dönüşüyor ve iki büyük adımla aramızdaki mesafeyi yarı yarıya azaltıyor. "Beni mi takip ediyorsun Carolina?" Artık benden bir adımdan daha az uzakta ve tatlı ter kokusunu alabiliyorum. Tanrım, bu koku da neyin nesi? Şükran Günü'nde annenin hindisi gibi. Şükran Günü hindisinin dünyada en sevdiğim yemek olduğunu söylemiş miydim?

"Öyle görünüyor, ama hayır. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Tesadüfen bir köşeyi döndüm ve siz oradaydınız. İhtimaller nedir?"

Sırıttırışı çarpık, şakacı bir hal alıyor. "Bu büyüklükte bir şehir için oldukça fakir, ama memnuniyetle alırım." Gözleri beni bir kez daha süzüyor. "O sarı elbisenin içinde oldukça güzelsin." Yere bakıyorum, "*Bu eski şey mi?*" demek geliyor içimden. Onun yerine gözlerimi ısıldatan bir gülümseme takınıyorum.

"İşte olmadığım zamanlarda elbiseleri severim."

"Ben de seni elbiseler içinde seviyorum. Renkleri de seviyorsun."

Başımı sallıyorum. Sertçe yutkundum. Boğazımı temizliyorum. "Seviyorum. Renkleri çok seviyorum." Sonra güldüm çünkü "seviyorum" deyişi kulağa çok İngilizce geliyordu. Şu anda sesi o kadar da İngiliz gibi gelmese de. Aksanını bir saklambaç oyunu gibi oynamayı seviyorum.

Bana doğru bir adım daha attığında kahkaham dilimde hızla sönüyor. Şimdi tam burada, ağır nefesi, erkeksi kokusu, nefis teri ve büyüleyici gülümsemesiyle beni soluyor. "Başka nelerden hoşlanırsın, Halle?"

Sen. Senden hoşlanıyorum.

"Halk Bahçeleri."

Hafifçe kıkırdıyor, geniş ve güzel bir şekilde gülümsüyor, yeşil gözleri oynadığımız bu oyunla parlıyor. Bunu iyi yapıyoruz. "Hiç her şeyi baştan sona yürüdüün mü?"

Başımı sallıyorum, çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de etmedim. Artık parklarda yürümek için kimin vakti var ki?

Daha sert gülüyor. "O zaman hoşuna gittiğini nereden biliyorsun?"

"Parkları severim. Çimenleri, yeşil alanları, ağaçları ve yazı seviyorum."

Çitlere ve ötesindeki ağaçların ve yeşil alanın ipuçlarına bakıyor. "Görmek ister misiniz? İçinden yürümek?"

"Şimdi mi?"

Omuz silkiyor, daha da yaklaşıyor. "Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman. Her şeyi ezbere biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki istiyorsun. Ama seni uyarmalıyım, iç çamaşırlarıma girmek için parkta yürümekten çok daha fazlası gerekir." Bunu neden söyledim ki? Sanki iki gece önce yaptığımız tüm o biz-olamayız-ve-işte-bunun-nedeni-konuşması hiç olmamış gibi.

O çimen yeşili gözler anında kararıyor. "O zaman ne gerekiyor?"

Sizin için mi? Tek yapmanız gereken sormak.

Mükemmel şeyler tarihindeki en mükemmel şeyi söylemek için ağzımı açmışım ki kaldırımda bisiklet süren bir adam bana çarptı. Ben

bunun ne kadar yasadışı olduğundan bahsettiniz mi? En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Her neyse, adam kaldırıma atladı, beni hedef alır gibi bana çarptı, çantamı elimden almaya çalışmak için uzandı ama ıskaladı ve sonra kaldırımdan atladı ve Jonah anlayamadığım bir şeyler bağırırken öfkeyle uzaklaştı.

Öne düşünüyorum, hiç de nazik ve hanımefendice olmayan bir şekilde. Jonah elini uzatıyor ama iki saniye kadar geç kalıyor çünkü beni tamamen ıskalıyor. Sadece aşk romanlarında ve filmlerinde kahraman, kadın kahramanı gerçekten yakalar. Ama benim hayatım ne bir aşk romanı ne de bir film, tabii Shakespeare trajedilerine girmiyorsak.

Yere düştüm, dizlerim kötü Boston kaldırımına çarptı.

Neden? Neden bu tanrı gibi adamın önünde kendimi aptal yerine koymadığım tek bir an bile geçiremiyorum?

"Kahretsin! Halle."

Dört ayak üstündeyim, elbisemin etekleri kim bilir nerededir, ama dizlerimin yara bere içinde olduğunu söyleyebilirim, çünkü çoğunlukla kızışmış bir orospu gibi acıyorlar. Güçlü, sert bir el üst kolumu sarıyor ve yavaşça ayakta durmama yardım ediyor.

"İyi misin?"

Hâlâ yere bakıyorum.

"Lanet olsun," diye tıslıyor. "Peşinden gitmeliydim. Onu bisikletinden atmalı ve eşek sudan gelinceye kadar dövmeliydim."

Hâlâ biraz sersemlemiş bir halde başımı eğerek Jonah'ın öfkesine bakıyorum.

"Kanamam var, Halle. Gel h a d i . " Hâlâ tuttuğu kolunu çekiştiriyor.

"Evime geliyorsun, böylece dizlerini sarabilirim."

Aşağıya bakıyorum, inciklerimden aşağıya doğru akan kırmızı izleri inceliyorum. Görünüşe göre yakışıklı kahramanın merhametine kalmış kanayan bir pisliğim.

Olamaz. Bu benim gibi kahramanlar için asla iyi bitmez.

Onuncu Bölüm

Halle

KAPICI güzel binanın kapısını açıyor ve serbestçe geçmemize izin veriyor. Binanın dışı taştan ve en üstteki birkaç katın gökdelen gibi ürkütücü yüksekliğe sahip olmadan harika bir manzaraya sahip olduğunu bildiğim kadar yüksek. Lobinin içi düşündüğünüz her şeye sahip. Modern, havalı, art deco şıklığında, açık, güzel. Çok fazla oyalanmama izin vermiyorum, çünkü Jonah sanki tasmalı bir köpekmişim gibi beni asansöre doğru yönlendiriyor.

Panik midemde dönüyor. Onun dairesine çıkamam. Bu adamla kapalı bir alanda yalnız kalamam.

"Kendimi sarabilirim, Jonah." Geri çekilmeye çalışıyorum ama nafile. "Ben pratisyen hemşireyim. İster inanın ister inanmayın, araştırmalar hastaların bizim bakım seviyemizden doktorlara kıyasla daha memnun olduğunu gösteriyor."

Jonah'nın dudakları seğirir. "Ben buna inanıyorum. Bu yüzden tüm orta düzey tedarikçilerime bu kadar değer veriyorum."

"O zaman gidebilirim. Uber, taksi ya da en yakın ne varsa ona binerim. Harika bir ilk yardım çantam var. Ciddiyim. Ben hazırım."

Şimdi gülümsüyor. "Çılgın harika ilk yardım çantası mı?"

Omuz silkiyorum, çünkü bir ilk yardım çantasına atıfta bulunmanın biraz dramatik olduğunun farkındayım, ama burada boşa kürek çekiyorum.

"Benim de oldukça çılgın ve harika bir tane var ve benimki çok daha yakın. Yeni aile hemşiresi pratisyenimin kirli bir Uber'in ya da taksinin arkasına binerek enfeksiyon kapma riskini göze alamam."

Bunun için hiçbir şeyim yok. Bence bu onun gülüşünün hatası.

"Uslu duracağım. Profesyonel, hatırladın mı? Sen profesyonel olabilirsen ben de olabilirim."

Haklısın. Ama giyinişinde, dairesinde olmasında ya da ellerini vücudumda gezdirmesinde profesyonel bir şey yok. Yine mi! Ya da tek düşünebildiğim, daha beş dakika önce külotuma girmekle ilgili şakacı flörtleşmemiz.

Korkunç derecede sessiz asansöre adım atıyoruz ve o bir kod giriyor ve bir rozet takıyor, sonra en üst kata çıkıyoruz. *Piç kurusu.*

Jonah bana çok yakın duruyor. Ve hala güzel kokuyor. Büyüklüğünün ve yakınlığının o kadar farkındayım ki ona dokunmak, öpmek ve yalamak istiyorum. Sanki bir hastalığa yakalanmış gibiyim, çünkü daha önce bir erkeğe karşı bu kadar fiziksel olarak yaralandığımı ya da cinsel olarak büyülendiğimi hatırlamıyorum. Hem de hiç.

Seksi severim. Sadece çoklu orgazm kulübüne katılana kadar ne kadar sevdiğimi hiç bilmiyordum. Bu üyelik hem bir lütuf hem de lanet, çünkü artık daha azına nasıl razı olabileceğimi göremiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir süre onların bir şehir efsanesi olduğuna inandım. Şirret kadınlar tarafından başkalarının kendileri ve vasat seks hayatları hakkında kötü hissetmelerini sağlamak için hazırlanmış bir şey.

Yanılmışım.

Asansörün kapıları açılıyor ve yemek odası ile mutfığa açılan geniş, açık konseptli büyük bir odaya adım atıyoruz. Ve gerçekten büyük. Bu alan tek başına benim dairemın tamamını ve biraz daha fazlasını kapsıyor. Karşılıklı iki kanat var, bu yüzden buranın epey büyük olması gerektiğini biliyorum. Ama manzara en şaşırtıcı kısım. Bu manzara

muhteşem, son teknoloji mutfak ve zengin Boston bekâr mobilyaları. Buradan tüm Halk Bahçesi'ni ve Boston Common'ı görebildiğim gibi şehrin ötesini de görebiliyorum. "Vay canına" diyerek cam bölmeye dokunana kadar pencerelerde olduğumu fark etmiyorum.

"Burayı bu yüzden satın aldım."

"Seni suçlamıyorum" derken arkamı dönmüyorum.

"Buraya gel," diye emrediyor ve ben de dönüyorum, sinirden yere düşmemek için sırtımı onun penceresine dayıyorum. Ama Jonah beni izlemiyor. Bana doğru bakmıyor bile. İlk yardım çantasını dolaptan çıkarıp açarken yine profesyonel Doktor Hughes gibi davranıyor. Gazlı bezleri, antiseptik mendilleri, bandajları ve eldivenleri çıkarıyor. Dikiş kitini çıkarmamasına şaşırdım. Çünkü evet, onun ilk yardım çantası harika.

Emirlerini yerine getirmeden önce bir süre onu izliyorum, çok yakından odaklanmayı reddettiğim büyük odadan mutfığa doğru ilerliyorum. Bir tabureyi işaret ediyor ve kırımın içine battığı yumuşak deri minderi görmezden gelerek sözsüzce oturuyorum. Jonah mermer adanın etrafında yürüyor, ellerini baldırlarımın üzerinde gezdiriyor ve onları yukarı kaldırıyor, ayaklarımı yanımdaki tabureye koyuyor, böylece bacaklarım koyu ahşap zemine paralel oluyor.

Daha eldivenleri giyemeden, elleri tenimdeydi. Sanki kendine engel olamıyor. Bu, doğrudan içime bir şehvet sarsıntısı gönderiyor.

"Hiç acıyor mu?" diye soruyor, parmaklarının ucunu yaralarım dokunmadan gezdiriyor.

Başımı sallıyorum. Acıyor ama cesur olmak istiyorum. Dizlerimin acıdığını itiraf edersem, bana karşı şu anda olduğundan daha şefkatli davranacağını ve bunun benim felaketim olabileceğini düşünüyorum.

"Kötü değiller, sadece çok kanıyorlar. Dikişe gerek yok." Başımı salladım. Bunu zaten biliyordum. Bana gamzeleriyle birlikte o seksi çarpık sırıtışını verdi.

Jonah iki ayağımı da büyük, sıcak ellerinin arasına alıyor ve daha önce oturdukları sandalyeye oturana kadar kaldırıyor. Sonra ayaklarımı kucağına bırakıyor. Bana bakmıyor. Lazerle dizlerime odaklanmış durumda ama acaba bu açıdan, elbisem kalçalarımın üzerindeyken külotumu görebiliyor mu?

"Üzgünüm," diye mırıldandı, sesi kalındı. "Onları temizlemek için iyi bir açı yakalayabilmemin tek yolu bu." Bence yalan söylüyor. Sanırım yanımda durup dizlerimin üzerinde durması, oturup uzun bacaklarımın alt yarısına eğilmek zorunda kalmasından daha iyi bir görüş açısı sağlıyor. *Bana dokunmayı seviyorsunuz, Doktor Hughes.*

"Sorun yok." Muhtaç bir aşüfte gibi konuşuyorum. Ben ne zaman böyle bir kız oldum?

Kalbim çarpıyor. Ter göğüs dekoltemden aşağı kayıyor. Tenim karıncalanıyor. Bana dokunmasını istiyorum. Dizlerimden başka yerlerime de dokunmasını istiyorum. Ta ki o öldürücü anti-bakteriyel mendilleri açık yaralarımın sürene kadar. Dişlerimin arasından tıslıyorum ve kararmış yeşil gözleri benimkilere dikiliyor, acı dolu, özür dileyen bir bakış yüz hatlarını gölgeliyor.

"Özür dilerim. Bunun acıttığını biliyorum." Dudaklarını büzerek yaralarımın serin hava üflüyor ve ben kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. "Bu daha iyi mi?"

"Mmmm."

"Gözlerini aç, Halle." Açıyorum, ama keşke bunu sormasaydı diyorum, çünkü o gece dudaklarından dökülen sözcüklerin aynısını hatırlıyorum. "Gerçekten iyi misin?"

"Evet."

"Düşmenden nefret ediyorum. Kaldırımdan atlayıp sana çarpan sık kafalı motorcudan nefret ediyorum. Hâlâ onun kıcını tekmelemeyi çok istiyorum." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ama sana yardım etmek için burada olduğuma ve benim mahallemde dolaştığına sevindim. Daha bir hafta bile olmadı ama her yerde sen varmışsın gibi görünüyor."

Hava çatırdıyor, yoğun bir sisle kalınlaşıyor. Sessizliğimiz, sessiz tonlarımız güçleniyor. Her şey artıyor ve onun da bunu hissettiğini

biliyorum. I

Öyle olduğunu biliyorum. Her hareketinde, dokunuşunda ve nefesinde. Yaralarımı incelerken başparmağının dizimin yan tarafında aşağı yukarı gezinmesinde. Yaralarımın etrafına gazlı bez sarıp bantla sabitlemesinde. Her yerde, hem bu odanın etrafında hem de her birimizin içinde dönüyor.

Bu adamı istiyorum. Ve onun da beni istediğini biliyorum.

Ama onunla tekrar seks yapamayacağımı biliyorum. Özellikle de iş yerinde her gün ona katlanmak ve patronumdan başka bir şey değilmiş gibi davranmak zorunda kalacağım için. Ama daha da önemlisi, seksten daha fazlasını düşünmek, onunla gerçekten çıkma fikri midemi bulandırıyor. Buna hazır olmadığımı biliyorum ve onun da buna hazır olmadığını biliyorum. Sanırım bununla yaşamak zorundayım. Görmezden gelmek için elimden geleni yapacağım.

Jonah boğazını temizliyor ve gözlerimin içine bakıyor, eli bandajlı dizlerimden ayrılıp ayaklarıma gidiyor. Sandaletlerimi teker teker çıkarıyor ve ayaklarımın tabanına masaj yapmaya başlıyor.

Vay canına, bu çok iyi.

"Çok güzel bir eviniz var. Ne zamandır burada yaşıyorsunuz?"

Neden gitmiyorum? Ayakkabılı ayaklar benim en iyi kaçış umudumken neden ayakkabılarımı çıkarmasına izin verdim? Dizlerim iyi durumdayken neden havadan sudan konuşmakla uğraşıyorum?

"Beş yıl. Bir arkadaşımın arkadaşının büyükannesine aitti. Ucuza aldım ve tamir ettim."

"Pazarlık kelimesinin Boston emlakçılığının yanına bile yaklaşabileceğini sanmıyorum. İkisi birbirine zıt kutuplar."

Jonah kıkırdıyor ve ayaklarıma biraz daha bastırıyor. Kendimi durduramadan bu baskı karşısında inliyorum. "Muhtemelen doğru," diye onaylıyor, ayaklarımı daha sert ovuyor ve bunu yaparken yüzümü izliyor. "Londra daha kötü. Kısa bir süre geri dönmeyi düşündüm ama pratik değildi ve burada bana ihtiyaç vardı."

"Madeline yüzünden mi?" Bunu neden sorduğuma dair hiçbir fikrim yok ama sordum ve artık geri almak için çok geç. Yine de denedim. Başımı hızlıca salladım ve

"Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez." İçten içe onun hakkında bir şeyler bilmek istesem de.

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. "Bu, o çoktan öldükten sonraydı. Yardımcı olabileceğini düşündüm. Bilirsiniz, yeni bir başlangıç falan."

Başımı sallıyorum çünkü yeni bir başlangıca ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yüzündeki kanayan ifade beni hemen kesiyor. Onun yerinde olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ediyorum. Hastalıktan bahsetmiyorum, çünkü bu korkunç bir şey ve kimse bunun nasıl bir his olduğunu bilmemeli. Biri tarafından çok sevmekten bahsediyorum. Jonah gibi biri tarafından. Derin, güçlü bir sızı beni kesiyor, kıskançlık ve özlemle dolu bir yolu doğruca içimden geçiriyor. Daha önce hiç böyle bir bağlılık yaşamamıştım ve bir yıldan uzun süredir nişanlıyım.

Ama kesin olarak biliyorum ki bunu istiyorum. Bir gün. Doğru adamla.

Jonah'a asla ve asla böyle sahip olamayacağımı bilmek, Oliver'ı çok mu çabuk gözden çıkardığımı sorgulamama neden oluyor. Kalbini ve ruhunu çoktan verdi ve bir erkeğin bunu ikinci kez yapabileceğinden pek emin değilim. Yapabilirler mi?

"Gitmeliyim."

Jonah başıyla onaylıyor ama ayaklarımı bırakmıyor ve beni dışarı çıkarmak için hareket etmiyor. Bunun yerine, sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi beni ovmaya devam ediyor.

Bırak gideyim Jonah. Bunu bana yapma.

"Ya gitmeni istemiyorsam?"

Bana attığı o bakış kararlılığımı sarsıyor. Bu adamla daha fazla zaman geçirmek istediğimi fark ediyorum. Daha fazla şakalaşmak ve rahat konuşmak. Daha ateşli bakışlar ve kusursuz dokunuşlar. Jonah Hughes'u daha çok istiyorum. Ama ona daha fazla sahip olamam. "İşte tam da bu yüzden ihtiyacım var."

Nefes alıp veriyor, başı geriye düşüyor, çenesi tavanı gösteriyor. Haklı olduğunu biliyor. Çok fazla kimya ve cinsel gerilimle kuşatılmış ümitsiz bir vaka olduğumuzu biliyor. "Kendimi hatırlamak için çok çabalıyorum."

Kural. Sen ve benim neden iyi bir fikir olmadığımızı hatırlamak için. Ve başarısız oluyorum. Hem de büyük bir başarısızlık." Çenesi düşüyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, onlarda gördüğüm yoğunluk karşısında içim titriyor. "Gitmen gerektiğinde bile kalmanı sağlamak için ne gerekiyor?"

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve nefesim göğsümde sıkışıyor. Eğilip onu öpmek ne kadar kolay olurdu? Ona sunduğum her şeyi görebilmesi için bacaklarımı biraz daha açmak? "Küçük beyaz bir yalan. Sen benim yeni patronum değilsin, ben de senin yeni çalışanın değilim. Benim bir enkazdan çıkmadığım, senin de toprağın altına gömülmediğin bir yalan."

Ona tokat atmışım gibi geri sıçradı. Hafifçe kısılmış gözlerle bana bakıyor ve ben kelimelerimden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Ama bu onları daha az doğru yapmıyor. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Bu bizim gerçeğimiz. Geçen akşam restoranda bu konuda kararlıydı. *"İş yerinden insanlarla çıkmama ya da yatmama konusunda katı ve kesin bir kuralım var. Asla çiğnemem."* Yani, dairesindeki her neyse, gerçek değil. Dalga geçiyor. Ve eğer çocukken dalga geçilmekten hoşlanmıyorsam, bir yetişkin olarak bundan daha da nefret ediyorum. Özellikle de bu kadar çok şey tehlikedeysen.

Kalbimi bu adamdan korumak zorundayım, çünkü onu ele geçirecek güce sahip. Onu sonsuza dek yok etme gücüne. Jonah'ı çok az tanıyorum. Neredeyse hiç. Ama tüm bunları şimdiden söyleyebilirim ve bu beni korkutuyor. Düpedüz dehşete düşürüyor. Onun içinde kendimi kaybetme dürtüsü gerçek. Hatta çağırıyor. Ama sonra ne olacak? Ben onun yanında çıplak uyandığımda ve o çalışanlarla yatmadığını ve gerçekten aşık olduğu kadının öldüğünü hatırladığında ne olacak? Sonra ne olacak? Sonra Halle bir kenara itilir. Halle unutulur, göz ardı edilir ve incinir.

Yaralandım.

Bu hikaye bizim için böyle devam edecek ve ben incinmekten çok yoruldum.

Jonah ayaklarımı kucağından kaldırıyor ve benden bir adım uzaklaşarak ayağa kalkıyor. Ben de ayağa kalkıyorum ve ayaklarımı tekrar sandaletlerimin içine sokuyorum. Dışarı çıkmam gerek.

On dakika önce buradan çıktım. En başından hiç gelmemeliydim. "En büyük beyaz yalanı bilmek ister misin Carolina?"

Başımı sallıyorum ama beynim gitmem için bağırıyor.

"Boston'un ortasında rastgele bir barda, benim kalbim çakıl taşına dönmüşken ve onunki de çelik gibi olmuşken inanılmaz bir kadın bulmadığımı. Birbirimiz için hem çok doğru hem de çok yanlış olmadığımızı. Özenle hazırladığım kurallarına lanet olsun demek istemediğimi." Bir adım daha geri atıyor ve ben ezici bir acıyla sarsılıyorum, çaresizce uzanıp onu yakalamak istiyorum. Onu yakınımaya çekmek ve asla bırakmamak için. Bunun yerine, bu sızı aşılmaz bir pişmanlığa dönüşüyor. Nefrete. *Siktir git hayat*. Etrafından dolaşıp asansöre doğru ilerliyorum, aşağı düğmesine basarken sırtım ona dönük.

"Ben sadece bizi daha fazla acıdan kurtarmaya çalışıyorum Jonah."

"Biliyorum. Ve bunun için minnettarım. Eğer sen kendine yalan söyleyebiliyorsan Carolina, ben de söyleyebilirim. Pazartesi günü işte görüşürüz." Asansörün kapısı benim için açıldığında ve ben içeri girdiğimde sözlerini bitiriyor.

"O zamana kadar beni düşünürsün."

O kadar yüksek sesle söylemedim. Fısıltıyı bile geçmiyordu ve benden o kadar uzaktaydı ki Süpermen değilse beni duymaması gerekirdi. Ama öyle olduğunu zaten biliyorum, belki de bu yüzden arkasını dönüp bana bakıyor, bana doğru birkaç küçük adım atıyor, tam kapılar kapanmaya başlarken dudakları alaycı bir sırıtışa dönüşüyor.

"Mesele de bu, aşkım. Seni düşünmeyi hiç bırakmadım. Bir kez bile."

Ve sonra gitti. Kapılar kapanıyor ve ben yer seviyesine iniyorum. Dünyaya geri dönüyorum. Siktir git, hayat. Siktir git, aşk. Sadece siktir git. Çünkü kalbim yağmalanmak üzere ve ona bunu yapma özgürlüğü verdiğimi hatırlamıyorum.

Yine mi?

Ve asla böyle değil.

On Birinci Bölüm

Jonah

PAZARTESİ SABAHLARI büyük kafein sarsıntıları içindir. Alarminızı iki kez ertelediğiniz için koşarken yediğiniz iğrenç derecede küçük kahvaltılar için. Saatlerce inleyerek ve ağıt yakarak çalışmak için. Ama bu Pazartesi sabahı Halle'in kliniğimde çalışmaya başlayacağı gün. Son iki saattir ofisimde uygun bir şekilde tecrit edilmiş durumdayım, gerçekten bekleyebilecek evrak işlerine yetişmeye çalışıyorum. Bir saat daha hastam yok çünkü çalışanlar benim izin haftamdan sonra çok erken rezervasyon yaptırmak istemediler.

Ama yine de içeri girdim.

Onu düşüneceğimi söylediğinde haklıydı. Onunla tanışalı bir haftadan biraz fazla oldu ve itiraf etmek istediğimden daha fazla düşüncelerimi işgal etti. Aslında bütün hafta sonu. Dışarı çıkmadım. İnsanlarla görüşmedim. Erica'yı bile. Evde kaldım, paket sipariş ettim ve tek başıma alkol aldım. Ve Madeline'i düşündüm. Ve Halle'i. İkisini düşündüm. Şehvet ve aşk arasındaki farkı düşündüm ve sevişmek yerine sevişmeyi düşündüm. Bunların hepsini düşündüm.

Halle'e mesaj atma dürtüsüyle savaşıırken.

Halle'i evimden çıktığından beri görmedim. Beyaz yalanlardan bahsetti. Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Haksız olmasa bile. Onu yasak olduğu için mi istiyorum yoksa sadece *onu* istediğim için mi?

Başım ellerimin arasına düştü. Berbat haldeyim.

"Yeni işe alınanı gördün mü?" Rex Fox kafasını ofisime davetsizce sokarak soruyor. Rex'e katlanamıyorum. Kısmen adı Rex Fox olduğu için - hiç kimse adında iki tane *X harfi* bulundurup da süper bir otuzbirci olamaz. Kısmen de beni her zaman yanlış yola sürükleyen çekici bir serseri olduğu için. Ve kısmen de az önce bana Halle'i sorarken müstehcen olmayan bir ses tonu kullandığı için.

"Hayır."

Bilgisayar ekranıma bakıyorum, sanki bir şekilde değişecekmiş ve mucizevi bir şekilde bu adam Tip 1 diyabetini kötü yönetirken artık meth sorunu yaşamayacakmış gibi aynı hasta bilgilerini okuyorum.

"Gelip ona bir bakmalısın," diye teşvik ediyor, sanki onun seyir zevki için orada bulunan bir yan gösteriymiş gibi. "Ama benim hakkım var, o yüzden aklına bir şey gelmesin."

Çenemi sıkarak ekranıma bakıyorum. O gülüyor. İş yerinden insanlarla çıkmadığımı biliyor. Birçok kez iş toplantılarında onun ekürisi olmayı reddettim.

"Git bir hastaya bak, Fox. Git toplum sağlığı merkezindeki maaşını hak et."

Daha sert gülüyor ve ben onun kendini beğenmiş suratını yumruklamayı çok istiyorum. Burada gördüğümüz hastaların mücadelesi ve iyilik yapmak için bu sistemde çalışan bir başka zengin doktor. Yoksullar, öğrenciler, tıbben ilgisizler. Bunlar bu branşta gördüğümüz üç temel hasta türü ve genellikle ilginç vakalara yol açıyorlar. Yoksa doktorlar neden hastalarından para alırken daha az maaş almayı kabul etsinler ki?

Hastalar ve sistem? Rex, Oliver ve ben ailemizin parasıyla geçiniyoruz, bu nedenle maaş çeklerimizin pek bir anlamı yok. Benim için mesele daha çok yetersiz hizmet alan nüfusun kaliteli sağlık hizmeti almasına yardımcı olmak. Muhtemelen onlar için de aynı şey geçerli, ancak dürüst olmak gerekirse hiç sormadım. Ben böyle yetiştirildim ve annem burayı bu yüzden kurdu.

Rex eminim cinsiyetçi bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki bağırışlar, çığlıklar ve aceleci ayak sesleri araya girdi. Sandalyemden fırladım, tekerlekleri ofisimin duvarına arpına kadar geri döndü. Her şeyden çok meraklı görünen ve kılını bile kıpırdatmayan Fox'u iterek geçiyorum. "Mavi Kod. Pediatri kayıt alanı. Mavi Kod. Pediatri kayıt alanı," sesi baş üstü PA sistemimizden duyuluyor.

Sikeyim.

Koridorda koşarak ilerliyorum ve Dahiliye bölümünün bekleme odasına açılan kapıdan içeri dalıyorum. Pediatri diğer tarafta, mesafe beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğratiyor. İki pediatri hemşiresini koşarken yakalıyorum, stetoskoplarını göğüslerine arpmasınlar diye tutarak çalışanların dinlenme odasından uzaklaşıyorlar. Peşlerinden gidiyorum, biri pediatri bölümüne girebilmemiz için rozetini duvardaki tuş takımına okutuyor. Işık yeşile dönüp kapının kilidi açıldığı anda üçümüz de hızla içeri giriyoruz.

Pediyatrik bekleme odası gözleri fal taşı gibi açılmış, sersemlemiş hastalarla dolu ve bizi kayıt için koşarken izliyorlar. Oraya vardığımızda, yerde yatan hasta olduğunu tahmin ettiğim kişinin etrafında daire şeklinde duran üç kat derinliğinde bir kalabalık var. Hepsi aşağıdaki sahneyi daha iyi görebilmek için birbiriyle yarışıyor ama ne konuştuklarını pek anlayamıyorum. Gürültü ve bağırışlardan oluşan bir kakofoni, korkmuş çığlıklar ve çok olmuş nefes alıp vermelerle dolu. Bir ocuk doktoru kod arabasıyla içeri giriyor, bir hemşire ona seyircilerin arasından geçmesine yardım ederken herkesin geri çekilmesini istiyor. Ama kendimi kalabalığa doğru iterken, o bakır saç parıltısını yakalıyorum.

Halle, avucunun ucuyla çocuğun sırtına, tam kürek kemiklerinin arasına vururken, yürümeye başlayan bir çocuğu kolunun üzerine katlamıştır. Çocuğun cansız bedeni her darbeye sarsılırken, kadın önlerinde duruyor, elleriyle ağzını kapatarak çığlık atıyor ve taşlaşmış bir acıyla ağlıyor. Son hamlede çocuğun ağzından bir şey fırlıyor ve yere düşüyor, ardından az miktarda kusmuk geliyor. Halle'nin kollarında huzursuzca kıvranmaya başlarken şiddetli bir şekilde öksürerek boğuluyor.

Halle rahat bir nefes alarak dizlerinin üzerine çöküyor ve çocuğu sırt üstü yatırıyor. Çocuk uyanmış ve gözlerini kırıştırıyor, rengi soluk mavimsi beyazdan pancar kırmızısına dönmüş ve ulumaya, çırpınmaya ve ağlamaya başlamış. Çocuğun annesi Halle'yi dizlerinin üzerinde takip ediyor, oğlunu kucağına almaya çalışırken ona bolca teşekkür ediyor. Halle onu durdurur, yumuşak rahatlatıcı sözler ve sarılmalarla onu geri çekerken, pediatri ekibi çocuğu daha fazla değerlendirmek için içeri girer.

Tanrım, Halle az önce bu çocuğun hayatını kurtardı. Hem de ilk gününde. Küçük, inanılmaz sırtışıma durduramıyorum.

Görevliler çocuğun etrafını sarar ve Halle ayağa kalkarak onların işlerini yapmalarına izin vermek için geri çekilir. Şaşkın görünüyor, başı hafifçe ileri geri sallanıyor. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyor ve ellerini kalçalarına koyup sözsüz bir şekilde ekibi izlemeye devam ediyor. Çocuk stabil hale getirildikten sonra, çocuk doktorlarından biri onu kollarına alıyor ve çocuğu tutarken annesiyle konuşuyor.

Olay bittiğine göre kalabalık dağılmaya başlıyor ve pediatri ekibi çocuğu ve annesini muayene odasına geri götürüyor. Birkaç hemşire ve doktorun Halle ile sohbet edip onu tebrik ettikten sonra bekleyen hastalarının yanına dönmelerini izliyorum. Halle tek başına dururken elleriyle ağzını kapatıyor ve az önce olanlara inanamıyormuş gibi küçük bir ciyıklama sesi çıkarıyor.

Beni onu izlerken yakalayarak etrafında dönüyor ve elleri küçük bir tokatla yanlarına düşüyor. Güzel yüzüne uyan soluk mavi bir önlük giymişti.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, dağınık saçları başının üstünde topuz yapılmış, muhtemelen boğulan çocukla ilgilenmeden önce daha derli toplu bir haldeydi. O bir adım öne çıkıyor ve ben de aynısını yapıyorum, ta ki pediatri kayıt alanının tam ortasında birbirimizin önünde durana kadar.

"İyi misin?" diye sordum. Başını sallıyor ve sonra başını sallıyor, dudaklarından küçük bir kahkaha baloncuğu kaçıyor. O kadar güzel ki. "İnanılmazdın."

"Bunu daha önce hiç yapmadım." Başını tekrar sallıyor, pembe dudaklarının kenarlarında isteksiz bir gülümseme beliriyor. "Doğru teknik bile değildi ama onu Heimlich yapmak için ayağa kaldırdım ve yapamadı. Onu iyi tutamadım ve içgüdülerim devreye girdi." Neredeyse dalgın bir şekilde uzanıp omzumu kavradı, temas sıcak ve harika bir şekilde beklenmedikti. Kendini küçümseyen bir omuz silkmeye elini bırakıyor. "Sence iyi olacak mı?" Güneyli aksanı şu anda oldukça kalın, tamamen filtrelenmemiş.

"Onun hayatını kurtardın."

Halle, kimsenin duyma menzilinde olmadığından emin olmak için etrafımıza bir ileri bir geri bakıyor. Sanki bir sırrı varmış gibi eğilip eliyle ağzını kapatıyor. Ben de ateşe atlayan pervane gibi ona doğru eğiliyorum. "Yeni patronuma korkudan altıma sıçtığımı söylersem profesyonelce davranmamış sayılır mıyım?"

Gülüyorum, uzanıp kalın, ipeksi saçlarından bir tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırmak istiyorum. "Hayır. Sanırım ben de öyle olurdum. Bir sır öğrenmek ister misin?"

Gözleri açılıyor ve o kadar büyük sırtıyor ki yardım edemiyorum ama ona biraz daha yaklaşıyorum, vücutlarımız o kadar yakın ki çiçek şampuanının bir ipucunu yakalıyorum ve burnunun köprüsü boyunca iğne ucu çillerinin her birini görebiliyorum.

"Anlat bana." Genişleyen gülümsemesini saklamak için çaresizce dudağını ısırtıyor. "Burada ölüyorum, nefesimi tutmuş bekliyorum ve tüm o güzel şeyler."

"Şimdiye kadar sadece birkaç koddan bulundum ve onlar sırasında hiç yalnız değildim. İçinde bulunduğum ilk kod tıp fakültesi sırasındaydı ve

Zavallı piç ameliyathaneye kadar gelebildi, ben de dışarı çıktım ve kustum."

"Bu iyi bir sır değil, Doktor. Ama bunu kendinize saklamak istemenizi anlıyorum. Bilirsiniz, büyük ve güçlü Tıbbi Direktör olmak falan."

"Beni kontrol ediyordun."

Başını salladı, başını eğdi ve gözümün takıldığı saç telini kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Yaptım ama bunu bilmemen gerekiyor. Şu anda endorfin ve adrenalinin etkisinde olduğum için umursamıyorum ama sonra umursayacağım, o yüzden bunu söylememişim gibi davran."

"Sırrın benimle güvende," diyorum gülerek.

İç çekti. "İşe dönüyorum, sanırım." Omuz silkiyor, bana dönmeden önce etrafına bakmıyor. "İnsan kaynaklarından bir bayanla buluşacaktım ki, anne oğlunun boğulduğunu söyleyerek çılglık atarak içeri daldı."

"Bugün sana ne yaptırıyorlar?"

Halle cevap vermek için ağzını açıyor ama daha tek kelime edemeden, insan kaynaklarından sorumlu Janet, küçük yumruklarını sıkmış bir şekilde yanımıza geliyor. "İşte buradasın, Halle." Janet ona sırtıyor, dişlerinde kırmızı ruj izleri var, tuzlu ve biberli saçları elektrik çarpmış gibi kıvrır kıvrır bukleler halinde dikilmiş. "Ve görüyorum ki Doktor Hughes'la tanışmışsınız bile. Mükemmel." Hem Halle hem de ben, uzun boyumuzun yanında neredeyse çocuk gibi görünen, 1.80 boyundaki bu küçük kadına bakıyoruz. "Çocuğu yeni duydum. Harika bir iş çıkarmış. İlk gününüzde içine düştüğünüz durum ne kadar kötü."

"İyi olacağına sevindim."

Janet, "Hepimiz gibi," diye bağırarak ikimizi de kayıt alanından uzaklaştırdı. "Halle, olayla ilgili bir rapor doldurmanı istiyoruz. Ama ondan sonra Doktor Oliver Fritz'i gölgeleyebileceğini umuyordum." Sertçe yutkunuyorum, içimde istenmeyen bir kıskançlık dalgası omurgamdan yukarı tırmanıyor. "Programı buna göre ayarlandı. Oliver bunun Halle'nin çalışma şeklimizi tanıması için mükemmel bir yol olabileceğini düşündü."

Burada," diye bitiriyor Janet, neşeli, ruj lekeli bir gülümsemeyle bana bakıyor, onay vereceğimi umuyor.

Bir süre Janet'a bakıyorum, Oliver'ın zekice planına isteksizce başımı sallayarak onaylarken ona sırtıyorum. "Bu harika." Harika biraz abartılı oldu. Halle'in tüm gününü Oliver'la yakın çalışarak geçirmesindense Rex Fox'la eşleşip bir öğrenci partisinde berbat bir bira içmeyi tercih ederim. Ama belki de doğru yol budur. Halle'den uzak durmam için en iyi yol.

"Kulağa harika geliyor," diyor Halle ama ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. Ses tonu ve ifadesi hiçbir şey ele vermiyor. Aksanı neredeyse tamamen kaybolmuş.

"Mükemmel." Janet sanki dünya gerçekte olduğu gibi kusurlu bir karmaşa değilmiş gibi ellerini birbirine vuruyor. "Tamam. Buradaki havayı seviyorum. Hadi insanları iyileştirelim." *Ciddi misin?* Halle sırtışını bastırıyor ve ben de tek olmadığım için bir nebze rahatlıyorum. "Jonah, sana sonra yetişirim. Halle, benimle gel." Janet Halle'nin kolunu tutuyor, onu sıkıca kavıyor ve benden uzaklaştırıyor.

Halle başını omzunun üzerinden çeviriyor ve göz göze geliyoruz. "Sonra görüşürüz, Doktor Hughes."

Cevap vermedim. Sadece gidişini izliyorum. Şu anda aklımda tek bir soru dönmeye devam ediyor. Aklımdan bir türlü çıkaramadığım bu kadından nasıl uzak duracağım?

On İkinci Bölüm

Halle

..YANI GELECEK MISIN?.. Oliver'a soruyorum, bu noktada biraz çaresizim. Eski bir üniversite arkadaşımın yarın akşam için planladığı bir partiye gitmek zorunda kaldım. İki aydır planlanan ve kesinlikle bir çiftler yemeği olan bir parti. Ve artık Matt'le birlikte olmadığım için bir randevuya ihtiyacım var. Arkadaşım bu sabah erkenden beni arayıp partiye katılamayacağımı ve istersem bana görücü usulü bir randevu ayarlayabileceğini söyleyince ben de kendi başımın çaresine baktım.

Görücü usulü bir randevuda acı çekecek kadar içimde yok. Bu noktada olmaz. Bu kadar kısa sürede benim için kimi bulacağını Tanrı bilir.

"Yapacağımı söyledim," diye gülüyor Oliver, kahveyi bardağıma doldurmadan hemen önce kolumu dürtüyor. Bir saniye sonra kaynar sıcak siyah şeyle kaplanmış olacaktım. "Ama bana borçlu olacaksın. Beni o psikopat Miranda'nın evindeki çiftler yemeğine sürüklediğin için büyük bir şey."

"O bir psikopat değil." Bana şüpheli bir bakış fırlattı ve ben sadece omuz silkebildim. "Biraz saldırgan olabilir." Bu sefer kaşlarını kaldırdı. "Ben de gitmek istemiyorum. Cidden istemiyorum ama ona aylar önce söz verdim ve onu çok uzun zamandır tanıyorum. Sözümünden dönmem."

Oliver bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Oh, biliyorum. Bunu kendi avantajıma kullanmayı planlıyorum."

Lanet Oliver. Ateşli, hoş ve çekici olduğu için şanslı, çünkü öyle olmasaydı.

"Aklında ne var?" Kahveme tatlandırıcı ve krema koyarken bu adamdan ve parıltısından şüphelenerek soruyorum. Karıştırdıktan sonra küçük, tereddütlü bir yudum alıyorum, böylece dilimi yakmıyor ve günün geri kalanındaki yemeklerin tadını bozmuyor.

"Eğer yarın gece seninle çıkıyorsa, Cuma günü de benimle çıkmalısın." "Cuma mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Barda. Bir türlü kurtulamadığım bir hemşire var, ama eğer randevum sensen ..." Cümleyi havada bırakıyor. Ve yine, lanet Oliver. İşte bu yüzden yattığın yere işemezsin. Yoksa çalıştığın yere mi? Ne derse desin, yine de doğru. Yine de, bir istisna yapmaktan çekinmezdim.

Öyle bir şey olmayacak, Halle.

Doğru ya. Bunu hatırlamam gerek.

"Evet," diye kabul ediyorum, biraz ölçülü bir ses tonuyla, çünkü içimden bir ses bunun geri dönüp beni kıcımdan ısıracağını söylüyor. "Sen benim olursan ben de seninle çıkarım."

Oliver bana fırtına sonrası güneş ışığı gibi gülümsüyor. Sıcak, parlak ve hoş. Pırıl pırıl mavi gözleri yüzümde bir iki tur atıyor ve sonra eğilip yanağımdan öpüyor. Yavaşça. Yumuşakça. Sanki bir amacı ve anlamı varmış gibi ve bir an için kalbim küt küt atıyor. Ama bu beklentiden çok sinirden, zevkten çok endişeden kaynaklanıyor. Ve geri çekildiğinde, oynamak istediği oyunu ve kazanmak için nasıl oynayacağını tam olarak biliyormuş gibi bana sırıtıyor.

"Güzel kokuyorsun, Halle."

Beni test ediyor. Bu flörtleşme gerçek değil, değil mi?

Birinin boğazını temizlerken çıkardığı sesle irkilip geri çekildiğimde, bu öpücük için ona azarlamak üzere ağzımı açıyorum. Ama Oliver değil. Hayır, lanet Oliver göz kırpmıyor. Piç kurusu ne yaptığını biliyordu çünkü Jonah dinlenme odasının kapısında duruyordu. Çenesi sıkıca kenetlenmiş ama onun dışında etkilenmemiş görünüyor. "Özür dilerim," diye homurdanıyor donuk bir ses tonuyla. "*Bölmek* istememiştim."

Sıcaklık yüzüme öyle bir tırmanıyor ki saçlarımın kızılın daha parlak bir tonuna dönüştüğünden eminim. Jonah'ın burada olması Oliver'ın umurunda bile değil. Atmosfer basıncındaki ağır değişimi de fark etmiş gibi görünmüyor. Jonah kendine bir fincan kahve hazırlamaya koyulurken Oliver, çok yardımsever bir şekilde, Jonah'a yer açmak için beni yana kaydırmak üzere elini sırtımın küçük kısmına koyuyor.

"Yarın seni saat kaçta alacağım?"

Kahretsin, Oliver! Ama cidden, umursamamalıyım. Jonah'ın önünde Oliver'la plan yapmamın bir önemi olmamalı. Birlikte çalıştığı insanlarla çıkmayan ya da yatmayan Jonah. Kliniğine veba getirmişim gibi benden açıkça kaçan Jonah. İlk haftamda işlerin nasıl gittiğini bile sormadı. Yani, sadece Çarşamba olduğunu anlıyorum, ama yine de. Sorabilirdi.

"Sanırım Miranda altı buçukta orada olmamız gerektiğini söyledi. Senin için uygun mu?"

"Sen nasıl istersen. Dediğim gibi, benim olmayı kabul ettiğinden beri seninim." Kesinlikle böyle söylemedi. Ben olsam hatırlardım. "Sonra görüşürüz, Halle. Görmem gereken bir hastam var." Ve sonra yanağımdan öptü. Tekrar öptü. Geri çekildiğinde Jonah'a sıcak bir şekilde gülümsedi. Sanki dinlenme odasındaki yeni kızı öpmek onun için çok normalmiş gibi. Bizim için de. "Görüşürüz, Jonah."

Jonah bu hoş karşılamaya karşılık vermez. Sadece Oliver'ı başını sallayarak ve soğuk bakışlarla ödüllendirir.

Sessizce, çok ihtiyacım olan havayı içime çekiyorum. Erkekler, değil mi? Onlar olmadan dünyanın daha az dramatik bir yer olacağını düşünmeye başlıyorum. Ya da belki de

Hormonlar. Ya da duygu denen o iğrenç piçler. Mini zihinsel patlamam sırasında bir ara yere bıraktığım kahve fincanımı almak için arkamı döndüğümde Jonah'ı sırtını tezgâha yaslamış, gözleri telefonunda, kaşları sanki baktığı bir şeye gerçekten odaklanıyormuş gibi kısılmış halde buldum. Sanki ben odada değilmişim gibi.

Beni rahatsız etmemeli. Ama ediyor. Umurumda olmamalı. Ama umursuyorum.

Çoğunlukla bu adamı hâlâ istediğim için. Ben ölmekte olan bir bitki gibiyim ve o da kuraklıktan sonra yağan ilk birkaç damla yağmur. Normal, aklı başında bir adamla tanışmamı istemek çok mu fazla? Eşcinsel olmayan biriyle? Ya da takıntılı bir oyuncu? Ya da dolandırıcı? Ya da bir suçlu? Ya da ölmüş karısına aşık? Ya da karşılaştığı her kadınla yatan amansız bir flörtçü? Yani, bir an için bunu düşün. Ciddiyim. Bu benim aşk hayatımı özetliyor. Ve sonuncusu, Oliver, aşk hayatımın bir parçası bile değil. O sadece flört etmeyi seven bir erkek arkadaş ve eğer onun önünde külotumu yere düşürürsem bundan faydalanacağına şüphe yok.

Bence bekâr kalmakla ilgili söylenecek çok şey var. Ben gemimin kraliçesiyim. Tahtadaki en güçlü oyuncuyum. Şah bir seferde sadece bir boşluk hareket edebilir ve vezir olmadan suda ölüdür. Peki, bu ne anlama geliyor? Benim onlara ihtiyacım olduğundan daha çok onların bana ihtiyacı var. Tüm güce sahip olanın ben olduğumu söylüyor. Öyle değil mi?

Doğru.

Ama çoğu zaman tam tersi oluyor.

"Affedersiniz," diyorum usulca. Kahvem önünde durduğunun farkında mı? Kasıtlı mı yapıyor?

Jonah yavaşça -o kadar yavaş ki gülünç- başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor. "Pardon?"

"Kahvem önünde duruyorsun." Belki bir santimetre yana kayıyor. Peşinde olduğu şey bu gibi görüldüğü için arkasına uzanıyorum ve

Parmaklarım kupamın porseleninde geziniyor, kupayı kaldırıyor ve ondan uzaklaşıyorum.

Fazla uzaklaşamıyorum. Tam önüme gelene kadar döndüğünde kafese kapatılmış bir fareye dönüyorum, yeşil gözleri ciğerlerimdeki tüm havayı çekerek beni öldürüyor. Az önce tüm gücün bende olduğunu söylemedim mi? Ama gitmek için hiçbir hamle yapmıyorum ve o da bunu görüyor. Garip bir şekilde, umurumda değil. Beni görmesini istiyorum. Beni kabul etmesini istiyorum. Beni hissetmesini, bana bu kadar derinden baktığında çaresizlik hissetmesini istiyorum. Durumumuz karşısındaki çaresizliğinin benimkiyle eşleşmesini istiyorum. Bu adama karşı hamım ve bundan sevdiğim kadar nefret de ediyorum. Hiç bitmesini istemediğim kadar bitmesini de istiyorum.

"Oliver ortalığı
karıştırıyor." Omuz
silkiyorum.

Çenesi titriyor. Uzanıp gerginliği yumuşatmak istiyorum. Ama bu Jonah, kıskanç olan, uğraşmak için fazla mükemmel. "Bundan daha iyisini hak ediyorsun, Halle."

"Bu mudur Jonah? Bir uyarı mı? Özgüvenimi artırmak için dostça bir sohbet mi? Yoksa başka bir şey mi?"

Bir adım öne çıkıyor, ben kendimi tezgâha yaslarken vücudu benimkini sıkıştırıyor, keskin kenarı sırtıma batıyor. Zing neredeyse hoş karşılanıyor. Bir şekilde beni topraklıyor, ki bu iyi bir şey, çünkü bedenimin dışındaymışım, bu çılgınlığı bir seyirci gibi izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Seninle her zaman başka bir şey oluyor. Ama sana sahip olamamam, neye ihtiyacın olduğunu daha az önemseyen bir adam tarafından alınıp götürülmeni izlemek istediğim anlamına gelmiyor."

"Ve neye ihtiyacım olduğunu bildiğini
mi sanıyorsun?" "Bildiğimi biliyorum."

Başımı sallıyorum, biraz kızgın, çokça kuşkulu ve muhtemelen korkunç, inanılmaz derecede tahrik olmuş bir halde. "Oliver beni senden çok daha uzun zamandır tanıyor. Ve en az onlar kadar müsait." Şimdi onunla alay

ediyorum ama duracak kadar da umurumda değil. Eğer onunla
yaşayabileceğim tek şey buysa

Hepsini istiyorum. Onun ateşini. Kıskançlığını. Tutkusunu. Lanet olası şehvetini, çünkü hepsi ondan bir uçurumdan serbestçe akan su gibi akıyor. Dokunmadan sevişmek gibi. Ondan gelen bu bakış böyle bir şey.

O kadar sıcak ki, iş yerinde bir dinlenme odasında olduğumuzu tamamen unutuyorum. Herkesin her an buraya girebileceğini. Bu adamın aslında yasak olduğunu. Ama onun cazibesi . . . Tanrım, bu ayartma çok büyük. Uçurumun kenarında sallanıyorum, düşersem yanacağımı bile bile dengede durmaya çalışıyorum. Ama sevgiyi zorlayamazsın. Sevgiyi zorlayamazsın ve bir başkasının gerçekliğini değiştiremeyeceğinden emin olabilirsin.

Jonah kolunu belime doluyor ve beni içine çekerek ona ne yaptığımı hissetmem için beni zorluyor. Dudaklarımın kenarından yumuşak bir inilti süzülüyor. Dizlerimin üzerine çökmek ve kocaman sikini ağzıma almak istiyorum. Kıyafetlerini yırtıp atmak ve vücudunun her bir santimini yalamak istiyorum. Beni bu tezgâhta desteklemesini ve yapabileceğini bildiğim şekilde beni yutmasını istiyorum.

Sırıttığında yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, yeşil gözleri öfkesi ve arzusuyla neredeyse simsiyah. "Ve eğer sen beni benim seni istediğim kadar istemeseydin, Oliver'la birlikte olman konusunda endişelenebilirdim. Ama sen o tür bir kadın değilsin, Halle. Bunu biliyorum çünkü seni tanıyorum. Seni tanıyorum. İçini ve dışını. Her santimini. O yüzden onunla randevuna git Carolina. Ama onu değil beni düşüneceksin."

"Ve sen de beni düşüneceksin Jonah. İstedığın ama sahip olmayı reddettiğin kız. Uzak durmaya çalıştığın ama bunu nasıl başaracağını bilmediğin kız."

Kabaca başını sallıyor. "Haklısın. Sen bunların hepsisin. Bunun için hiçbir açıklamam yok. Belki de seni kovmalı ve ikimizin de acısına son vermeliyim."

Gözlerimi deviriyorum, o da gülümsüyor ve sanki aramızdaki minik mesafe artık kaldırılamayacak kadar fazlaymış gibi alnını benimkine değdiriyor. "Beni kovarsan beni becermene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Başka bir iş bulabilirsin. Sana harika bir tavsiye veririm."

Gölüyorum, başımı geriye atıyorum ve kendimi ondan kurtarmaya çalışıyorum. Onun yerine burnunu boynumun sütununda gezdiriyor. Beni içine çekerken ürperiyorum. Oh, Jonah. Neden bu kadar çok olmak zorunda?

"Oliver Fritz'le çıkmamanı istemeye hakkım yok," diye fısıldıyor boynuma, çenemin hemen altına, sıcak nefesi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor, "ama *gerçekten* istiyorum. Bu beni deli ediyor, Halle. Boynunu kızartana kadar ısırarak istiyorum, böylece bıraktığım izi herkes görebilecek."

Gözlerimi kapatıyorum, sesim muhtaç bir fısıltıyla çıkıyor. "Oliver ve benim ne olduğumuzu sana zaten söyledim."

"Bu, onu senin yanında her gördüğümde boynunu bir dal gibi kırmak istemediğim anlamına gelmiyor. Beni tanıyamadığım bir adama dönüştürüyorsun."

Buna gülümsedim. İçimden bir ses Jonah'ın biraz kabuğundan çıkmaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. "Güzel. Bu adamı sevdim."

"Ben de," diyor usulca. Bu beni çenemi düşürüp gözlerimi açarak ona bakmama yetecek kadar şaşırtıyor. Beni hâlâ kendine doğru tutuyor ama ruh halimiz bir kez daha değişti. "Bana hissettirdiklerinden hem nefret ediyorum hem de seviyorum."

"Komik," dedim. "Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum. Belki bir gün bunu nasıl aşacağımızı ya da kucaklayacağımızı buluruz." "O zamana kadar ..." Sözünü kesiyor, sonra geri adım atıp beni serbest bırakıyor,

İçimi dipsiz bir boşlukla dolduruyor. Kollarının bana sarılmasını gereğinden fazla istiyorum, bu yüzden tezgahı itiyorum, artık buz gibi olan kahve fincanımı alıyorum ve Jonah'a dönüp bakmadan yanından ayrılıyorum.

O zaten kafamın içinde.

Ama köşeyi dönüp tuttuğum nefesi bıraktığımda, içimizden biri kopup karşı koymaya çalıştığımız her şeye teslim olmadan önce bu şekilde ne kadar devam edebileceğimizi merak ediyorum.

On Üçüncü Bölüm

Jonah

Bütün hafta Halle'ye uzak durmayı başardım. Bana nasıl olduğunu sorun, çünkü kolay değildi. Elbette, onu görmenin kaçınılmaz olduğu anlar vardı. Laboratuvarın yanındaki koridorda olduğu gibi. Ya da dinlenme odasında ikimiz de kahve içmeye gittiğimizde - o da tıpkı kendisi gibi tatlı ve kremalı seviyordu. Ya da ikimiz de bir hasta odasından çıkarken neredeyse birbirimize çarpıyorduk ve düşmediğinden emin olmak için elimi ona sarmak zorunda kaldım. Tamam, belki de elimi ona dolamam *gerekmliyordu* ama sanki öyle oldu.

Ama her halükarda, ondan uzak durdum. Şu ana kadar. Uzun, dar koridorda hasta bölümüne doğru yürüyor, yanında genç bir kız var. Koridordan yukarı, muayene alanına doğru tek başıma ilerliyorum.

Onlara yaklaştığımda Halle beni "Doktor Hughes," diye selamlıyor. "Bir hastayı görmeye mi gidiyorsunuz?"

"Şu anda değil. Bir şeye ihtiyacınız olursa birkaç dakikam var."

"Mükemmel." Parıldıyor. "Kaylee'yi annesine götürdükten sonra hemen döneceğim. Beni bekler misin?"

Kesinlikle, kendimi tutmadan önce düşünüyorum.

"Ofisimde olacağım. Bir hasta için reçete göndermem gerekiyor." "Bu işe yarar."

Yanımdan geçerken kollarımız birbirine değiyor. Temas karşısında yutkunuyorum ve doğrudan arka taraftaki ofisime gidiyorum. Bugün Cuma. Personelin işten sonra bir bara gitmeyi planladığını biliyorum. Onlara katılıp katılmayacağıma henüz karar vermedim. Yeni rutinimi değiştirmek için uygun bir gece olup olmadığına karar veremiyorum.

Her gece işten sonra eve gidiyor, artık takmadığım kol düğmelerime ve alyansıma bakıyor, aklımdan çıkaramadığım iki kadını düşünüyordum. Madeline ve Halle. Halle'ye nasıl oldu, hiçbir fikrim yok. Suçu sekse ve uzun zamandır seks yapmamış olmama bağlıyorum. Buna ne kadar inandığımdan emin değilim.

Maddy şimdi benim hakkımda ne düşünürdü? Düşüncelerimin verdiği azap çok derin. Ama Madeline'in gitmesine izin veremem. Henüz değil. Her şeyin bitme şekli, gidiş şekli beni eziyor. En başta gitmesi benim hatamdı. Onu çok özlüyorum. Madeline'i düşünürken dikkatimi dağıtmak için Halle'i mi düşünüyorum bilmiyorum. Halle'le tanıştığım ilk gece yaptığım şey tam olarak buydu, ama o zamandan beri emin değilim. Bunu açıklayamıyorum. Sadece farklı hissediyorum.

"Tak, tak," diyor Halle, sözleriyle eşzamanlı olarak parmaklarını kapıma iki kez vururken. Kafamı kaldırıp göz göze geldiğimde ofisime giriyor. Bugün siyah önlük giymiş. Onu renklilerden başka bir şey giyerken hiç görmemiştim. Renksizlik saçlarını ve gözlerini vurguluyor. Onu siyahlar içinde daha çok seviyorum.

Ama gözlerinin ardında beni ne kadar çarpıcı göründüğünden uzaklaştıran bir şey var. Sinir mi? Endişe mi? Korku mu?

Otomatik olarak ayağa kalkıyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum, ancak yapmam gerektiğini bildiğim şekilde tekrar oturmak yerine, küçük odayı geçiyorum ve o sandalyede önüme otururken masamın kenarına tünüyorum. "Sorun nedir?"

Gergin bir kahkaha atıyor, gözleri benden kaçmak için her tarafa dağılıyor. "Bir şeylerin ters gittiğini nasıl anlıyorsun?"

"Yüzünün her yerinde aşkım. Gördüğüm en etkileyici yüzlerden birine sahipsin. Ve aksanın daha kalın."

Yine gergin bir kahkaha, ama bu seferkinin içi boş, sesi zorlama ve kalp atışlarımla hızlanmasına neden oluyor. "Bu berbat. En azından sağlam bir poker suratına sahip olmak güzel olurdu. Sanırım aksan konusunda pek bir şey yapamıyorum." Öne doğru eğilip parmaklarını iç içe geçirirken ve ön kollarını ayırık kalçalarına dayarken başı düşüyor.

"Halle." Uzanıp omzunu kavıyorum ve yüzünü görebilmek için tam önünde bir dizimin üzerine çöküyorum. Şu anda buraya biri girse, bu kötü görünürdü. Ama bu konuda endişelenecek kadar umurumda değil. Ya bana hamile olduğunu söylerse? Bu olası bir senaryo, değil mi? Bilmek için biraz erken ama mümkün. Midem aynı anda hem batıyor hem de kalkıyor. "Konuş benimle."

Yüzü yavaşça benimkiyle buluşmak için yukarı kalkıyor, gözleri cam gibi ve yanakları pembe. "Sana eski sevgilim hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "İnsanlardan çalan boktan bir pislik olduğu hakkında?" Bir kez daha başımı salladım. "Ona karşı tanıklık etmem için mahkemeye çağırıldım."

Gözlerinin içine bakarken birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak nefes alıyorum. "Ne zaman?"

"Gelecek ay. Bunu size söylüyorum çünkü tıbbi direktör sizsiniz ve bir gün izne ihtiyacım olacak. Yeni başladığımı biliyorum ve özür dilerim."

Öne doğru eğilip kollarımı ona doluyorum, başının arkasını kavıyorum ve yüzünü omzuma çekiyorum. Vücudu benimkine doğru sarkıyor, kolları sırtımı çevreliyor. Beni sıkıyor, benim onu tuttuğum kadar sıkı tutuyor. İstmeden yüzümü boynuna doğru indiriyorum ve elimde olmadan onu içime çekiyorum. Bu kadar iyi hissettirmemeliydi.

"Seninle gelmemi ister misin?" Birkaç sessiz vuruştan sonra soruyorum. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Gözlerini kırpıştırarak bana bakarken kendini geri çekiyor. "Bunu yapar mıydın? Ben tanıklık ederken benimle gelip saatlerce mahkemede oturur muydun?" İnanmıyor ve ben de bunu anlıyorum. Birbirimizi çok iyi tanımıyoruz ve uzun süredir de tanımıyoruz ama orada yalnız olmasını istemiyorum. Bana eski sevgilisinden ve onun yapmakla suçlandığı şeylerden bahsetti. Bilgisayarı için onu nasıl görmezden geldiğini anlattı. Ama bundan da öte, saçma sapan bir sahiplenme duygusuna kapıldım. Onu korumak istiyorum.

Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Madeline çok farklıydı. O benimdi, ben de onun. Dünyamız, ilişkimiz farklı bir temel üzerine kuruluydu. Halle ile her şey yeni ve karmakarışık geliyor. "Evet. Seninle geleceğim," diye söz verdim ona.

"Ama-"

"Ben senin patronun muyum?" Başını sallıyor, solgun gözlerinde umuda benzeyen bir şeyle sesli bir şekilde yutkunuyor. "Aynı zamanda arkadaşınım." Yüzünü kavrayıp başparmağımı ipeksi yanaklarına sürüyorum. Hiç de arkadaşça olmayan bir şey. "Ve seninle gelecek birine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Gözlerini kapatıyor, kenarından küçük bir gözyaşı sızıyor. Başparmağımla sildim. "Neden ifade vermemi istediklerini anlamıyorum. Savcı bir kanıt parçasından bahsetti." Başını sallıyor. "Elimde hiçbir şey yok. Onu bir daha asla görmek istemedim. Hayatımın geri kalanını onu görmeden geçirseydim mutlu olurum. Ama sadece onu tekrar görmek zorunda değilim, aynı zamanda mahkemede ilişkimizle ilgili sorulara cevap vermek zorundayım. Onun önünde. Ve ..."

Sözünü kesiyor. O kadar kaybolmuş ve savunmasız görünüyor ki alnımı onunkine koymaktan kendimi alamıyorum. Onu öpmüyorum. Dudaklarımı onunkilerden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum çünkü eğer buna, onları ayıran küçük santimlere teslim olursam, her şeye teslim olurum. Şu anda onu rahatlatıyorum. Bununla çizgiyi çoktan aştım. Geçtiğimi biliyorum. Ama Halle benim için çalışan bir kadından daha fazlası. Onunla meşgul olmaya başladığında

Birisi -benim Halle ile yaşadığım gibi- size bu şekilde gelirse, zaten prensip olarak nefret ettiğiniz sınırları korumak mümkün değildir.

"Ve?" Devam etmediğinde cesaretlendiriyorum.

"Ve beni arayıp duruyor Jonah. Matt son iki haftadır beni arıyor. Her şey hemen sonra başladı," diye devam etti ve yutkunarak gözlerini kapattı, sonra tekrar açıp benimkilere kilitlendi. "Birlikte geçirdiğimiz gecedен hemen sonra başladı." Parmağını göğsümüzün arasında ileri geri oynatıyor. "Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Numara hep farklı ve asla mesaj bırakmıyor. Ama açtığımda, o olduğunu biliyorum. Biliyorum. Hepsinin rastgele ve aynı olmasına imkân yok. Telefonu kapatmadan önce nefes alıyor. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Avukatıma söyledim ama aramaları kaydetmek ve bir şekilde kendini ifşa etmesini ummak dışında, aramaların ondan geldiğini kanıtlamanın bir yolu olmadığını ima etti. Beni tehdit etmediği sürece polisin yapabileceği pek bir şey yok."

Kahretsin. Omurgamdan soğuk bir ürperti geçiyor. "Nerede yaşadığını biliyor mu? Nerede çalışıyorsun?"

Bir omzunu kaldırarak gönülsüzce omuz silkiyor. "Bilmiyorum. O bir hacker. Bu onun için ne kadar zor olabilir ki? Teknik olarak bilgisayar kullanmasına izin verilmese bile."

"Gelecek ay seninle geliyorum. Eğer benim evimde kalmak istersen, kalabilirsin. Boş bir yatak odam var," diye ekliyorum ki bu teklifin onu güvende tutmaya çalışmaktan başka bir şeyle ilgili olduğunu düşünmesin.

Burnunu benimkine değdirerek gülümsüyor. "Senin yanına taşınmayacağım Jonah. Bu son derece kötü bir fikir olurdu. Ama teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Bir an için onunla bu konuda tartışmak istedim. İtiraz etmek ve bunun ne kadar kötü bir fikir olmadığını anlatmak istiyorum. Kaderin ya da gerçekliğin garip bir cilvesi olarak bunun çok mantıklı olduğunu. Ama o haklı. Benimle yaşasaydı ona asla karşı koyamazdım. Ve ona direnmek günlük bir mücadele haline geldi. Ne kazandığım ne de kaybettiğim bir mücadele.

Bu yüzden yanlış gelse de çenemi kapalı tutuyorum.

Halle koltuğunda doğruluyor ve ben de kendimi yerden kayarak masanın kenarına tünemiş halde buluyorum. İşte böyle, küçük karşılaşmamız sona erdi, samimiyetimiz köreldi. Öyle olmasını istemiyorum. Bu kadını hâlâ ilk geceki kadar çok istiyorum. Daha çok. Onu daha çok istiyorum.

Ancak bu istek gerçeklerimizi yok etmez.

Yakında, birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları kaybolacak. Sadece Madeline için kendime işkence etmeye geri döneceğim. Ve Halle bir iş arkadaşından başka bir şeye dönüşmeyecek.

Ama o noktaya kadar ... "Kendini güvende hissetmiyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Bana hiç zarar vermedi ve onun şiddete başvurduğunu hiç görmedim. Bence sadece keyifsiz, korkmuş ve ne yapacağını bilmiyor." İçini çekti. "Eminim Rina, Aria ya da Margot'yu, hatta Oliver'ı benimle mahkemeye gelmeye ikna edebilirim. Kendine zahmet etmene gerek yok."

Oliver mı? Dalga mı geçiyor? Oliver'ın onunla gitmesine imkan yok. "Sana orada olacağımı söyledim zaten. Bana mesaj at ve seni alayım. Birlikte gideceğiz ve sen orada olduğun sürece yanından ayrılmayacağım. Ve iş bittikten sonra seni akşam yemeğine, dondurmaya ya da Boston'daki en büyük kirli martiniye götüreceğim. Ne istersen."

Pembe dudaklarının kenarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Ayağa kalkıyor ve ben onun uzun boyuna bayılıyorum. Ne kadar güzel olduğunu. Özellikle de gülümsediğinde. "Tamam Jonah. Teşekkür ederim."

Bir beyefendi gibi davranarak ona ofisimin kapısını açıyorum. Şu anda resmen geride kalıyorum ama o buna değer, bu yüzden umurumda değil. "Akşam görüşürüz."

"Bu gece mi?"

Ofisinden çıktı, yüzüme bakmak için geri döndü ve şakacı bir sırıtışla başını eğdi. "Bar. Personelin geri kalanıyla dışarı çıkmayacak mısın?"

"Gidiyor musun?"

"Öyleyim."

"Sen Oliver'ın sevgilisi değil misin?" Çarşamba günü dinlenme odasındaiken bunu kesinlikle duydum. Ben onu köşeye sıkıştırmadan önce tabii ki.

Burnu buruşuyor. "Sayılır. Ama ..." Gülüyor. "Ona sadece bir iyilik yapıyorum. *Gerçek* bir randevu falan değil." Yanakları pembeleşti. "Geliyor musun?"

Hayır. Hayır de. Yapma bunu. Eve git, tek başına viski iç ve onu unut.
"Orada görüşürüz."

Boku yedim.

Bölüm On Dört

Halle

Jonah'la geçirdiğim geceden beri bara gitmediğimi söyleyerek başlayalım. Anlıyorum, sadece iki hafta oldu ama Boston bekar kız standartlarına göre bu uzun bir süre. Özellikle de en iyi arkadaşlarım bir ay boyunca tüm içkilerimi karşılamaya söz vermişken. Evet, bundan para kazanmaya başlamalıyım. Ama cidden, Yogi Berra'nın ölümsüz sözleriyle, her şey tekrar déjà vu gibi. Çünkü işte buradayım, popüler bir bardayım -bu seferki South End yerine Financial District'te- ve Jonah bir kez daha barda oturmuş viskisini yudumluyor. Ben barın karşı tarafında martini içiyor ve Jonah'ın viskisini içişini izlememeye çalışıyorum.

Muhteşem piç duyular için bir mıknatıs gibi olduğundan işler pek iyi gitmiyor.

Bugün iyi niyetlerle ofisine gittim. Mahkeme celbini dün gece aldım ve bu sabah İK'cı Janet'e bundan bahsettiğimde, Jonah'a haber vermem gerektiğini çünkü onun Tıbbi Direktör ve dolayısıyla benim patronum olduğunu söyledi. Ona mahkeme tarihini bildirdiğimde duygusallaşmasını beklemiyordum. Bana en mükemmel şekilde dokunmasını beklemiyordum. Yumuşak ve emredici bir ses tonu kullanmasını beklemiyordum.

Zaten kırılğan olan benliğim çaresiz bir lapaya dönüştü. Güçlü olmaya çalıştım, gerçekten çalıştım, ama bazen başka biri yükünüzün bir kısmını üstlenmeyi teklif ettiğinde güç parçalanır.

Bugün de öyle oldu.

Matt'in hatası. Hiçbir şey bir kadını eski sevgilisinin onu sürekli araması kadar savunmasız hissettiremez. O olduğunu biliyorum. Başka kimse olamaz. Biriyle iki yıl birlikte olduğunuzda, nefes alışını bilirsiniz. Onlar hakkında bir şeyler hissedersin. Tek kullanımlık telefonları M&M'miş gibi mi inceliyor ne yapıyor bilmiyorum ama günde en az iki ya da üç kez farklı bir numaradan arıyor. Bu akşam bara adımımı attığım anda gelen arama da yine sessizdi.

Ve ben bunu kaldıramam. Dayanamıyorum.

Kısmen de olsa onun için üzülüyorum. Yani, hapse girmekle karşı karşıya. Bu çok kötü. Ben olsaydım, pasaportumu iyi bir şekilde kullanmayı ve bir yerlerde kaybolmayı düşünebilirdim çünkü ben böyle bir korkağım. Ama bir yanımda ne olacağını düşündüğünü merak ediyor. Hiç yakalanmayacağına gerçekten inanacak kadar kibirli miydi? Nişanlısıyla birlikte olmak yerine saatlerini bilgisayar başında geçirmenin ona sonsuza dek mutlu bir hayat sağlayacağını mı düşünüyordu? Bilmiyorum. Bildiğim tek şey onu özlemediğim ve bunun onun suç faaliyetleriyle hiçbir ilgisi olmadığı.

Oliver gecenin ikinci martinisini bana uzatırken, "İşte," diyor. Ona kendi içkimi alabilecek durumda olduğumu söylememe rağmen içkilerimi almakta ısrar etti. Başka kimseye içki ısmarlamıyor.

Oliver başka bir sorun. Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Dün gece arkadaşım Miranda'nın evine giderken bana eşlik etti. Her zaman olduğu gibi çekiciydi ve sonrasında da sorunsuz bir şekilde yollarımızı ayırdık. Ama bu gece? Bu gece, bana dokunuyor. Sırtıma. Omzuma. Yüzüme. Ayrıca bana bakıyor. Bacaklarıma. Göğüslerime. Bacaklarıma. Göğüslerime. Yüzüme. Ve bana bakışı . . .

"Teşekkür ederim," diyorum bir yudum alırken, çok dolu olan içeceği dökmemeye dikkat ederek. "Rina geliyor mu? Bir saat kadar önce mesaj attım ve bana belki dedi."

Omuz silkiyor, bir elini kestane rengi saçlarında gezdiriyor. "Bilmiyorum. Umurumda da değil." *Oh. Tamam. Tamam.* "Sadece ikimizin olmasını daha çok seviyorum." İçkisinden bir yudum aldı. Ne olduğundan emin değilim. İçinde limon kabuğu olan bir çeşit karışık içki. "Oh kahretsin. Hemşire geldi."

Barın öbür ucundan onun baktığı yöne bakıyorum ve eminim ki küçük, güzel bir sarışın Oliver'a "gel beni becer" gözleriyle bakıyor.

"Bir kere ve bitti. Bunu anlamak kadınlar için neden bu kadar imkansız?"

Gülüyorum, onu yandan dürtüyorum. "Belki de birlikte çalıştığın insanlar söz konusu olduğunda bunu pantolonunun içinde tutmayı denemelisin."

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri şakacı bir muziplikle parlıyor. "Bunda hiç eğlence yok, Halle. Özellikle de birlikte çalıştığım kadınlar senin kadar ateşliyen. Dans et benimle."

Cuma gecesi öğütücüleri ile aslında orta derecede kalabalık olan dans pistine bakıyorum ve sonra ona geri dönüyorum. "Eh-"

"Eğlenceli olacak. Gel hadi."

Serbest elimi çekiştirerek beni küçük kare zeminin dış kenarındaki açıklığa sürüklüyor. Eli belime dolanıyor ve tam kırımın tepesine yerleşiyor. Elinin konumu karşısında biraz afallamış bir halde ona gözlerimi kırıştırıyorum ama sonra hareket etmeye başlıyor, beni vücuduna yakın tutuyor ve bir Rihanna şarkısının uyduruk bir versiyonu eşliğinde sallanıp sürükleniyorum. Henüz iş yerinden çok fazla insan tanımıyorum, sadece birkaç hemşire ve diğer hizmetliler, ama şu anda bunların hiçbirisi önemli değil. Çünkü hepsinin gözü benim ve Oliver'ın üzerinde. Bu beni hem utandırıyor hem de rahatsız ediyor.

"Oli," diye başlıyorum, tam olarak ne söyleyeceğimi merak ederek. En çok da ben kaba davranmadan elini kaldırmasını istiyorum. Bir elimde hâlâ yarısı dolu aptal kokteylim, diğer elim de onun omzunda olduğu için

Dengemi koruyamıyorum, ne yapacağımı şaşırdım. Babamın dediği gibi, kış tekmeleme yarışmasındaki tek bacaklı bir adam gibi. "Pek iyi bir dansçı değilim."

Evet, o kadar da zorlayıcı değildi. Biraz kıpırdandım ama o ipucunu almadı. Aslında eli daha aşağıya iniyor, parmakları kesinlikle kış yanağımın bir kısmını sıyrıyor. Taşaklarıma bir diz atmadan önce Mason-Dixon çizgisinin üzerine çıkmasını söylemek için ağzımı açıyorum, ama benden önce konuşmaya başlıyor.

"Kaçırdıysan söyleyeyim Halle, umurumda değil. Ben de değilim." Gözlerimi yakalayacak kadar geri çekildi. "Onu hâlâ seviyor musun?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Matt," diye açıklıyor ben cevap vermeyince.

"Oh." Gergin bir şekilde gülüyorum, konuşmanın değişmesinden biraz şaşırmıştım. "Hayır, sevmiyorum." Bakışlarım aramızdaki küçük boşluğa düşüyor, Matt hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Sadece adı bile beni geriyor. "Sanırım uzun zamandır konuşmuyorum."

"Güzel. Çünkü Jonah Hughes dans etmeye başladığımızdan beri gözlerini senden ayırmıyor."

"Ne?" Başımı kaldırdığımda onu daha önce tanık olmadığım bir kararlılıkla bana bakarken buluyorum.

"Evet. Bunu ilk kez geçen gün dinlenme odasında fark ettim. Orada dikilmiş, sanki ilkokulda kışımı tekmelemeye hazırmış gibi randevularımız hakkında konuşmamızı izliyordu. Jonah Hughes genellikle o kadar çocuksu ya da ilgili değildir."

"Onunla patronum olacağını bilmeden önce tanışmıştım," diye açıklıyorum, birlikte geçirdiğimiz geceyi itiraf etmek istemeyerek.

Sanki her şey mantıklı gelmeye başlamış gibi başını sallıyor. "Bu yüzden o gün öğle yemeğinde bana onu sordun."

"Evet. Bu beni tamamen zavallı mı yapar?"

Hafifçe kıkırdıyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. Oliver'ın dokunaklı olmamak gibi bir özelliği yok. Bazen hoşuma gidiyor. Bazen de hoşlanmıyorum. Ama şu anda

Sanırım hoşuma gitti. Kardeşçe hissettiriyor. Koruyucu. "Ondan hoşlanıyor musun? Yani, ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Tanrım, Oliver. Hep böyle patavatsız mısın?" İçkimden kocaman bir yudum alarak biraz hava üflüyorum ve sorusunu geçiştirmek için elimden geleni yapıyorum.

"Karısı Halle'i kaybetti. Çok aşık olduğu bir kadını. Onunla yıllardır çalışıyorum, bebeğim. Onu hala evliyken tanıyordum."

Ona bakıyorum, ne söylemem, ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Acıtıyor ama yine de Yunus'un bu yönünü seviyorum. Karısını dünyanın öbür ucuna kadar sevmesini seviyorum. Bu bana dengesiz bir umut veriyor. Jonah ve benim için değil, genel olarak hayat ve aşk için. "Bunu biliyorum. Bana çoktan söyledi. Ama ben de tam olarak ilişki sokaklarında takılmıyorum. Ayrıca, sadece bir geceydi ve şu anki iş durumumu fark ettiğimizde, kesinlikle bitmişti."

"İkinizin arasında bir şeyler olup olmadığı beni ilgilendirmez," diyor beni uzun bir konuşmaya hazırlar gibi. "Ama seni önemsiyorum. Sen benim arkadaşımsın ve yatmadığım çok fazla kadın arkadaşım yok." Bunun için bana göz kırptı. "Bu yüzden, özellikle senin incindiğini görmek istemiyorum." Omzumun üzerinden barın olduğu yöne bakıyor. Jonah'ın olduğu yöne sanırım. "Ben erkek arkadaş için uygun değilim. Bunu biliyorsun ama geri çekilmesi için ona benim olduğunu söylememi istersen söylerim. Arkadaş olarak değil. İş arkadaşı olarak değil. Bir anlaşmanın parçası olarak değil. Benim olarak."

"Oli, ben-" Başlıyorum ve sonra teklifini gerçekten düşünerek duraklıyorum. Hem hayır demek istiyorum hem de evet demek istiyorum. Jonah'dan uzak durmam gerektiğini biliyorum ve Oliver bir ilişkimiz olduğunu dünyaya söylerse Jonah kesinlikle geri adım atacaktır. Jonah kalbim için tehlikeli. Bunu ben de biliyorum. İlişki fobim var ve çok zarar gördüm. Ama yine de hiç hoşlanmamam gereken bir adamdan hoşlanıyorum. Eski sevgilim beynimde tahribat yaratıyor ve artık geceyi gündüzden, gündüzü geceden ayıramıyorum.

"Şimdi düşündüm de, bu ikimizin de yararına olabilir. Jonah senin yakandan düşecek, hemşire de benim yakamdan."

Jonah benimle mahkemeye gelmeyi teklif edebilir. Bana kalacak bir yer teklif edebilir ama misafir odasında. Oliver haklı, o ölü bir kadına aşık ve ben bununla rekabet edemem. Patronum olması da işin tuzu biberi. Peki neden Oliver'a evet diyemiyorum? Evet demeliyim. Ama gerçekten istemiyorum. Jonah'ın ateşli bakışlarını istiyorum. Jonah'ın yumuşak dokunuşlarını, şefkatli sözlerini ve baskın tecavüzünü istiyorum. Jonah'ı istiyorum. Yapmamam gerekse bile.

"Oliver."

"Onu geri istiyorsun," diye araya giriyor. Ona bakıyorum ve o da bana bilmiş bilmiş sırtıyor. "Sorun değil, Halle. Sadece neye bulaştığını bildiğinden emin ol. Sen pek takılacak bir tip değilsin. Seninle şakalaşıyorum ve dürüst olmak gerekirse, seninle yatakta bir ya da altı gece geçirmeyi çok isterim, ama sen kalbini koluna takıyorsun."

"Ben hiçbir şeye karışmıyorum. Aslında aramızda hiçbir şey geçmiyor." Yüzündeki o boktan ifadeye dayanamayıp kolumu boynuna doluyorum ve yavaşça dans ediyoruz. Kalpten kalbe yaptığımız küçük konuşma sırasında şarkı yavaş bir müziğe kaymıştı ve Oliver da bundan sonuna kadar yararlanıyordu; özellikle de eliyle bizi yavaş bir çemberin içinde hareket ettirirken. Ama ben hiçbir şey fark etmiyorum çünkü döndüğümüzde Jonah'ı görüyorum. Barın diğer ucundan bana baktığı kesin, gözleri Oliver'ın elleri ve benim gözlerim arasında gidip geliyor. Yüz ifadesi şehvetle beslenen kıskançlık ve bir çeşit tutkulu öfkenin en ateşli bileşimi. İstese tüm binayı ateşe verebilirdi. Gözleri benimkileri delip geçiyor. Beni esir aldı. Bana milyonlarca farklı soru sorarken milyonlarca farklı şey söyle.

"Oliver, özür dilerim." Geri çekiliyorum, dikkatle gözlerinin içine bakıyorum ama ne kadar denesem de kalbim Oliver Fritz'e ya da onun yarım yamalak tekliflerine ait değil.

Oliver hemen sözümü keserek, "Henüz hayır deme," dedi. "Bana ihtiyacın olduğunu fark edebilirsin. Ve ben buradayım, Halle. Ne zaman olursa olsun." Ona başımı hafifçe sallayıp yanağına bir öpücük konduruyorum, bu konuda başka ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. İçkimi bitirip yakındaki bir masaya bırakıyorum ve sonra kollarımı Oliver'ın boynuna doluyorum ve sonunda o da ellerini belime kadar getirip kıcımdan indiriyor. Oliver ve ben hareket etmeye ve sallanmaya devam ederken Jonah'a bakmamaya çalışarak sessizce iç çekiyorum. Jonah'ı istiyorum ve o yakıcı bakışlar direncimi posadan başka bir şey olmayana kadar eritiyor.

Jonah ayağa kalkıyor ve boş bardağı barın tepesine çarpmadan önce içkisinin son kısmını geri fırlatıyor. Yanında oturan kişiye bir şeyler söylüyor ve sonra bana sertçe bakarak onu görmem için beni zorluyor. Onu kabul etmem için. Kabul ediyorum. Çekime karşı çaresizim. Bana böyle baktığında tüm vücudum canlanıyor. İçimin ağrıyan her santimi kordan bir çukur gibi yanıyor. Arka taraftaki tuvaletlere doğru yürüyor, gözlerindeki mesaj açık, *gel benimle buluş*. Bu ihtimal karşısında içimde erotik bir ürperti oluşuyor.

Oliver'a "Tuvaleti kullanmam gerek," diyorum.

Hayatta berbatım. Gerçekten berbatım. Nasıl bir ateşle oynadığımı biliyorum. Oliver beni uyarmıştı. Ama gitmezsem hep merak edeceğim. Ve eğer gitmezsem ve sonunda Oliver'ın entrikalarına evet dersem, her zaman merak edeceğim. Jonah Hughes'u tanıdığım iki hafta boyunca ona olan arzum azalmadı. Azıcık bile değil. Hatta isteksiz bir aşka dönüşmüş bile olabilir.

Oliver geri çekilir ve usulca gülümser. "Elbette. Ama benim yapmayacağım bir şey yapma Whitcomb."

"Bu pek bir şey içermiyor."

Omuz silkiyor. "Aynen öyle. Ama senin durumunda, muhtemelen benim *yapacağım* hiçbir şeyi yapma demeliyim."

Bunun için hiçbir şeyim yok. O haklı. Ben hatalıyım. Ama ayartma . . . Tanrım, baştan çıkarıcı.

Oliver'ı dans pistinde bırakıyorum ve tuvaletlerin olduğu arka koridora döndüğümde, bir hemşirenin -gel beni becer gözlü sarışın değil- onun alanını işgal etmeden önce ona baktığını görüyorum. Oliver ona yavaşça gülümsüyor ve ikisi birlikte dans etmeye başlıyorlar. Onun yapacağı hiçbir şeyi yapma. Şaka yapmıyorum, Oliver.

"Bana katılmak için gizlice kaçmadan önce randevunun hazır olduğundan emin misin?"

Jonah'a dönmeden önce kendi kendime gülümsüyorum. Karanlığın arasına sıkışmış, uzaktaki duvara rahatça yaslanmış, delici yeşil gözleri üzerimde. Koyu renk bir gömlek ve koyu renk bir kot pantolon giymiş ve açık renk saçları dağılmış. O kadar seksi görünüyor ki nefesimi zor tutuyorum. Külotum sıırılsıklam ve onun tek yaptığı bana bakmak. "Belki. Bu seni rahatsız eder mi?"

Gözleri zümrüt ateşi gibi. Karanlıkta bile sıcaklığı hissediyorum. Yavaşça beni tarıyor, vücudumdan aşağıya, mor topuklarıma ve tekrar gözlerime doğru ilerliyorlar. O birkaç saniye içinde ölmüş gibi hissediyorum. Sanki ondan kurtulmamın hiçbir yolu yokmuş gibi. Bana cevap vermiyor. Cevap vermek zorunda değil.

"Seni bu kadar çok istememden nefret ediyorum."

Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi ve kaşlarımı çatığımı hissediyorum. Ama düşündüğümde, hislerimin karşılıklı olduğunu fark ediyorum. "Bu konuda ne yapacağız?"

"Sormanız çok komik. Bütün gün üzerinde tartıştığım bir soru bu. Eğer gerçekten takip ediyorsak, iki haftadır."

Duvara yaslanıp kendimi gölgelerle yıkıyorum. Kadınlar tuvaletinden bir kadın çıkıyor, ama çok geride olan Jonah'ı fark etmiyor ve ondan aldığım tek şey zorunlu bir kibar sırıtış. "Herhangi bir cevap bulabildin mi?" Tekrar yalnız kaldığımızda soruyorum.

"Sadece bir tane."

"Neymiş o?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdikten sonra ensesini sıkıyor, sanki orada biriken gerginliğin bir kısmını boşaltmaya çalışıyor. Jonah pek çok şey olabilir. Bazen kontrollü, soğukkanlı, sakın bir adam. Üç C'li bir tehdit. Diğer zamanlarda ise her an çözülmeye hazır, pamuk ipliğine bağlı gibi. Onun iki yönünü de seviyorum. Ama ben en çok onun keyifsiz halinden hoşlanıyorum, çünkü bunun sebebinin ben olduğuma inanmak istiyorum. En azından şu anda öyle hissediyorum. "Senden uzak kalamıyorum, Halle. Seni aklımdan çıkaramıyorum ve bununla savaşmaktan yoruldum." Aramızdaki boşlukta bir parmağını ileri geri oynatıyor

"Sadece birkaç hafta oldu, Doktor. Atlatırsınız."

Başını sallıyor, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirliyor. "Bu gece işten sonra eve gittim ve dairemde otururken tam da bunu düşündüm. Buraya gelmemeyi düşündüm, çünkü sen karşı koyamadığım bir cazibesin, ama gelmeliyim." Neşesiz bir kıkırdamayla parmağını alt dudağında gezdiriyor ve dikkati elbiseme kayıyor. "Ve sonra ne tür bir elbise giyeceğin konusunda kendime işkence ettim. Bu gece geleceğimi düşünerek seksi bir şeyler giyer miydin? Yoksa teknik olarak burada benimle değil de Oliver'la birlikte olduğun için onun için mi giyecektin? Bu iki seçeneğin de cezası ağırdı ve her iki durumda da gelip görmem gerektiğini biliyordum."

"Ve?" Bir süre sessiz kaldığında soruyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor, midemde uçuşan kelebeklere yetişmeye çalışıyorum.

"Çok güzel. Düşündüğüm her şey ve daha fazlası."

Ben gülüyorum, o da katılıyor. Asansör için çok minnettarım. Gerginlik beni yiyip bitiriyordu. Birden boşalmadan ona bakamıyordum. Ön sevişmeye gerek yoktu. Kadınlık tarihinde bir ilk olacaktı.

"Henüz gülme, seninle işim bitmedi." Hay *sikeyim*. "Gelmeye karar verdikten sonra, senden kaçmak için başka bir kliniğe taşınmamın bir fark yaratıp yaratmayacağını düşündüm. Sonunda hayır dedim. Bir faydası olur muydu?"

Seni bir daha hiç görmedim mi? Aklıma hep seni merak edeceğim ve seni bir daha görmediğim için pişman olacağım geldi. Carolina, iki hafta içinde beni etkilemeyi başardın. Sanırım ben de senin için aynıyım, çünkü fark etmediğimi düşündüğün anlarda bana bakışını yakalıyorum."

"Ne diyorsun Jonah?" Kalbim şimdi daha hızlı çarpıyor, midem alçak ve sıkı bir şekilde kıvrılıyor. O orada, ben buradayım ama yine de öyle hissetmiyorum. Fark etmez, çünkü onu her yerde hissediyorum. Sanki sözleriyle bana dokunuyor ve bu o kadar iyi ki.

Duvarı itiyor, yavaş ve bilinçli adımlarla bana doğru geliyor. "Diyorum ki, bu gece eve yalnız gitmene izin veremem. Ya da Oliver'la."

Oliver kim? "Neden olmasın?"

Tanrım, neden tüm Boston şehrini koşarak dolaşmışım gibi geliyor. Nefes nefese kaldım ve yanaklarım alev alev yanıyor. Vücudum yanıyor ve sadece ...

Onu.

Sikey
im.

Ona ihtiyacım var. Başka hiç kimseye karşı bu seviyede bir sıcaklık hissetmemiştim. Ve şimdi bunu hissettiğime, sahiplendiğime göre, daha azını kabul edebileceğimi sanmıyorum. Daha azını istemiyorum.

"Çünkü bu gece eve birlikte gideceğin tek kişi benim. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum."

Başımı sallıyorum ve şiddetli gerginliği bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Tüketiyor. Seksi şakalaşmalara devam etmek şöyle dursun, zorlukla nefes alabiliyorum. Ama o bir kalp ağrısı mayın tarlasıyla birlikte geliyor. Çok yakından tanıdığım bir kalp acısı çünkü daha önce yaşadım, deneyimledim, nefes aldım ve onun tarafından havaya uçuruldum. Bir kadın kendini sonsuza dek kapatmadan önce kaç kez incinebilir? "Hayır."

"Hayır mı?" diye papağan gibi tekrarlıyor, bariz reddedişim karşısında biraz şaşırılmış.

Bu onun için iyi, kendime hatırlatıyorum. Daha önce bir kadının onu reddedecek kadar aptal olduğundan şüpheliyim.

Bir baş sallama daha, dişlerim dudağımın o kadar derinine batıyor ki kan tadı almaya başlıyorum. Vücudun sana zayıf ol diye bağırırken bu güçlü kalma işi hiç kolay değil. "Uyandığımda gitmiş olacaksın."

"Bu sefer değil."

Göğsüm sıkışıyor. Göğüslerim kabarıyor. Avuçlarım terliyor. Aramızda kalan mesafeyi yutuyor ve birden keşke burada biri olsaydı diyorum. İşten biri, Oliver ya da herhangi biri. Ama etrafta kimse yok. Görünüşe göre bu kalabalık bar işemeyi umursamıyor. Şansım yaver gitti, çünkü Oliver'ın az önceki sözleri bir Mack kamyonu çarpmışçasına üzerime geldi. *Karısı Halle'i kaybetmişti. Çok aşık olduğu bir kadını.* "Uyandığımızda buna pişman olacaksın. Beni o gece, aletin sertleştiğinde ve aklın hazır olduğu anda seviyorsun, ama ertesi sabah benden kaçıyorsun." *Ve bunu yaptığında nasıl hissedeceğimden korkuyorum. Tekrar.*

Jonah bembeyaz kesiliyor ve kalbim ayaklarımın arasında, bir adım geri atmam için gereken tek şey bu. Çabuk toparlanıyor. Çok çabuk. Peki ya bana takındığı ifade? Tanrım, şimdiden katı olmayan bir şeyin içinde eriyorum. Çok ağırlıksız, yumuşak, tatlı ve uysal bir şeye. Artık omurgası olmayan ya da sağlam duramayan bir şeye.

"Seni eve götürmek istiyorum Carolina. Hemen şimdi."

Başımı sallıyorum, tuttuğum nefesi dışarı üflüyorum ve ona daha iyi odaklanabilmek için gözlerimi hızla kırpıştırıyorum.

"Seni tekrar becermek için ölüyorum. Sertçe. Hızlı." Uzanıp elini saçlarımda gezdiriyor ve köklerinden hafifçe çektiştirerek sabit bakışlarımı onun dik başlı bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Seni yere yatırmak ve adını hatırlayamayana kadar öpmek istiyorum. Güzel gözlerinin içine bakmak ve seni daha önce hiç sikilmediğin gibi sikmek istiyorum."

O kadar sert yutkunuyorum ki duyuluyor, dizlerim titriyor, her an pes etmeye hazırım.

"İş umurumda değil. Doğru ya da yanlış umurumda değil. Sadece seni önemsiyor ve fark ediyor gibiyim." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama hemen sözümü kesiyor. "Evet, berbat durumdayım. Evet, sen de dağınıksın. Ama biz birbirimizi istiyoruz. Ve bunu durdurmanın başka bir yolunu düşünemiyorum. Belki de iki yanlış bir doğruyu götürür." Burada duraklıyor, gözlerime bakıyor, gözleri vahşi bir sıcaklıkla dolu, ama belki biraz da kırılganlık? "Evet de, Halle. Bana evet de. Bu geceye ve yarına ve gelecek haftaya ve bu çılgınlığın bizi tüketmesine ne kadar izin verirsek verelim. Evet de."

On Beşinci Bölüm

Jonah

Ağzınızdan çıkan her şeyin yanlış olduğunu bildiğiniz ama kendinize engel olamadığınız, çünkü sanki vücudunuzun dışından içeriye bakıyormuşsunuz gibi hissettiğiniz o anda SIKIŞIP KALDIM. Evet, o an. Pişman olmaktan korktuğun an. Ama her halükarda pişman olacağım. Ya bunu yaptığım için ya da yapmadığım için. Bu kazananı olmayan bir durum. Ama bu kadın söz konusu olduğunda hayatım böyle olacak gibi görünüyor.

Onu istiyorum. Onu tam olarak rahat olmadığım ve anlamadığım bir şekilde arzuluyorum. Ama daha kötüsü ne? O da karşılığında beni istiyor. Ve *bu* beni çılgına çeviriyor. Beni kaya gibi sertleştiriyor ve nihayetinde sikip atıyor. Onu düşünüyorum. Onun hakkında fanteziler kuruyorum. Onunla ilgili hayaller kuruyorum. Onu takıntı haline getirdim. Ve şimdi, onu yatağıma almak için çaresizim.

Bana sertçe bakıyor. Sanki erkek cinsiyetine olan güveni ayaklarının altında yatıyor. Sanki onu tahrik ettim, ama yine de yaramaz sözlerim ve cazip teklifim için beni tokatlamak istiyor. Onun kafasını karıştırdım, sanırım bu bizi ödeştirir.

Bu akşam tüm bu şaşırtıcı sonuçlara varmış olmama rağmen, hala bekliyordum, acaba yanılıyor muyum diye merak ediyordum. Acaba ben

aceleci davranıyor ve aletimin benim yerime gösteriyi yönetmesine izin veriyordum. Ben de gelip bara oturdum ve onu fark etmemeye çalıştım. Açıkçası, bu benim için pek iyi olmadı, çünkü ezici kıskançlığımın - bir dansın üzerinde, ekleyebilirim - beni onu bir koridorda köşeye sıkıştırmaya ve kartlarımı masaya koymaya zorlamasına izin verdim. Onu nasıl becermek istediğimi açıkça anlatmak için. Onunla kötü ve ahlaksız bir şekilde seviştikten sonra ortadan kaybolmayacağıma söz verdim.

Ama ona yalan söylemedim.

Doğru ya da yanlış, iş ya da başka bir şey umurumda değil. Halle ve ben karşılıklı bir karmaşayız. Ama gelecek? Veremeyeceğim tek söz bu. Ayrıca bu, onun da keşfetmeye pek meraklı olduğu bir şey değildi.

"Oliver artık umursamadığında ne olacak Jonah? Karşı çıktığı hemşireyi eve götürdüğünde ne olacak?"

"Fark etmeyeceğim. Seni çoktan eve götürmüş olacağım."

"Peki yarın?" diye meydan okuyor, başını eğiyor ve benimle kelimesi kelimesine buluşuyor. Söze söz. Bana inanmıyor. Ve onu kim suçlayabilir ki? O sabah daha o uyanmadan onu terk etmişim. Ona personelikle çıkmadığımı ya da yatmadığımı söyledim ama ofisimde bir içki, bir yanlış dans ve hüzünlü bir hikayeden sonra ona bir kaçamak için yalvardım. Hayat bu kadar basit ve kolay olsaydı, buraya geri dönmezdim. Ama öyle değil. Çünkü daha önce de söylediğim gibi, onu düşünmeden edemiyorum.

I. Yapamam. Duramıyorum. Düşünmeyi. Hakkında. Onu.

Zamanın bununla bir ilgisi yok gibi görünüyor. Alan yok. Zamanın bir önemi yok. Belki de insanlar gerçekten doğru zamanda birbirlerinin hayatına giriyordur. Belki de evrenin bir amacı ve anlamı vardır. Yaşamın ve ölümün. Ya da belki hepsi büyük bir şans oyunudur.

Ama Halle şans gibi hissetmiyor. O benim kazandığım bir oyun değil. Ve kaybedeceğim bir şey de olmayacak. Çünkü ona sahip olmayacağım. Ona sahip olmayacağım. Aşk yok ve kesinlikle sonsuza kadar yok.

Artık görmezden gelemeyeceğim bir amaçla onu sıkıştırıyorum. Beynim beş dakika geride kalsa bile bedenimin zaten farkında olduğu bir amaçla. "Yarın sabah Cumartesi ve ikimizin de işi yok."

"Birlikte çalıştığın insanlarla yatmazsın," diye hatırlatıyor bana, tavrı çoktan uysallığa kaymışken kararlı kalmaya çalışarak.

O haklı. Ben onun haklı olduğunu biliyorum, o da haklı olduğunu biliyor. Peki daha önce gösterdiğim gayret nerede? Asla ve asla çığnemediğim katı ve hızlı kurallarım?

"Umurumda değil" diyorum, ondan çok kendime. Umurumda değil. Onunla çalışalı sadece bir hafta oldu ama o bir hafta beni çileden çıkarmaya yetti. "Senin için kuralları çığnemeye değer, Halle." Çenesini kavıyorum, tıpkı bugün yaptığım gibi, ama bu seferki çok daha anlamlı. Çok daha ateşli.

"Yapacaksın, Jonah. Başka birini sevdiğini hatırladığında, umursayacaksın."

Duruyorum. Sözleri beni sersemletiyor ve donup kalıyorum, onun bebek mavilerine bakıyorum. Madeline'i seviyorum. Bu değişmedi. Bu asla değişmeyecek. Bedenim, kalbim hala karım için ağrıyor. En iyi arkadaşım için. Hala onunla ilgili her şeyi özlüyorum.

"Aşka ihtiyacın var mı? Peşinde olduğun şey bu mu? İstemediğini sanıyordum. Şu anda bir ilişki mi? Korkunç bir şeyden yeni kurtulmuşsun ve ciddi bir şeye geri dönmeye hazır değildin."

Halle nefes alıyor. Sonra nefes veriyor. Başını yere eğiyor ve bana doğru bir adım atıyor, sıcaklığı bana baskı yapıyor. "Şu anda ciddi bir şey aramıyorum. Hâlâ burada durmamın tek nedeni bu. Ama eninde sonunda olabilir." Derin bir nefes daha. "Aşk istiyorum Jonah." Bakışları benimkileri buluyor. "Sırf seksi olduğunu düşündüğüm ve beni istemeni istediğim için aradığım şeyler hakkında yalan söylemeyeceğim. Bu saçmalıklar için çok yaşlıyım. Hayatımda aşk istiyorum. Beni sevdiğini söyleyen erkekler oldu ama daha önce tam anlamıyla aşık olup olmadığım konusunda konuşamam. Eğer sadece takılıyorsak, bunu yapabilirim. *Şimdilik*," diye ekliyor ve bu uyarıyı kaçırmıyorum. "Ama

Ben ya da sen yolumuza devam etmeye hazır olduğumuzda, o kadar. Geriye bakmak yok. Pişmanlık yok. Dürüstlüğe, açıklığa ihtiyacım var ve saçmalık yok. Çünkü dediğim gibi, eninde sonunda daha fazlasını isteyeceğim ve eğer bunun için uygun kişi sen değilsen, o zaman tamam. Benim için sorun yok."

"Bu daha fazlasına dönüşmeden önce bildiğin sürece?"

"Aynen öyle." Sonunda anlamışım gibi bana gülümsüyor. Sanki bir çeşit karşılıklı anlayışa varmışız gibi. Vardık mı? Bilmiyorum. Söylediği her şeyden nefret ediyorum. Kafam hâlâ başkasıyla doluyken bir bağlılığın ima edilmesinden nefret ediyorum. Onun çekip gitmesi imasından nefret ediyorum. Daha fazlası için uygun adam olmadığımı düşünecek kadar kibirli olmasından nefret ediyorum. Buggered her şeyi özetliyor gibi görünüyor. Ama nereye gidebiliriz ki? Son derece uyumsuzuz. Yani aslında, onun düşünce yapısı doğru gibi görünüyor.

Dürüstlük. Açıklık ve dürüstlük istiyor.

Ona bunu verebilirim.

Gözlerinin içine bakıyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Onunla zaten bir sürü kuralı çiğnedim. Çok, çok fazla kural. "Seninle daha fazla kuralı yıkmak istiyorum Carolina."

Başını iki yana sallar. "Parçalanmaları gerek Jonah. Onları kırmak yeterince iyi değil."

Ağzım onunkine çarpıyor. Halle ağzımın ve bedenimin gücüne karşı geri adım attı. Umurumda değil, bir elimle beline sarılıyorum ve onu sıkıca kendime çekiyorum. Temasla inliyor ve dilim tüm avantajını kullanarak ağzına giriyor ve onu tadıyor. Dillerimiz dans ediyor, dudaklarımız birleşiyor ve sallanıyor. Sıcak, tatlı ve baharatlı. Ve bedenim rahatlayarak iç çekiyor. Sanki iki haftadır bu öpücüğün tekrarını bekliyormuş gibi. Bu anın tekrarı için. Hatırladığım her şey var ama olması gereken yerin yakınında bile değil.

"Asla yeterli değil," diyorum ona karşı ve bu sözlerin nereden çıktığını merak ediyorum. Ne kadar doğru olduklarını.

"Öyle olmak zorunda. Çünkü sana aşık olmayacağım, Jonah Hughes."

Ona karşı sırtıtıyorum. Bu bir cesaret. Bu bir söz. Lanet bir meydan okuma. Sessiz kalıyorum. Bunun için hiçbir şeyim yok. O benim şartlarımı kabul edecek durumda değil, ben de onları kabul edecek durumda değilim. Bu gece tamamen kabadayıyım. Tüm şehvet, tutku ve arzu. O benim en büyük baştan çıkarıcıım. Ama ona yalan söylemeyeceğim. Pek çok şey olabilirim ama yalancı olmak bunlardan biri değil. "Benimle eve gel."

Bana doğru başını sallıyor, nefesini tutmak için geri çekilirken alnı benimkine doğru yükseliyor. "Evet. Seninle eve geleceğim."

Geri adım atıyorum, elini tutuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bu geceden daha fazlası olacak."

"Biliyorum."

"Evimde eski prezervatifler var, bu yüzden bu sefer durmak zorunda değiliz." Gülümsüyor, sonunda gözlerine ışık geri dönüyor. "*Eski prezervatifler* mi?"

Başımı salladım. "Onlar en iyi türdendir."

Gülüyor ve elimi sıkıyor. "Şanslısın ki doğum kontrol hapı kullanıyorum ve yakın zamanda cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırdım."

"Seksi. Her şey yolunda gitti mi?"

"Hayır. Boston'un Tifolu Mary'si gibiyim." Onu kendime çektim ve öptüm. Bana karşı gülüyor, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Zamanını boşa harcıyorsun. Arabam Pazar gece yarısı balkabağına dönüşüyor."

"Merak etme Külkedisi, bizi yatma vaktinden sonra da baloda tutacak büyüü biliyorum. Bu peri masalları diyarında son kullanma tarihi yoktur."

Bana tekrar bakıyor, ikimizin de sihir ya da fantezi ürünü olmadığımızı biliyor. Elini tutup onu bardan dışarı çıkarıyorum. Oliver'a göz ucuyla bile bakmıyorum ve onun bakıp bakmaması ya da ne yaptığımı fark edip etmemesi umurumda değil. Bir kez olsun kimin gördüğü umurumda değil. Hayatımın çoğunu başkalarının kanunları altında yaşadım. Bir sürü beklenti altında. Ve ben bununla iyiydim. Karşı çıkmayı hiç düşünmedim. Şimdiye kadar.

Artık kendimi ilk sıraya koymaya hazırım.

İronik bir şekilde, Madeline'in beni her zaman teşvik ettiği bir şeydi.
Yap.

Halle'yi kaldırırma çekiyorum, elini sıkıca tutuyorum. Ona bakıyor. tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyorsa. Ama şu anda hiçbir açıklama yok. Zamanım kısıtlıymış gibi hissediyorum. Sanki onunla sadece sınırlı bir zamanım varmış gibi. Bir saniyesini bile boşa harcamayı planlamıyorum. Onu binanın tuğlalarına bastırıyorum ve ilk gece yaptığım gibi öpüyorum. Ağzımın içinde kıkırdıyor.

"Déjà vu."

"Ama bu sefer kimse gitmeyecek. Evimden çıkmama izin vermeyi planlamıyorum."

"Bir noktada eve gitmem gerekiyor Jonah."

Başımı sallıyorum, sallarken burnum onunkine sürtünüyor. "Olmayacak. En azından sen mecbur kalana kadar. Gerçeklik bizi ele geçirene ve hayatlarımız bizi yakalayana kadar."

Gözleri anında kararıyor ve bir nefes verip beni sıcak tatlılığıyla kaplıyor. "Bu gece olmaz, tamam mı? Bu gece ciddi bir şey düşünmek istemiyorum."

"Seni yakaladım Carolina. Ve Uber gelene kadar, seni öylesine azdırana kadar öpmeyi planlıyorum ki, arabanın arkasında seni parmaklamam için bana yalvaracaksın."

"Hmmm," diye mırıldanıyor bana karşı. "Eğer Uber'lerde lanet olası video kameralar olmasaydı, kesinlikle yapardım. Ama şansımız yaver giderse kendimizi YouTube'da ya da ne idüğü belirsiz bir internet sitesinde buluruz."

Ona doğru gülüyorum, vücudumu onunkine daha da bastırıyorum, ama Uber'imizin korna sesiyle hemen araya giriyorum. Tekrar elini tutuyorum ve ona yol gösteriyorum, kapıyı açıp içeri girmesine yardım ediyorum. Bana gülümsüyor, hafif ve rahat ve yanına oturduğumda beni öpmek yerine başını omzuma yaslıyor, eli benimkini sıkıyor. Aşıkların yaptığı gibi.

Öpüşmekten daha iyi olabilir.

Madeline'den önce de hayatımda kadınlar vardı. Bazıları diğerlerinden daha uzun sürdü ama hiçbiri beni Halle kadar etkilemedi. Hiçbiri bana Halle'in bana verdiği tutku, sıcaklık, kıskançlık ve öfkenin onda birini hissettirmedi. Madeline farklıydı. O benim karımdı ve onu başkasıyla kıyaslamayı reddediyorum. Ama Halle daha önce hiç karşılaşmadığım bir kadın ve beni durmaya zorlayana kadar onun sunağında ibadet etmeyi planlıyorum.

On dakika sonra, onu dairemin içinde döndürüyorum, karanlık havada kıkırdarken, başı geriye atılmış, saçları çılgınca uçuşurken, dudaklarına nefes kesici bir gülümseme yayılırken onu döndürüp duruyorum.

"Sana hiç balerin geçmişimden bahsettirmiş mi?" Başımı hayır anlamında sallıyorum ve o da dönerken bu hareketi yakalıyor. "Kasabamın baş baleriniydim ve her yıl Fındıkkıran'ın kendi derme çatma versiyonunu sahneye koyardık. Ben Clara'ydım, tabii ki." Beyaz elbisesini uzatarak reverans yapıyor ve ben de reveransına bir selamla karşılık veriyorum. "İlk gösterinin olduğu gece çok heyecanlıydım, değil mi?"

Onu kendime doğru çekiyorum, çenesi göğsüme yaslanıyor ve bana bakıyor, yüz ifadesi geçmiş anıların merakıyla aydınlanıyor. Onu sabit tutuyorum, büyük odamın ortasında müziksiz bir şekilde sallanırken kollarım beline dolanıyor.

"Clara'nın giydiği geceliği giyiyordum ve pembe bale terliklerim ayağımdaydı. Dans ediyordum ve birden kusacakmışım gibi hissettim. Sinirden olduğunu düşündüm ve üstesinden gelemeyeceğim hale gelene kadar devam ettim. Şeker Perileri dans ederken sahne arkasında kusmaya başladım. Çok utanç vericiydi."

"Neden? Bir gösteri sırasında kusan ilk kişi sen değilsindir herhalde."

Bana sırtıyor, dişlerini alt dudağına gömüyor, ışık saçan gözleri sokağın kirliliğine karşı adeta parlıyor.

Pencereler. "Arka sıralardan öğürdüğümü duyabilirdiniz. Orkestranın üzerinden bile."

Kıkırdıyorum, yüzünü avucumun içine alıyorum. "Demek balerin olmak yerine pratisyen hemşire olmaya karar verdin?"

"Babam kasabamızın tamircisiydi ve annem de lokantada garsonluk yapıyordu. Bale dersleri pahalıydı ve ben de kendimi kötü hissediyordum, bu yüzden onlara dansı gerçekten sevmediğimi söyledim. Kusma olayından sonra bana inandılar."

Eğildim ve onu öptüm. Yumuşakça. Nazikçe. "Hoşuna gitti mi? Dans etmeyi yani."

"Annemle babamın zaten olduklarından daha ince gerilmelerine yetecek kadar değil." "Öyle miydi?"

Kaşlarını çatıyor.

"Öyle demiştin. Ailen emekli mi?"

Güzel gülümsemesi yerini yürek burkan bir kaş çatmaya bırakıyor. "Hayır. Onlar öldü."

Neredeyse üç yıl önce Noel'de araba kazası geçirdi."

Onu öperim. Sadece tatlı bir öpücük. Ölümü anlıyorum. Görünüşe göre o da öyle ve gizli acımız bir başka ortak noktamız. "Özür dilerim."

"Evet. Noel'i benim için mahvetti." Üzüntüsünden gözlerini kırptırıyor ve gülümsemeye zorluyor. "Ailen nasıldı?"

"Çok varlıklı bir ailede büyüdüm. Londra'da büyük bir dairemiz ve annemin on yılı aşkın bir süredir gitmemiş olmasına rağmen hala sahibi olduğu ve bakımını yaptığı bir kır malikanemiz vardı. Babam orayı çok severdi ve satmaya da gönlü el vermedi. Ama babam öldüğünde, yağmurlu İngiltere'de kalmaya dayanamadı ve kız kardeşimle beni buraya taşıdı. Annem Weston'da doğup büyümüş, özel okulların ve vakıf fonlarının bir ürünü. Hayırseverlikte sınır tanımıyor ve en az bir düzine hayır kurumunun yönetim kurulunda yer alıyor. Babamla yurtdışında geçirdiği bir üniversite dönemi sırasında tanışmış ve o ölene kadar da geri dönmemiş. Çok sık görmediğim küçük bir kız kardeşim var. *"Ve ölen eşimin kendi kanımdanmış gibi sevdiğim ailesi."*

Halle'nin eli yukarı kalkıyor, parmakları saçlarımın yanından arkaya doğru ilerliyor. Başımı kavıyor. Sadece beni tutuyor, parmak uçlarıyla saçlarımın uçlarıyla usulca oynuyor. Bu kadını iki haftadır tanıyorum ve bu, karım olmayan bir kadınla hayatımın en samimi anlarından biri haline geldi.

"Üniversiteden mezun olduğumda ailem benimle çok gurur duydu. Mezuniyet töreninde salonun en önündeydiler ve beni alkışlıyorlardı. Ailemizde bunu yapan ilk kişi bendim. Pratisyen hemşire olarak doktoramı almadan altı ay önce öldüler. Bunun için mezuniyetimi kaçırdım. Onlar yanımda olmadan bununla yüzleşemedim."

"Annem ve kız kardeşim Madeline'in cenazesine geldiler ama sadece onlardan beklendiği için. Toplam otuz dakika kaldılar. Onu toprak ve güllerle örtmemi izleyecek kadar uzun bir süre. Onu en az benim kadar tanıyorlardı ve onu çok sevdiklerini iddia ediyorlardı. Ama onlara ihtiyacım olduğunda yanımda olmadılar."

Bunun için bir öpücük alıyorum. Uzun, tutkulu bir öpücük. Benim kalp acımı kendi acısıyla karşıladığını söyleyen bir öpücük. Ona neden bu şekilde açıldığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ben bunu hiç yapmam. Hiç kimseye. Ama doğal geldi. Özellikle de az önce eşit derecede ağır şeyler paylaştığımızı düşünürsek.

"Daha kolay oluyor mu? Sen de babanı küçükken kaybettin."

"Pek sayılmaz. Sadece değişiyor. Daha çok hayatınızda eksik olmamasını dilediğiniz şeylerle ilgili hale geliyor. Ama aynı zamanda onlarla ilgili sahip olduğunuz güzel anılarla da ilgili hale geliyor. Babamı düşündüğümde artık öldüğü günü ya da onu takip eden günleri düşünmüyorum."

Anlamış gibi başını sallıyor. "Henüz o noktada değilim. Ama bunu duymak bana umut veriyor."

Parmaklarım yüzünün çizgilerini takip ediyor, gözlerim hareketi izliyor. "Çok güzelsin."

Bana gülümsüyor. "O zaman beni öpmelisin." Parmaklarım saçlarının arasından kayıyor, ağzım onunkini kapıyor. İnlmelerini yutuyorum ve

kendimi onun sıcak, yumuşak bedenine bırakıyorum. Yanıt olarak mırıldanıyor. "Daha sert," diye nefes alıyor.

Daha mı zor? Daha sert yapabilirim. Onu gelecek haftaya kadar becerebilirim.

Onu kaldırıyorum ve uzun, pürüzsüz bacakları etrafımı sarıyor. Onu büyük odadan geçirip mutfadı geçtikten sonra koridorda birkaç kapıyı daha geçip arka taraftaki yatak odama götürürken dudaklarımız hiç ayrılmıyor. Işıklar sönük ama perdeler arkaya çekilmiş ve şehrin ışıkları parlayarak görebilmem için bir yol açıyor.

"Açık mı kapalı mı?"

"İçeriği gören var mı?"

Onu yere bırakırken başımı sallıyorum ve ateş gibi saçlarının beyaz yorganımın üzerine yayılışını keyifle izliyorum. Beyaz elbisesinin, etrafını saran tek renkliliğın içine çekilmesi ve açıkta kalan teninin hatlarını vurgulaması.

"Aç o zaman. Manzara mükemmel."

Parmağımı alt dudağıma sürterek onu içime çekiyorum. "Daha fazla katılamazdım." Ona doğru bir adım atıyorum, yattığı yerden yükseliyorum. Bu gece kendimi tutmak yok. "Buna hazır mısın, Halle?"

On Altıncı Bölüm

Halle

BUNA HAZIR MISIN, HALLE?... soruyor ve aklımdan geçen ilk düşünce hayır oluyor. Ve bunun uyarılmışlığımın fiziksel durumuyla hiçbir ilgisi yok, çünkü şu anda külotuma bir göz atsa, fazlasıyla hazır olduğumu bilirdi. Ama *bu* kelime sanki seksten daha fazlasını soruyormuş gibi hissettiriyor. Ya da belki de çok fazla anlam çıkarıyorum çünkü Jonah hâlâ üzerimde dimdik ve muhteşem bir şekilde duruyor, üzerinden çıkarmayı çok sevdiğim koyu renk gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyor.

Ona sadece takılmayı kaldırabileceğimi söyledim. Birbirimize karşı gerçekte ne olduğumuz konusunda açık ve dürüst olduğumuz sürece geçici bir durumla başa çıkabileceğimi söyledim. Ona bunu yapabileceğimi söyledim, çünkü basit gerçek şu ki, gerçeğimin geçerliliğini daha derinlemesine araştıramayacak kadar çok istiyorum. Ben takılan bir kız değilim. Tek gecelik ilişki kızı değilim. Sanırım bunu çoktan kanıtladım.

Ama Jonah'ın tek istediği bu. Tek eşli bir ilişki. Matt'le yaşadığım onca saçmalıktan, bana gönderdiği onca telefondan sonra ben de bir ilişkiyle pek ilgilenmiyorum. Ama Jonah farklı hissettiriyor. Jonah hoşlanabileceğim biri. Tamam, bu bir yalan. Jonah *zaten* hoşlandığım biri. Ve beni en çok endişelendiren de bu. Jonah'ı severim. O komik, zeki ve

Günah kadar seksi, ben konuşurken beni dinliyor ve pervasızca sevişiyor. Sanki mükemmelleştirmeye çalıştığı bir spor gibi.

Çoktan yaklaşmış olabilir.

Peki, Halle Whitcomb'un kaybedenler ve korkunç ilişkiler kütüphanesindeki bir başka trajediye mi dönüşecek?

Muhteme

len.

Muhteme

len.

Bu olasılıkla başa çıkabilir miyim? Olabilir. Elimden gelenin en iyisi bu. Ama bana önerdiği *geçici* teklife hayır demek için yeterli bir cevap olabilir mi? Hiç sanmıyorum. O yüzden böyle devam edeceğim.

"Evet, hazırım." diyeceğim. Hazır olduğumdan sadece yüzde altmış sekiz emin olsam bile. Bu yarısından daha iyi, değil mi?

Beni yakından izliyor, gözlerimin içine derin derin bakıyor. Ben de ona bakıyorum, her şeyi görmesine izin veriyorum. Eğer bunu durdurursa, o zaman olan olur. Onun yükünün benimkinden daha kötü olup olmadığını söyleyemem, bu yüzden bunu onun çok yetenekli ellerine bırakacağım.

Gömleği yere düşüyor, bu sefer çıkaracak kol düğmesi yok. "Elbiseni çıkar."

Hemen itaat ediyorum, doğruluyorum ve narin kumaşı başımın üzerine çekiyorum. Elbiseyi ellerimden alıyor. Kendi giysilerine gösterdiği özenin aksine, Jonah elbiseyi uzak köşedeki bir sandalyeye taşıyor ve daha sonra tekrar giydiğimde bir kırıksıklık bulunmayacağından emin olmak için arkaya yatırıyor.

"Sütyen takmaman hoşuma gitti." Benim de hoşuma gidiyor, çünkü hararetli gözleri göğüslerime, sanki tahrip etmek üzere olduğu nadide bir lezzetmiş gibi ziyafet çekiyor. Onu içime çekiyorum, gözlerim omuzlarında gezinirken duramıyor, kot pantolonunun düğmesini çözerken gergin kaslarının hareket edişine bayılıyorum. Pantolonu çıkarmıyor, sadece düğmeyi açık bırakıyor ve ben incelemeye devam ediyorum. "Gördüklerin hoşuna gitti mi Carolina?"

Sırıtiyorum. "Kesinlikle, Jonah." Yarım bir gülümseme veriyorum. "Senin için bir takma isme ihtiyacım var. Jonah çok resmi geliyor. Kısaltamazsın bile."

"Efendim?" Boğazımdan kesik bir kakhaha çıkıyor ve başımı hayır anlamında sallıyorum. "Tanrı mı?"

"Hayır. Tekrar deneyin."

Yatağa doğru kayıyor, bükülmüş dizini ayrılmış kalçalarımın arasına koyarak üzerimde duruyor, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. "Bana Jonah demen hoşuma gidiyor. Boşalırken haykırman hoşuma gidiyor ve bunu bir sırmış gibi yumuşak bir şekilde söylemen hoşuma gidiyor. Kızgın olduğunda ve bana bağırarak söylediğinde de hoşuma gidiyor."

"Jonah," diyorum, eğlenen sırıtışımı gizlemek için dudağımı ısırarak.

Gülüyor ve başını eğerek dilini boynumda gezdiriyor. "Tamamdır, Carolina. Bu mükemmel. Tıpkı senin gibi." Dudakları benimkilerle bir kez daha buluşuyor ve sonra ağzı kontrolü ele alıyor, dudaklarımı öpüyor ve dilimi sanki önemliymiş gibi emiyor. Sanki dünyadaki tek şey benmişim ve evrenimizdeki diğer her şey gereksizmiş gibi. Göğüslerim de aynı seviyede tapınma görüyor. Jonah sol göğsümü kavırıyor, ben yüksek sesle inleyene kadar sıkıyor. Ağzı sağ meme ucumu kaplıyor, yalıyor, fiskeliyor, emiyor ve ısırıyor, ta ki elmas sertliğinde, çok lezzetli ve acı verici bir şekilde hassas olana kadar.

"Ah, evet," diye haykırıyorum, ellerimi tekrar saçlarında gezdiriyorum ve onu tam orada tutuyorum. *Tanrım, evet, tam orada.* "Durma."

"Bebeğim, yapabileceğimi hiç sanmıyorum." Beni sıkıyor, meme ucumu yukarı kaldırıyor, böylece beni daha fazla yiyip bitirebiliyor. Kendimi kaybettim. Bu güzel duyguya nefis bir şekilde teslim oluyorum. Ama aynı zamanda, ona gerçekten ihtiyacım olan yer burası değil. Ona daha güneyde ihtiyacım var. O bunu biliyor. Bu seksi, karşı konulmaz adam tam olarak neyi arzuladığımı biliyor çünkü elleri ve ağzı göğüslerimin cehennemini sevmesine rağmen, hınzır bir sırıtışla onlardan uzaklaşıyor. Sıcak, ateşli dudaklar karnımdan aşağı kayıyor, ıslak bir yolu öpüyor ... daha aşağı. Bu tatlı, mutluluk verici işkenceyi inşa etmek için zaman

ayırırken neredeyse oradaydı.

Hareket etmeden duramıyorum, kıvraniyorum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Dili dışarı fırlıyor, külotumun üstünü karıştırıyor. Lanet olası alay.

"Daha fazla."

"Daha fazlasına ihtiyacın var. Sana ne yapmamı istediğini söyle, Halle."

Gözlerimi kapatıyorum ve ona göstermek için çaresizce sırtımı kamburlaştırıyorum ama o iri, güçlü eliyle kalçalarımı aşağı itiyor. Bana söyletecek. Bunun için yalvaracak. Ve ben umursamayacak kadar gerginim.

Dirseklerimi yatağa gömüp kendimi yukarı kaldırıyorum ve gözlerimde özür dilemeyen bir şeytanla ona bakıyorum. "Bana oral seks yapmanı istiyorum Jonah. Amımı yalamanı ve beni boşaltmanı istiyorum."

Anlayamadığım bir şeyler homurdanıyor. Vahşi ve ilkel bir ses ve sanırım bununla yeni bir seviyeye ulaştım. Kahretsin. Ben bir ateş topuyum. Hani şu tarçınlı olanlardan emersin de dudakların kızarır ve ağzın ateşlenir ya. İşte o benim. Sadece ağzım değil, vücudum da alevler içinde. Çok sıcak.

"Çok ateşli."

Bana karşı sırtlıyor.

"Evet, öylesin. Özellikle de burada." Külotumun ağını yana kaydırıyor ve sonra ağzı nihayet orada, beni yiyor, içimi yalıyor, klitorisimi dudaklarının arasında emiyor sanki bu onun son yemeğiymiş gibi ve o ölüm hücrelerinde ve bok gerçek oldu. "Bunu sonsuza dek yapabilirim. Tadına doyamıyorum."

"Mmmmm. O zaman durma. Lütfen."

"Yalvar bana, bebeğim. Yalvarmana bayılıyorum."

Bebeğim. Bana bebeğim diyor ve onu durduracak kadar umursadığımı sanmıyorum. Aksanının ve güçlü, baskın tavırlarının yanında kulağa tuhaf gelse de bu sevimsiz hitaptan hoşlanıyor bile olabilirim.

"Aman Tanrım. Evet. Evet. Evet. Evet. *Evet!*" Çılgılık atıyorum. O kadar müstehcen bir ses ki, aslında yüksek tavanda yankılandığını duyuyorum. Bacaklarım başının etrafında kenetlendi.

Vücudum kıvrılıp bükülüyor. Saçlarına tutunuyorum. Tanrım, bu çok iyi. İnanılmaz derecede, asla doyamayacağım kadar iyi.

Artçı şoklarımın sonuncusu da beni sarsarken Jonah yavaşça geri çekiliyor. Sırıttıyor, dudakları uyarılmamla kayganlaşıyor. Vay canına, bunun bu kadar ateşli olacağını kim bilebilirdi? Sanırım aklımdan geçenleri anlıyor çünkü dudakları dudaklarıma çarpıyor, dili içeri girmeye zorluyor, beni onun üzerinde kendimi tatmaya zorluyor.

"Şimdi külotunu çıkarabilirsin."

Ben yaparım. Tangamı bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum ve dantelin parke zemine düşmesine izin veriyorum.

"Benim için bacaklarını aç, Halle."

Geçen sefer de böyle miydi? Bu kadar kontrollü? Hatırlayamıyorum ama şu anda kesinlikle hoşuma gidiyor. Jonah en mahrem yerim olan amıma bakıyor. Utanmak ya da kendimi örtmek yerine bacaklarımı daha da açıyorum. Her yerimi görmesini istiyorum.

Bu seksi, tanrısal adam beni istiyor. Bu his içimde bir gayzer gibi kabarıyor. Daha önce hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Uçabilirmişim gibi hissediyorum. İşte beni bu kadar uçuruyor. "Gördüğün şey hoşuna gitti mi?" Daha önceki sözlerini yankılayarak soruyorum.

Sırıttıyor, karanlık, seks dolu gözleri sonunda benimkileri buluyor. "Sen bir tanrıçasın. Bir sirensin. O sensin, Halle."

Az önce söylediği onca şey arasında bana böyle seslenmesi beni gülümsetiyor ve ancak bela olabilecek bir şekilde çırpınmama neden oluyor. Jonah eski prezervatiflerinden birini yuvarlıyor. Kırılsa bile umurumda değil. Ona güveniyorum. Temizim ve hâlâ lanet olası hâpı kullanıyorum çünkü RİA randevumu bir türlü ayarlayamadım.

İçime girip kabzasına kadar iterken nefesim kesiliyor. Sırtım dikleşiyor ve zihnim çılgına dönüyor, gözlerimin arkasında renkler dönüyor. "Evet," diye nefes alıyorum.

Jonah ayaklarımı başımın üstüne kadar itiyor ve sonra kabzaya kadar kayıyor, her itme içimde farklı bir his uyandırıyor. Hızlı bir hareketle Jonah beni döndürüyor, kıkımını havaya kaldırıyor ve beni derinlemesine sikiyor. Kıkımını dizleyerek sikini içime sokuyor. Sanki

mükemmel bir seks senfonisi. Sadece iki uyumlu ruhun yaratabileceği nihai konçerto gibi.

Bu dansı kaç kez yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok. Saymayı unuttum. Elleri beni hiç bırakmıyor. Ağzı her zaman tenimde. Sözleri sürekli zihnimi dolduruyor. Tek bildiğim, güneş ufukta yükselmeye başladığında ve hava ısındığında, Boston uyanmaya başladığında onun kollarında uykuya daldığım. Kalbim dolu, zihnim boş ve bedenim doymuş olarak.

Bu sefer, saatler sonra ve tamamen ağırlı bir şekilde uyandığımda, yalnız değilim. Hâlâ burada. Gülümsememi durduramıyorum. Durduramıyorum. Durduramıyorum. Durduramıyorum. Gülümsememi.

Olamaz. Aklıma geldi. Onun evindeyim, tabii ki hala burada. Lanet olsun. Belki de bu kadar uzun kalmamalıydım? Jonah'nın burnu boynumun sütunu boyunca ilerliyor, bacakları benimkilerle iç içe geçmiş, eli göğsümde kalp atışlarımı hissediyor. "Geceyi ve gündüzü benimle geçirir misin?" Az önce rahatlayarak sarkmış olmaktan nefret ediyorum.

Öğleden sonra güneşine karşı gözlerimi kapatıyorum. "Aklında ne vardı?"

"Halk Bahçeleri."

Gözlerimi açıyorum, perdeleri hiç kapatmadığımız için buranın cehennem gibi aydınlık olmasını umursamıyorum bile. "O parka karşı gerçekten bir ilgin var."

"İçeride şu banklar var. Yemek yemek için mükemmel bir yer" -eğilip komodininin üzerindeki çalar saatine bakıyor- "geç bir öğle yemeği. Kahvaltıyı atladığımıza göre, belki bunu yaparız?"

"Yumurtalı ve peynirli sandviçlerimde pastırma severim."

Bana çarpık bir sırıtış atıyor, üzerimde geziniyor, yeşil gözleri maviye dönüyor. "Sos yok mu Carolina?"

"Güney usulü benedict alabilir miyim?"

"Ne?" diye gülüyor. "Kulağa garip bir şekilde kirli geliyor."

Ben de gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sos yok o zaman. Sadece standart pastırma, yumurta ve peynir. Ve kahve. Bol bol kahve."

"Tatlı ve kremsi. Tıpkı senin gibi."

Jonah yüzümün yan tarafını öpüyor. Dudaklarımı. Gözlerimi. Yanaklarımı. Meme uçlarımı. Karnımı. Sonra yataktan kalkıyor, çekmeceleri açıp giysilerini giyerken yatak odasında çırılçıplak yürüyor. Güneş, tavandan tabana geniş pencerelerinden parlıyor ve onu bir ışık huzmesiyle yıkıyor. Bir an için buna ne kadar kolay alışabileceğimi düşünüyorum. Ona. Bu duyguya.

"İyi misin aşkım?" diye soruyor arkasını döndüğünde ve beni onu izlerken yakalıyor. Yine, keşke bu kadar dikkatli olmasaydı diyorum.

"Evet. Ben mükemmelim."

"Bunu zaten biliyorum. Ama iyi olup olmadığını soruyorum." Yeşil gömleğini giydikten sonra bana bakıyor. Gözlerine uyuyor ve onları daha da öne çıkarıyor. O bir tanrıyı andırıyor ve ben çenemin altına sıkıştırdığı çarşaflarının altında çırılçıplağım.

"Buna alışmaktan korkuyorum," diye itiraf ediyorum çünkü dürüstlük sözü vermiştik ve bu benim şartım olduğu için şimdi bundan geri dönmeyi reddediyorum.

Jonah bana doğru yürüyor, dizlerinin üzerine çöküp yüzümü ellerinin arasına almadan önce gözleri hiç kırışmıyor. "Ben de korkuyorum. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum. Ama iyi anlamda sanırım. Dün gece uzun zamandır hatırladığım en eğlenceli geceydi." Sırıttıyor. "Seninle son beraberliğim dışında." Şimdi gözleri benimkileri arıyor, ham ve savunmasız. "Sence durmalı mıyız?"

Başımı sallıyorum. Eğer şimdi durursak, ölebilirim.

"Ben de öyle. Parkta kahvaltıya ne dersin?" "Ben varım." Çünkü ben varım.

Bu beni daha sonra öldürebilecek olsa bile.

On Yedinci Bölüm

Halle

Bir dalga gibi üzerime **geliyor**. Düzensiz bir kalp atışı gibi. Ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve mideme komik, dalgalı bir şey yaptırıyor. Bu izleniyor olma hissi. Dünyadaki her kadın bunu yakından tanır. Ne yazık ki içgüdüsel olarak öğrendiğimiz bir şey. Ve şu anda beni tüketiyor.

Etrafıma gizlice bakarken belli etmemeye çalışıyorum. Tedirginliğimi belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Ama bundan kurtulamıyorum ve Jonah'la birlikte caddede yürürken gözlerim hızını artırarak geçtiğimiz her yüzü arıyor.

Sonra caddenin karşısında birini gördüm.

Bir binanın kenarına rahatça yaslanmış, ayağını arkasına dayamış. Ve evet, bana bakıyor. Ama sadece *bakıyor mu*, yoksa *izliyor mu*? Ve neden tanıdık geliyor?

Aklıma otomatik olarak Matt geliyor. Belki Matt'in arkadaşıdır? Belki de bu yüzden tanıdık geliyordur? Adam bana sırtıtıyor. Ben karşılık vermedim. Koyu renk saçlı, uzun boylu, ortalama yüz hatları. Onun hakkında tek bildiğim bu. O çok uzak

başka bir şey için uzakta. Göz rengi yok. Belirgin bir sakal, yara izi ya da dövme yok. Sadece uzakta bir yüz, elli metre ötede.

O binadan inerken ben tutsağım, gözlerimiz hala kilitli. Başıyla onayladı. Sonra çekip gitti. İşte bu kadar. An bitti. Tüm bunlar beş saniye içinde oldu. Hayal mi ettim? Gerçekten bana ya da yakınımıdaki birine mi bakıyordu? Aklımdan rasyonalizasyon üstüne rasyonalizasyon geçirirken nefesim hızlanıyor. Hiçbir şey değildi. Bana bakmıyor bile olabilirdi. Sadece beni kontrol ediyordu. Belki de Jonah'ı kontrol ediyordu. Önemli bir şey değildi. Bu sonuncusu sürekli tekrarlanıyor.

Başımdan savdım. Yapacak başka bir şey yok. Çünkü dediğim gibi, hiçbir şey değildi.

Ve bitti.

Arkamıza bakıyorum, adamı hiçbir yerde bulamıyorum. Kendime rahatladım diyorum. Sadece hayal gücüm çıldırıyor. Bu yüzden elimdeki göreve, adama odaklanıyorum.

Jonah ve ben şehrin kalbindeki güzel bir park olan Halk Bahçeleri'ne gitme niyetiyle yola çıktık. Elimi tutuyor ve elimi çekmem gerekse de, bunu o kadar çok kez yaptık ki, bu noktada nafile. Pikniğimize götürmek üzere kahvaltı -ya da en azından geç brunch- aramak için onun mahallesinde dolaşıyoruz. Newbury'nin ilerisindeki süslü market çok çabuk dikkatimi dağıtıyor.

"Akşam yemeği için bir şeyler almak ister misin?" Ben sorarım. "Bize bir şeyler pişirebilirim."

O kadar da önemli olmayan bir konuda sessizce sohbet ediyorduk, ama nedense bu soru, bu zararsız, hiçbir şey olmayan soru, şehrin etrafımızda hızla aktığı kaldırımın ortasında durmasına neden oldu. Geçit vermez bakışları yoğunlaştı. "Sen ne yapardın?"

Sertçe yutkunuyorum. Sesinin tonundaki ve yüzündeki ifadedeki bir şey beni tedirgin ediyor. "Nelerden hoşlanırsın? Ben çok yönlü biriyim

Şef. Kerevit dışında her şeyi yerim."

Tereddütlü sessizliğini yarım bir gülümseme bozuyor. *Tanrıya şükür.*

"Kerevit mi?" Abartılı bir ürperti ile başımı sallıyorum. "Üniversite son sınıfta New Orleans'a yaptığım bir gezi. Olayın dramatiğine girmeyeceğim ama şöyle diyelim.

artık küçük sürüngen şeylere karşı güçlü bir tiksinti duyuyorum." "Küçük sürüngen şeyler yok. Anladım."

Tekrar yürümeye başlıyor, elim hâlâ onunkinde, ama bir şeyler ters gidiyor. Bizi tekrar durduruyorum ve Jonah bana doğru dönüyor, kaşlarının arasında şaşkın bir V harfi var. Hiç tereddüt etmeden boştaki elimi uzatıp yanağını okşuyorum. "Onun hakkında konuşabilirsin, biliyorsun."

Gözlerini kırıştırıyor, bir santim geri çekiliyor. "Onunla ilgili olduğunu nereden bildin?"

Omuz silkiyorum ve parmaklarımın ucunu sarı kirli sakalında gezdiriyorum. "Sadece bir tahmin. Genelde insanları okumakta iyiyimdir. İçimdeki hemşireden kaynaklanıyor. Ama ben ciddiym. Kaybettiğimiz ve bizim için önemli olan insanlar hakkında konuşma ihtiyacı duyuyorum. Muhtemelen çoğu kişiden daha iyi."

Başını hafifçe sallıyor, sanki başka bir kadın hakkında konuşmasını dinlemeyi teklif ettiğime inanamıyormuş gibi. Sevdiğini itiraf ettiği bir kadın. Yine de. "Bunun itici ya da garip olduğunu düşünmüyor musun?"

Bir an için bunu düşündüm. Jonah'ın geçici sevgilim olmasının yanı sıra arkadaşım da olduğuna inanmak istiyorum. Bu fiziksel bağ sona erdiğinde, arkadaşlığımızın sona ermeyeceğini hayal etmek istiyorum - bu konuda biraz fazla iyimser ya da naif olsam bile. Madeline'i özlediğini biliyorum. Hayatında konuşabileceği kaç tane gerçek insan var bilmiyorum. Jonah'ın çok fazla açılmadığı izlenimini edindim ama dün gece bana ailesi hakkında açıldı ve bunu tekrar yapmasını istiyorum.

"Hayır Jonah, bunun itici ya da garip olduğunu düşünmüyorum. Benimle onun hakkında konuşabilirsin. Bana anlatmak istediğin her şeyi duymak istiyorum. Seni önemsiyorum. Sen benim arkadaşımsın ve ... her neyse. O yüzden evet, bana hayatından bahset," diyorum, bu konuda biraz

daha emin hissederek. "Madeline hakkında."

Eğilip beni öpüyor, ellerini saçlarımda gezdiriyor ve sonra bana sıkıca sarılıyor. O kadar sıkı sarılıyor ki etrafımızdaki her şey -şehir, gürültü, koştururan insanlar- bir anda yok olup gidiyor. Sadece o, ben ve bu öpücük. Bu öpücük daha öncekilerden çok farklı. Dil yok. Şehvet de yok. Ama gücünün ardındaki tutku, dudaklarının her hareketinin ardındaki duygu dizlerimin bağını çözüyor. Ve hayatımın en basit ve en iyi öpücüğü olarak tanımlanabilecek bu öpücüğü bitirdiğinde, alnı benimkine düşüyor ve gözleri kapanıyor.

Jonah nefesini üflüyor, sıcaklık kızarmış yüzüme yayılıyor. "Bu markete en son Madeline ölmeden üç ay önce gitmişim. Ona yemek yedirmeye çalışıyordum, ki o zamanlar pek bir şey yapmıyordu. Onu kafayı buldurdum." Duraklıyor ve ben göremesem de bana karşı sırtıttığını hissediyorum. "Yemek yemesinin anlaşılmayı tamamlayacağını düşündüm. Markete yaklaştığımızda ona sordum, 'Akşam yemeği için bir şeyler almak ister misin? Bizim için yemek yapabilirim.'"

Havayı içime çekiyorum. Az önce ona sorduğum şey neredeyse tam olarak buydu. Eğildim ve dudaklarımı burnuna bastırdım.

"Beni hayrete düşürdü, hepsi bu. Ben iyiyim. Çoğu anı atlatıyorum. Onun öldüğünü biliyorum, onu arayamayacağımı ya da göremeyeceğimi biliyorum ve bunun benim gerçekliğim olduğunu biliyorum. Ama ara sıra bana sert bir şekilde çarpıyor ve rüzgarı benden alıyor."

Cehenneme kadar yolun var. Buna ne diyebilirim ki? Kalbim onun için kesinlikle kırılıyor. Milyonlarca gözyaşına boğuluyor. *Oh, Jonah.* Yapmayı düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Kollarımı boynuna dolayıp ona sarılıyorum, tıpkı Matt çılgınlığı yüzünden ofisinde kendimi kaybettiğimde onun yaptığı gibi.

Üzgün olduğumu söylemem. Saçma sapan basmakalıp sözler söylemem. Tecrübelerime göre, bunlar çok az şey ifade ediyor. Sadece onu kendime karşı tutuyorum ve ona sevgimi aşılacak için elimden geleni yapıyorum. Hayır. Sevgi değil. Kalbimle mi? Kahretsin, o da işe yaramıyor. Ona empatimi vereceğim, ki bu yeterli gelmiyor, ama diğer iki şey dağıtılmak üzere masada değil.

"Size neşeli İngiltere'yi hatırlatacak balık ve patates kızartması mı istersiniz, yoksa Meksika yemeği mi? Çünkü benim canım ikincisini çekiyor."

Gözleri benimkileri buluyor ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Nereden geldin, Halle Whitcomb?"

"Güneyli bir kadın olduğumu zaten bildiğin için bunun retorik olduğunu varsayıyorum. Ama durumu tersine çevireceğim ve bir gece barda şansının yaver gittiğini söyleyeceğim."

"Eminim öyledir."

Karnımda kelebekler uçuşurken kalbim göğsümde küçük bir sıçrama hareketi yapıyor. Onun girdabına kapılıp sonsuza dek kaybolmadan önce konuyu hızla değiştirmem gerekiyor. "Peki hangisi? Balık ve patates kızartması mı yoksa Meksika yemeği mi?"

"Londra'da yaşarken nadiren balık ve patates kızartması yedim. Annemin-" Bana göz kırpmıyor "- özel bir aşçısı vardı. Sizi temin ederim ki hiçbir yemeğimiz kızarmış değildi."

"İlkokula orada mı gittin?" On dört yaşındayken ABD'ye taşındığına göre gittiğini varsayıyorum.

"Evet, ama biz ona ilkokul diyoruz. Diyelim ki Amerika'ya taşınmak bir alışma süreciydi. Özellikle de havalı aksanımla."

"Bu mu yani?" Burnumu kıvrıyorum ve o da kocaman sırıtıyor. "Kulağa daha çok İngiliz ve Boston'un ilginç bir kombinasyonu gibi geliyor."

Gülüyor, kollarını bana doluyor. "Guacamole yapmayı biliyor musun?"

Elimi tutup markete doğru ilerlerken gözlerimi devirerek homurdanıyorum. "Tabii ki biliyorum ama bu daha çok Güneybatı'ya özgü bir şey. Şimdi, eğer bisküvi istiyorsan, ben senin kadınıyım. Ve yiyebileceğin en iyi güneyli kızarmış yayın balığını yaparım."

"Bu bir gerçek

mi?" Başımı

salladım.

"Hiç yayın balığı yemediğimi ya da New Jersey'nin güneyine gitmediğimi düşünürsek, sizinle aynı fikirde olduğumu sanmıyorum."

Buna kafamı sallıyorum. Tanrım, nasıl olur da bu ülkede yaşayıp da Güney'i, Batı'yı ya da Kuzeybatı'yı hiç deneyimlemezsiniz? Ya da başka herhangi bir yerini? Çok parayla büyümemiş olabilirim ama ailem beni her yaz iki hafta boyunca ABD'nin çeşitli yerlerine uzun yolculuklara götürürdü.

"O zaman bu gece sana Meksika yemeği yapacağım. Ve eğer aramızdaki bu seksi ilişki devam ederse, o zaman sana her türlü Amerikan yemeğini yapacağım. Teslim alamayacağın yemekler."

"O zaman sanırım çok fazla Amerikan yemeği yiyeceğim."

Sırıtiyorum. Kahretsin, sırtımayı bırakmalıyım. "Sanırım öyle."

Eğiliyor ve dudaklarımı iffetle öpüyor. Avokado, biber, domates, soğan ve hatta ev yapımı tortilla ve akşam yemeğinde harika olacak diğer şeyleri almak için pazarda dolaşmaya başlıyoruz. Tam dışarıya, parlak güneş ışığına adım atmışken telefonum çalıyor. Çantamı karıştırırken onu buluyorum ve yüksek sesle iç çekiyorum.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Hiçbir şey." Hâlâ çalan telefonuma bakıp cevap verip vermemeyi tartışıyorum. "Şu numaralardan biri."

Jonah, "Cevap ver," diyor ve ben de isteksizce başımı kaldırıp bakıyorum. Gözlerimiz kilitleniyor, onunki karanlık ve önsezili. Kimse konuşmuyor. Ama telefonda ağır ağır nefes alıp verdiklerini duyuyorum. Tenimde bir ürperti dolaşıyor. "Kim o?" Başımı sefilce sallıyorum. "Telefonu bana ver, Halle. Bu çılgınlık artık sona eriyor."

Jonah telefonuma uzandığında arama kesiliyor ve ben de onu çekip çantama geri koyuyorum. "Eminim sadece yanlış numaraydı."

"Eğer o dangalak eski sevgilin seni tekrar ararsa, cevap vermek istiyorum." "Dangalak mı? Seni duyuyorum."

Huysuz bir çocuk gibi davrandığım için bana gözlerini deviriyor ama bunu ona yapamam. Bu telefon görüşmelerinin ne olduğunu düşünemem. Neden sadece ben dışarıdayken oluyorlar. Az önce beni izleyen adamın neyle ilgili olduğunu. "I

Seni böyle korkutmasından nefret ediyorum. Bu beni vahşileştiriyor. Elimde olsa o korkağı öldürürdüm."

"Şiddet yok, Jonah. Bu işin peşini bırakalım, tamam mı?" Elini sıkıyorum. Öfkeli bir nefes verdi ama dediğimi yaptı.

Birkaç dakika sonra Jonah beni bir içki dükkanına çekip tekila alıyor ve bunu yaparken bana kocaman bir göz kırpmıyor. İçimden bir ses bu gece sarhoş olacağımı ve yine çılgınca seks yapacağımı söylüyor. Bunların hepsi harika. Aslında, bu konuda biraz heyecanlıyım. Ama sonra ne olacak? "Pazartesi sabahı ne olacak?"

Jonah iç içe geçmiş ellerimizi aramızda sallıyor, bir o yana bir bu yana bakarak geçen manzarayı ve yayaları seyrediyor. Birden dönüyor ve yanağıma kocaman, tatlı bir öpücük konduruyor. "Şey, biz işe gidiyoruz. Ve işte, hastaları görüyoruz ve onları kliniğe getiren her neyse ona yardımcı olmaya çalışıyoruz."

Gözlerimi deviriyorum ve yan tarafına dirsek atıyorum. Gürültülü bir *ses çıkarıyor, böğrünü* tutuyor ve acı çekiyormuş gibi yapıyor. Lütfen. Beni kandıramazsın.

"Şuna ne dersin? Birlikte yemek pişirmeden önce senin evine gideriz. En azından bu gece için sana bir çanta kıyafet hazırlarız. İş yerinde ayrı ve profesyonel bir şekilde dururuz. Bu senin için uygun mu?"

"Pazar gecesi seninle kalmayacağım. İşe birlikte gitmek istemiyorum."

"Senden bunu istemiyorum Carolina. Bu gece benimle kalmanı istiyorum. Özellikle de iyi bir aşçıysan." Bana sırtlıyor ve elimi sıkıyor. Sonra da en tatlı şeyi yapıp burnumun ucunu öpüyor.

Ve düşünüyor olabilirim. Bu his böyle bir şey, değil mi? Patlamaya çok hazır olan bu baş döndürücü baloncuk. Çok erken olduğunu biliyorum. Saçma ve muhtemelen çoklu orgazm kaynaklı duygular olduğunu biliyorum, ama-

"İş yerinde, birlikte çalışan iki insandan başka bir şey değilmışiz gibi davranıyoruz."

Bana yan gözle bakıyor. Muhtemelen yüz ifademi değerlendiriyor. Muhtemelen bunun bir soru değil de bir ifade olduğunu umuyordu. Öyleydi. Ben o kız olmayacağım.

Patronuna aşık olacak kadar aptal olan. Yani, zaten öyleyim ama işte o olmayacağım. "Sanırım tek yolu bu."

"Ve biz özel miyiz?" Aldatanlarla işim olmaz.

Bana ters ters bakıyor, sanki sormak zorunda kaldığım için incinmiş gibi. Soruma cevap vermeye tenezzül etmiyor.

Dairesine geri dönüyoruz ve her şeyi kaldırdıktan sonra biftek marine ediliyor, Jonah beni soyuyor ve yüzüne boşalana kadar üzerime iniyor. İki kere. Bunu yapmak için gerçek bir tutkusu var, buna karşı çıkmamın imkanı yok. Ama yatakta uzanırken, daireme koşmak için kalkmadan önce, beni kendine yakın tutuyor. O kadar yakın ki göğüslerimiz birbirine bastırıyor ve kalp atışlarımız bir oluyor.

"Biz özeliz Carolina," diyor sessizliğin içinde. "Biz bir şeyiz. Bir kaçamak. Özel bir anlaşma. Bir ilişki. Yaramazlık spektrumundaki her şeyiz. Bunu sınıflandıramam. Etiketleyemem. Sana kesinlik ya da söz veremem. Ama senden hoşlandığımı söyleyebilirim. Seni önemsiyorum. Etrafımda olmandan hoşlanıyorum, özellikle de şu an olduğun gibi çıplakken. Bu gece benimle kalmanı istiyorum. Aslında daha uzun süre, çünkü psikopat eski sevgilin dışarıda beliriyor."

Son cümleyi görmezden geliyorum. "Bunu işten ayrı tutabilirsek, aramızdaki her şeyin mükemmel olacağını düşünüyorum."

"Bunu kesinlikle işten ayrı tutabiliriz." Yani, bu ne kadar zor olabilir ki, değil mi?

Bu gece evde yalnız kalmam gerektiğini savunmam gerektiğini biliyorum. Aklımı başımda tutmak ve zihnimi ondan temizlemek için ayrı kalmaya ihtiyacım olduğunu. Ona dairemde kalacağımı ve seksüel zamanımızın sınırlı olması gerektiğini söylemem gerektiğini biliyorum. Ama bunu yapmıyorum. Çünkü Jonah'ın binasından dışarı adımımızı attığımız an, onu hissediyorum. *Tekrar*. O lanet hissi. Midem paniğe doymuş bir korkuyla batıyor. Etrafa bakıyorum. Her tarafa bakıyorum, hatta caddenin karşısındaki parkın duvarının ötesini görmeye çalışıyorum.

Ama kimsenin beni izlediğini görmüyorum.

O adam değil. Hiç kimse değil. Ama gizlendiklerini hissediyorum. Vücutuma giren bir virüs gibi. Ya da belki de aklımı kaçırıyorum. Neden biri beni takip etsin ki? Hiç mantıklı değil. Ama yine de. Bu duygudan kurtulamıyorum ve Jonah'a bakarken keşke yanımda olmasaydı diyorum. Keşke gerçekten çift olmadığımız halde lanet olası bir çiftmişiz gibi elimi tutmasaydı. Ve keşke bana benden hoşlandığını söylemeseydi. Keşke beni kaldırırma atsaydı ve parasını benim ödediğim bir Uber'le eve gönderseydi.

"Sanırım bu gece evde yalnız kalmalıyım."

Jonah cevap vermiyor. Sipariş ettiğimiz Uber'i almak için köşeye doğru yürürken beni duymamış gibi davranıyor.

"Bu iş çirkin bitecek. Birlikte çalışıyoruz ve biraz delirdiğini düşündüğüm bir eski sevgilim var."

Yine cevap vermedi. Sadece arabaya binmeme yardım ederken elimi tutuyor. Aslında kapıyı onun üzerine kapatmaya çalışıyorum, neredeyse bacağına çarpıyorum. Bu onun dengesini bile bozabilir. *Oops*. Kendini yeterince çabuk toparlıyor, yani onu fiziksel olarak incitmiş falan değilim. Yani, topallamıyor.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor, bacağında arabanın çarptığı yeri ovuşturuyor. "Erkeklerin üzerine araba kapısı çarpan deli bir kadına mı dönüştün? Neler oluyor Carolina? Normalde bu kadar deli değilsin. Sakarım tabii, ama deli değilim. Aramızdaki her şeyi çözdüğümüzü sanıyordum. Ne olduğumuz ve işimiz konusunda aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum."

İçimi çekiyor ve başımı muhtemelen bitlerle dolu olan kirli koltuğa yaslıyorum. Sanırım bu gece yapmayı planladığımız diğer şeyleri yapmadan önce evde duş almam gerekecek. "Sadece biraz keyifsizim. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Bana ne oldu bilmiyorum. Telefonlar, tanıklık ve patronum olan seksi adamla gerçekten iyi bir seks. Zihnim bana oyun oynuyor. Hepsi bu." Jonah bana bakıyor ve yüzündeki ifadenin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyorum. "Sen iyi misin?"

"Yaşayacağım. Aklın sana oyun oynuyor da ne demek?"

"Önemli bir şey değil. Gerçekten. Sanırım sadece aç ve yorgunum. Benim için bir gece çantası alırsız, sonra da senin evinde akşam yemeği yeriz. Duş alacağım. Normal, daha az deli halime döneceğim. Söz veriyorum."

Jonah eğiliyor ve beni usulca öpüyor. Gözleri açılıyor ve benimkilere kilitleniyor. "O zaman aramız iyi mi?"

"Biz iyiyiz. Bacağın için üzgünüm."

Bana karşı sırtlıyor. "Bunu telafi edeceksin."

Ona gülümsüyorum ve pencereden dışarı bakmak için dönüyorum. Elimde değil. O his. Hâlâ orada.

On Sekizinci Bölüm

Halle

Binamın önü suç mahalli gibi görünüyor. Ya da belki de asılsız olduğu kanıtlanmış bir bomba ihbarı, ama polis biraz takılma ihtiyacı hissetmiş. Binamın hemen önünde ışıkları yanıp sönen üç ekip arabası sıralanmış durumda ve birkaç polis dışarıda dolaşp rastgele birkaç kişiyle konuşurken etrafa ateş ediyorlar.

"Birinin öldüğünü mü düşünüyorsun?" Dalgınca sordum.

Jonah'ın tam arkamda, omzumun üzerinden pencereden dışarı baktığını hissediyorum. "Bilmiyorum ama ambulans yok, o yüzden şüpheliyim. Aceleleri varmış gibi görünmüyor. Belki de sadece yanlış alarmdır."

Omuz silkiyorum, düşüncelerimi yansıttığı için rahatlıyorum. Arabadan inip binaya doğru ilerliyoruz. Polislerden biri dönüp bana bakıyor. "Burada mı yaşıyorsun?"

Başımı sallıyorum ve o da bana karşılık olarak içeri girmekte özgür olduğumu belirten bir baş sallama hareketi yapıyor.

Kapıları açıp lobiye giriyorum. Bomboştı. Ne bir canlı ne de bir ölü var.

"Tuhaf," diye mırıldanıyorum nefesimin altında asansöre adım atarken. Bu tuhaflık, asansörden indiğimizde "Bu da nesi? "ye dönüşüyor.

Koridorda iki memur daha vardı, hepsi de bize bakıyordu. Sanki bir filmde çıkmış gibiydik. Jonah elimi tutup sıkıyor ama biz sessiz kalıyoruz. Kısmen konuşamayacak kadar sersemlediğimiz için. Kısmen de üzerimizde kulaklar ve gözler olduğu için ve ne kadar masum olursanız olun, polis size bakarken kendinizi suçlu hissediyorsunuz.

Sonra köşeyi dönüyoruz ve dünyam duruyor. Elim ağzımı kapatmak için havaya kalkarken dudaklarımdan irkilmiş bir nefes geçiyor. Gözlerim anında sulanıyor. Jonah'nın kolları bana sarılıyor ama ne ona ne de aniden karşıma dikilip dairemi görmemi engellemeye çalışan polis memuruna cevap veremiyorum. Dairemin kapısı açık ve içeride daha fazla memur var. Ne olmuş olabilir ki?

"Halle." Jonah'nın güçlü sesi sarsılmış sersemliğimi dağıtıyor ve gözlerimi iki kez kırıştırarak gözlerimden akmayan yaşları temizliyorum. "Ne dediğini duydun mu aşkım?"

Başımı sallıyorum ve memura bakıyorum. Yaklaşık benim boyumda, kel kafalı ve karşılık veremeyeceğim kadar nazik bir gülümsemesi var. "Siz Halle Whitcomb musunuz?" diye soruyor.

"Evet. Ne oldu?"

"Size ulaşmaya çalışıyorduk."

"Telefonumu senin evinde bıraktım." Jonah'ın genel yönüne bakıyorum ama onu göremiyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Aramalar canımı sıkmaya başlamıştı ve biraz ara vermek istedim. Aptalca.

"Üzgünüm ama dairenize zorla girilmiş."

Tanrım. Zaten fazla mesai yapan kalbim, tam bir depar atmadan önce durmak için bu anı kullanıyor. Görüşüm sarsılıyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum. Jonah beni kendine daha sıkı sarıyor ve yanımda olduğu için çok minnettarım çünkü aksi takdirde yerde yatıyor olurum. Hiçbir şey sizi dairenizi, yaşadığınız, uyuduğunuz ve duş aldığınız yeri öğrenmekten daha fazla rahatsız edemez, daha açıkta ve savunmasız bırakamaz.

kırılmış. "İçeri girip etrafa bir göz atarsanız, kayıp bir şey olup olmadığını öğrenmek isteriz."

Tekrar göz kırpıyorum, omzunun üzerinden kapıma doğru bakmaya çalışıyorum ama lacivert üniformasından başka bir şey göremiyorum.

"Tabii ki," diye cevaplıyor Jonah benim yerime, o ve memurun konuşmalarını duyuyorum ama ne konuştuklarına odaklanamıyorum. Çünkü tek düşünebildiğim Matt. Bunu o yaptı. Daireme adımımı atıp tekrar nefes nefese kaldığımda şüphelerim daha da artıyor.

"Her şeyi mahvetti," diye fısıldıyorum, sesim ancak bir nefesin üzerinde çıkıyor. "Kim, hanımefendi? Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?"

Omuz silkiyorum çünkü emin değilim. Yani, rastgele olabilir. Aramalar da rastgele olabilir, izlendiğime dair o ürkütücü his de. Bugünkü adam ve parktaki motorcu sanki beni hedef almış gibi beni yere serdi. Parktaki motorcu mu? Bugün gördüğüm adamla aynı kişi miydi? Bilmiyorum. Şu anda her şey karmakarışık. Hepsi rastgele ya da bağlantısız olabilir. Öyle değil mi?

Kanepe minderlerim oturma odasının her tarafına dağılmış, birkaçının iç dolgusu çıkarılmış. Pencerenin yanındaki büyük sandalyem yan çevrilmiş. Mutfak dolaplarımın hepsi açık, içindekiler un ve şeker de dahil olmak üzere tezgâhlara ve yerlere dökülmüş, kalın beyaz bir tabaka bırakmış. Giysiler. Her yerde kıyafetler var. Ön dolabımdan. Şifonyerlerimden ve yatak odası dolabımdan. Çalışma masam devrilmiş. Dizüstü bilgisayarım yerde, yarısı açık ve büyük ihtimalle kırılmış.

Etrafımda sesler var. Polis konuşuyor. Jonah konuşuyor. Sorular soruluyor. Bana soru sormayı bırakmaları gerek. Verecek cevabım yok.

Her şeyi iterek geçiyorum, atılmış eşyaların üzerinden geçiyorum ve yatak odama doğru ilerliyorum. Uçurumun kenarına geldiğimde kapının çerçevesine yaslanıyorum çünkü koca apartmanda çöpe atılmamış tek şey o gibi görünüyor. Yatağım, zeminle karyola arasında bir yerde tehlikeli bir şekilde asılı duruyor. Yastıklarım sanki

kesilmiş, tüyleri dağılmış. Battaniyelerim ve çarşaflarım odamın her köşesine atılmış. Daha fazla kıyafet. Takılar. Parfüm. Hepsi yerde. Şifonyerlerimin kapakları açık ve boş duruyor.

Ben daha bir şey anlamadan Jonah'ın cebine uzanıp telefonunu çıkarıyorum. Sorgulayan bir kaşını kaldırıyor ama cevap verecek zamanım yok. Onun yerine Matt'in numarasını çevirdim. Üç kez çaldıktan sonra hattın diğer ucundaki o oluyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Yumuşak bir sesle sordum. Birden Jonah ve beyaz gömlekli, koyu renk pantolonlu bir polis memuru önümde durdu.

"Halle?" Matt sanki benden duyduklarına şaşırılmış gibi soruyor.

"Yaptım. Sen. Yaptın. yaptın mı? Evime zorla girip içini mi dağıttın Matt?" Son cümleyi bağırarak söyledim, artık kendimi tutamıyordum.

"Halle," diyor sanki beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi. Sanki ikimiz arasında akli başında, mantıklı olan oymuş gibi. Belki de öyledir. Belki de hayatım gerçekten kötü şans ve kötü zamanlamadan ibarettir. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Beni korkutuyorsun, tatlım. Sesin. Ne oldu? İyi misin?"

Matt'i tanıyorum. En azından tanıdığımı düşünüyorum. Yani, adamla iki yıl birlikte oldum. Bu yüzden onu tanımam gerektiğini hissediyorum. Tonlarını ve yalan söyleyip söylemediğini bilmeliyim. Ama yıllarca süren suç faaliyetlerini benden sakladığını bilmiyordum. Ve şu anda, yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. Gerçekten neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoksa.

"Evime zorla mı girdin Matt?" Tekrar soruyorum.

"Hayır," diye inatla itiraz ediyor. "Ben evimdeyim. Evimizde. Kefaletle serbest bırakıldım, Halle. Sana istediğin kadar zaman verdim. Yemin ederim tatlım, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerimden birbiri ardına yaşlar dökülüyor. Onları durdurmak mümkün değil. Jonah uzanıp kolunu belime doluyor ve beni geniş, sıcak göğsüne çekiyor. Derin bir nefes çekiyorum, kokusuyla rahatlıyorum

Gözlerimi kapattığımda parfümünün kokusunu alıyorum. "Beni arayan sen miydin? Sen miydin?"

"Hayır. Halle, Tanrı aşkına, tüm bunlar kontrolden çıkıyor. Bunu nasıl sorgulayabilirsin? Beni tanıyorsun. Neredeyse iki yıl birlikte yaşadık. Nişanlıydık. Seni seviyordum. Sonra aniden benden ayrıldın ve FBI yapmadığım şeyler için beni tutukladı. Şimdi de dairene zorla giriliyor ve seni mi arıyorlar? Neler olduğunu bilmiyorum ama sanki biri peşimizde. Yemin ederim, ben bir şey yapmıyorum. Sana ihtiyacım var. Eve, evimize gel ve tüm bunları çözelim. *Birlikte*," diye vurguluyor.

Başımı sallıyorum. Hiçbir şey birbirini tutmuyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor, ama yine de ... "Polis gelip seninle konuşacak."

"Tamam. Benim yapmadığımı sana kanıtlamam için ne gerekiyorsa yap. Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağımı. Seni seviyorum, Halle. Seni özlüyorum. Seni geri istiyorum-"

Aramayı sonlandırıyorum ve telefon parmaklarımdan kayarak yere çarpıyor. Bu mümkün mü? Matt gerçekten masum olabilir mi? FBI yanlış adamı yakalamış olabilir mi? Ve birisi ikimizin de peşinde olabilir mi? Belki Matt'e komplo kuruyor? Belki beni takip ediyordur? Nasıl? Kimi? Neden?

Evimi böyle didik didik etmelerine neden olacak ne arıyor olabilirler?

"At yerine zebra aramak gibi bir şey bu," diyorum Yunus'un içine daha da gömülerek.

"Nasıl yani, aşkım?" diye soruyor usulca, elleri saçlarımda gezinirken. Tıpta bir deyim vardır; doktorlar zebraları -nadir görülen şeyleri- aramadan önce atları -daha sık görülen hastalıkları ya da hastalık süreçlerini- aramalıdır çünkü on kereden dokuzunda uğraştığımız şey zebralar değil atlardır.

Jonah'ın gözlerini yakalayacak kadar geri çekiliyorum. "O olmadığını söyledi. Kefaletle serbest bırakıldığını ve evde olduğunu söyledi. Aramalar, zorla girmeler, hiçbiri

Bu o."

Jonah'ın gözleri endişeyle kararıyor. Onlar da benimle aynı şeyi soruyorlar. O değilse kim?

"Bayan Whitcomb," diye araya giriyor memur, yanıma gelerek. Başımı yana kaydırıyorum, hâlâ Jonah'a sarılmış durumdayım, bırakmak istemiyorum. O bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Ben Dedektif Simson. Konuşmanıza kulak misafiri oldum. Dairenize bunu kimin yaptığına dair bir fikriniz olduğunu düşünüyor musunuz?" diye soruyor nazikçe, sanki beni tekrar uçuruma itmekten korkuyormuş gibi. Çok geç. O kadar uçurumun kenarındayım ki yere çakıldım.

"Eski nişanlım Matt Lyons yaklaşık altı hafta önce FBI tarafından siber suçlar nedeniyle tutuklandı. Ondan daha önce ayrılmıştım ve suçlandığı hiçbir şeyden haberim yoktu. Ama son bir haftadır garip telefonlar alıyorum. Biri telefonda nefes alıp veriyor. Aramalar rastgele numaralardan geliyordu. O olduğunu düşündüm."-Yarı omuz silkdim

- "Telefonla çılgınca bir şey yapıyor. Bilmiyorum."

"Adresini yaz, ben de onu sorgulayacak birini bulayım." Bana bir not defteri ve kalem verdi, ben de öyle yaptım. Matt'in adresini yazdım. Eski adresimi. Sonra dairemin etrafını dolaşıyorum, ama özel bir şeyin kayıp olup olmadığını tespit edemiyorum. Ben ararken polis bana iki düzine soru daha sordu. Onlara göre, bir komşum dairemde gürültü duyunca polisi aramış. Ne yazık ki, kimsenin girip çıktığına şahit olmamışlar. Ve burada kimse saklanmıyor. Bu o kadar da güven verici değil. Değil zaten. Bununla ilgili hiçbir şey değil. Kapı tekmelenmemiş ya da zorla girildiğine dair bir işaret yok, bu da demek oluyor ki ya bir profesyonel gibi kilit açmayı biliyorlardı. Ya da anahtarları vardı. Bu düşünceyle midem çalkalanıyor, safra boğazımın arkasına tırmanıyor. Yapacağım ilk şey kilitleri değiştirmek ve bir alarm taktırmak olacak.

Yakın zamanda burada kalmak istediğimden değil.

Polis Jonah ve beni olay sonrası ile baş başa bıraktı ve bana gelip bir sürü evrak doldurmam gerektiğini hatırlattı. Her neyse. Yapamam.

zihinsel olarak bile oraya ulaşamıyorum. Önümdeki kargaşaya takılıp kaldım. "Neyin peşinde olabilirler?"

"Bilmiyorum. Eski sevgilinin ya da başka birinin isteyebileceği bir şey var mı? Aklınıza gelen herhangi bir şey?"

Beynimi zorlarken başımı sallıyorum ama elim boş dönüyorum. Benim gibi birinin elinde ne olabilir ki? Ben bir pratisyen hemşireyim. Aniden o kadar da normal olmayan bir dünyada yaşayan normal bir kıyım.

"Sanırım biri beni takip ediyor."

Jonah bana bakıyor, gözleri ciddi ve delici.

"Bugün erken saatlerde birinin beni izlediği hissine kapıldım ve başımı kaldırdığımda birini gördüm. Sokağın karşısındaki binaya yaslanmış rastgele bir adamdı. Ama ..." Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Sanki beni izliyormuş gibi hissettim." Jonah sertçe yutkunuyor. "Sonra bu gece buraya gelmek için senin evinden ayrıldığımızda bu hissi tekrar hissettim. O zaman kimseyi görmedim. Delirdiğimi biliyorum. Muhtemelen bir şey olmadığını biliyorum. Rastgele numaralardan gelen o takılmalar herhangi biri olabilir. Ama ya değillerse?" Dairemdeki yıkımdan uzaklaşıp yüzümü ona dönüyorum ve yeşil gözlerine bakıyorum. O kadar güzeller ki ona bakmak neredeyse acı veriyor. "Eğer tüm bunların arkasında Matt varsa, o zaman seni görmesini istemiyorum. Deli Sokağı'nın korkutucu tarafında yürüyor olabilir. Onunla başa çıkabilirim ama çılgın sokağın ne kadar karanlık olduğunu bilmiyorum. Ve eğer o değilse ..." Başımı sallıyorum. "Bu işe karışmamalısın. Rastgele bir psikopat ya da başka bir şey olabilir. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz ve bu sadece aramızdaki bir şey. Yapabiliyorken hemen kaçmalısın."

Jonah bana o kadar uzun süre bakıyor ki çaresizce gözlerimi kaçırmak için kıvranmaya başlıyorum. Onun yoğunluğuna dayanamıyorum. "Yani eski sevgilin ya da bir başkası seni gerçekten fiziksel olarak takip ediyorsa, sokakta seni izliyorsa ve daireni yağmalamak ve yıkmak için içeri giriyorsa, kendi işini tek başına yapmana ve kaçmana izin vereceğime bahse giriyor musun?" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, gözleri büyüyor.

Lanet olsun. Yerimi değiştiriyorum, gözleriyle bir kez daha buluşmadan önce yerdeki dağınıklığa bakıyorum. "Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor."

"Hayır, kulağa kötü gelmiyor. Kulağa mantıksız geliyor. Kulağa imkansız geliyor. Kulağa berbat ve tehlikeli geliyor."

"Bana bağırma, Jonah!" Küçük bir çocuk gibi ayağımı yere vuruyorum.

"O zaman benden yapmayacağımı bildiğin bir şeyi yapmamı isteme, Halle! Sana değer verdiğimi söylediğim kısmı kaçırdın mı? Seni akli dengesi şüpheli bir adamdan korumak için yanında ben olmadan bu harap dairede yalnız kalmana izin vereceğime gerçekten inanıyor musun? Sahip olduğu kadar çok bavul alıyorsun. Tüm iş kıyafetlerini, ayakkabılarını, makyaj malzemelerini, üzerinde beğendiğim güzel elbiselerini, elinde ne varsa hepsini toplayacaksın ve sonra benimle kalmaya geleceksin. Seksi iç çamaşırların varsa, onları da toplayacaksın. Yoksa, iç çamaşırsız gidebilirsin. Ve eğer benimle tartışırsan, Halle Whitcomb, yemin ederim, eşyalarını kendim toplamadan önce seni dizlerimin üzerine atar ve kıçına kırmızı bir şaplak atarım."

Sırıtıyorum.

"Sırtma, ben çok ciddiylim."

"Bunu görebiliyorum."

Şimdi de sırtıyor.

"Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Muhtemelen. Daha önce hiç şaplak yemedim."

Gözleri benden önce kararıyor ve anında ıslanıyorum, ki kendimi içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında bunun mümkün olduğuunu fark etmemiştim. Oyalama taktiği üzerinde çok derin düşünmeyeceğim bile. Bu tür acı gerçeklerle yüzleşme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, neden şimdi başlayayım?

"Daha önce hiç kimseye şaplak atmadım ama senin için bir istisna yapacağım."

Ben dudağımı ısırıyorum, o da dudağını yalıyor. "Söz mü?"

Jonah aramızdaki boşluğu yararak bedenimi onunkine yapıştırıyor, sıcak nefesi kulağıma çarpıyor. "Söz veriyorum. Şimdi toparlan bebeğim. Burada bir dakika daha kalmaya dayanamam. Dağınıklık için endişelenme, ben her şeyi halledeceğim. Bunların hiçbirisi için endişelenmene gerek yok." Jonah'nın eli kıcıımı buluyor ve merhametli bir şekilde zihnimi bir anlığına bu dehşetten arınıyor. Sahip olduğum tüm sürtük iç çamaşırlarını zihnimde kategorize ederken, kıcıımdaki avucundan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Yerlere yayılmamış. Kahretsin, bununla başa çıkamıyorum. "Anlaştık mı? Benimle kalacak mısın?"

"Evet. Ama ne kadar süreceğini bilmiyorum. Seninle sonsuza kadar kalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Tüm bunları daha sonra tartışırız. Şimdilik seni toparlayalım ve buradan gidelim." Jonah başka bir şey söylemiyor ve ben de bunu takip etmiyorum. Eşyaları bavullara tıktırmaya başladım ve o da bana yardım etti. Ama içim içimi yiyordu. Daireme. Matt'e. Bunun görünmeyen bir varlık olma ihtimaline. Jonah'la kalmaktan.

O kadar çok düzeyde korkuyorum ki bunları nasıl anlamlandıracağımı bilemiyorum. Her şey bir anda üzerime geliyor gibi hissediyorum ve bunların üstesinden nasıl geleceğime dair hiçbir fikrim yok.

On Dokuzuncu Bölüm

Halle

..ONU SEVİYORSUN,.. diyor Rina, sert bir parmakla beni işaret ederek.

Kesinlikle öyle. "Hayır," diye itiraz ediyorum alaycı bir homurtu ve gözlerimi dramatik bir şekilde devirerek.

"Yüzün kızarıyor." Bu Aria ve haklı, yüzüm kızarıyor.

"Burası çok sıcak." Burası sıcak değil. Bu restoran aslında serin tarafta.

"Onunla yaşıyorsun, ondan hoşlanıyorsun ve yaramaz, ateşli seks yapıyorsun." Margot başını sallıyor ve annemin yaptığı gibi dilini şaklatıyor. "Ne düşünüyorsun, Halle?"

İçimi çekiyorum, koltuğuma geri yaslanıyorum ve mimozamdan bir yudum alıyorum çünkü bu sabah OJ'min yanında biraz alkol almam gerektiğini hissettim. Arkadaşlarımla haklı olmasından nefret ediyorum. Bir kez olsun, acımasız dürüstlüklerini kendilerine saklayamazlar mı? Tadını çıkarmamam gereken ışıltının tadını çıkarmama izin veremezler mi?

"Onunla yaşamıyorum. Sadece dairemle ilgili bu saçmalık yatışana kadar birkaç günlüğüne orada kalacağım." İşte o zaman ilk mimozamı bitiriyorum ve garsonumuz geçerken bir tane daha sipariş ediyorum. Henüz içmemiştim.

Henüz yiyecek bir şey yok ve şimdiden sadece şampanyaya eşlik eden o sıcak bulanıklığı hissediyorum. "Sorun yok. Jonah ve ben konuşuyorduk. Açık ve dürüstüz. İkimiz de sahip olduğumuzdan daha fazlasını istemediğimizi anlıyor ve bunu takdir ediyoruz." Elimi bir sineği kovar gibi onlara doğru sallıyorum. "Geçici. Her şey çok geçici."

Aria dudaklarını büzerek şüpheli bir kaşını bana kaldırıyor. "Bir haftadan fazladır orada kalıyorsun." Şimdi dudaklarımı büzme sırası bende. "Ve ikiniz arasında ilişki olmayan hiçbir şey yok. Aslında, sen ve Jonah'la ilgili her şey ilişki diye bağırıyor."

"İlişki bir kelime değildir."

Aria bana gözlerini deviriyor. "Bir noktada, birbirinize karşı gerçek, yasal hisleriniz olduğunu kabul etmek zorunda kalacaksınız. Gözlerini senden alamıyormuş gibi seni izliyor. Sen ne zaman konuşsan o saçma yakışıklı yüzü aydınlanıyor. Her sözünüze asılıyor ve fırsat buldukça size dokunuyor. O sana aşık, Halle, sen de ona aşıksın. Ve Drew da benimle tamamen aynı fikirde. Geçen gece senin -yani onun- evinden çıktıktan sonra yol boyunca bundan bahsetti" -bilerek sırtıyor- "ev." Bu güzel konuşmasını alkolsüz OJ'sinden bir yudum alarak bitiriyor.

"O başka bir kadına aşık." Şimdi savunmaya geçiyorum ve savunmaya geçmekten nefret ediyorum. "Peki Drew ne biliyor? Erkek arkadaşın tanıdığım en az aşk gözlemcisi erkeklerden biri." Bunun için bir göz devirme daha alıyorum. Şimdiden kendime ve başkalarına onun Madeline'i sevdiğini hatırlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Beni değil. Beni önemsiyor, ama en fazla bu kadar ileri gidebilir.

Gerçek şu ki, şimdiye kadar onun evini terk etmeliydim. O ilk gece bavullarımla onun evine gitmeyi kabul etmemeliydim. Ama ne zaman bundan bahsetsem beni reddediyor. Ve sebepleri geçerli. Yani, bir bakıma. Dediği gibi, o büyük, uzun bir adam ve kendi başının çaresine bakabilir. Eğer etrafta tehlikeli biri varsa, beni içeri almalarını sağlayarak arkadaşlarımı riske atmış olurum. Güvende olduğumu bilmek istediğini ve eğer onunla kalacaksam, o zaman

Ben. Bu kadar çok seks yaptığımıza göre, onunla kalmaya devam etmem mantıklı. Onun odasında. Onun dairesinde. Süresiz olarak.

Ama bundan daha fazla bir şey ifade etmesi mümkün değil. Değil mi?

"Oliver bana Jonah'ın iş yerinden hiç kimseyle çıkmadığını ya da açıkça yatmadığını söyledi. Barda çalışan insanlar varken kesinlikle bir kadınla bardan ayrılmadığını söyledi. Oliver *ayrıca*," Rina kaşlarını kaldırarak sert bir parmakla beni işaret etti, "iş yerinde seninle her konuştuğunda Jonah'ın sanki kollarını koparacak ve onlarla onu öldüresiye dövecekmiş gibi görüldüğünü söyledi."

"Oliver'ın dedikoducu olduğunu asla tahmin edemezdim, Rina." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken elimde flütüm, koltuğumda arkama yaslanıyorum, tavrımı ve vurdumduymazlığımı korumaya çalışıyorum. "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Bütün bunları sana saçlarını örerken ve ayak tırnaklarını boyarken mi anlattı?"

"Kaltaklık ediyorsun." Yine Aria'dan geliyor ve başımı sallıyorum çünkü kaltaklık ettiğimi biliyorum.

"Biliyorum ve özür dilerim. Ama bütün bu saçmalıkları duymak istemiyorum. Bırak da tadını çıkarayım." Yalvaran bakışlarım arkadaşlarımın arasında gidip geliyor. "Bırak da tadını çıkarayım," diye tekrarlıyorum biraz daha kararlı bir şekilde. "Durumu biliyorum. Ben aptal, hayalperest bir kadın değilim. Eğleniyorum. Hem de çok eğleniyorum. Durmasını istemiyorum. Fazla düşünmek istemiyorum. Analiz etmek istemiyorum. Şu anda eve gidemem ve siz hanımların destekleyici ve anlayışlı olmanıza ihtiyacım var. Ve her şey darmadağın olduğunda ve ağlayıp sızladığımda, yanımda olmanıza ve biz sana söylemiştik dememenize ihtiyacım var."

Karşılıklı bakışıyorlar. Bunu gerçekten yapıp yapamayacaklarını ve kendilerine arkadaşım diyip diyemeyeceklerini sorgulayan türden bakışlar. Anlıyorum, çünkü arkadaşınızın sonunda onu incitecek bir hata yaptığını inandığınızda, içgüdünüz onu durdurmaya çalışmaktır. İtiraz etmek istiyorsunuz ve her şeyi bilen bilgeliğinizi dinlemelerini istiyorsunuz.

Ama bazen insanlar uyarılmak istemezler. Aptalca bir şey yapmak isteriz çünkü yapmamak çok iyi hissettirir. Ve arkadaşlarımızın da

destekleyici, ne olursa olsun.

"İyi." Margot iç geçirir. "Ama konuyla ilgili düşüncelerimiz resmi olarak kayıtlara geçti."

"Resmi olarak." Başımı sallayıp kahvaltımdan bir ısırık alıyorum. "Tanrım, açlıktan ölüyorum." Yemeğin ilk ısırığında inledim. "Muhtemelen bir at, bir inek ve kümesteki tüm tavukları yiyebilirim."

"Bütün gece çiftçiyi becermekle meşgul olunca böyle oluyor işte," diyor Margot bir lokma yemeğin etrafında.

Omletim boğazımda kaldı. Kendimi sandalyemin arkasına atıp Heimlich manevrası yapmak üzereydim ama bir şekilde tıkanıklığı açmayı ve yutmayı başardım. "Şimdi bize dairenizden ve Matt'e karşı tanıklık etmekten bahsedin."

Ve şimdi hiçbir şeyde boğuluyorum. "Hemşirelik okulundayken en büyük endişemizin sınıfta kalmamak, kliniklerimizde hastaları öldürmemek ve rastgele adamların bize paramızın yetmeyeceği içkiler ısmarlamasını sağlamak olduğunu hatırlıyor musun?"

"Şimdi de nostalji mi yapıyoruz?" Rina çiğnemenin ortasında soruyor.

Flütümü elime alıp içkimi bitiriyorum, boş bardağı elimde tutuyorum ve dibe doğru kayarken kalan turuncu etli sıvı izine bakıyorum. "Mutluyum. Ben korkuyorum. Bu beni dehşete düşürüyor çünkü iki güçlü karşıt gücü aynı anda hissettiğim bir zamanı hatırlamıyorum. Jonah'tan olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum ve eski sevgilim hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Psikopat bir suçlu mu? Gölgelerdeki karanlık bir güç tarafından suçlanıyor mu? Evim darmadağındı." Sırayla her birine bakıyorum, aniden boş bardağımın Harry Potter'da olduğu gibi sihirli bir şekilde yeniden dolmasını diliyorum. "O felaketin oluşmasında hiçbir yüzeyden kaçınılmamıştı. Bu konuda daha fazla korkmam gerektiğini biliyorum. Ama korkmuyorum ve bu beni daha çok korkutuyor. Jonah tüm evi profesyonelce temizletti ve tekrar bir araya getirdi. Alarm taktırdı ve kilitleri değiştirtti. Her ayrıntıyla ilgilendi ve sadece

bana ne kadar tuttuğunu söylemedi ama kullandığı şirketlerin bana söylemesini yasakladı. Daha önce kimseye karşı bu kadar sakın hissetmemiştim. Bu iş halledildi." *Bu kadar sevildiğimi* yüksek sesle eklemiyorum. "Matt'le birlikte olduğum yıllarda değil. Ne de diğer eziklerle. Ve bu sakinlikten nefret ediyorum. Çok içerliyorum, çünkü yok olup gidecek. Geçici, alaycı ve acımasız. Hayatımda ilk kez eğleniyormuşum ve cehennem etrafımda dolanıyormuş gibi hissediyorum, tıpkı iplikle oynayan bir kedi gibi, ama bu senaryoda iplik benim saçım. Bu bir anlam ifade ediyor mu?"

Ve sanırım hayatımda ilk kez arkadaşlarımı susturdum.

"Kaltağın kazanmasına izin verme," diyor Aria çok uzun ve düşünceli bir dakikadan sonra. "Seni tam da senin onu istediğin gibi isteyen çok seksi bir adamla eğleniyorsun. Belki daha da fazlasını. Diğer ayakkabının düşmesini beklemeyi bırak. Beklemek zorunda değilsin. Jonah'a karşı açık olduğunu mu söyledin?"

Başımı sallıyorum, patateslerimi karıştırıyorum, gözlerim tabağımın hüzünlü halini bırakamıyor. Bu ters yüz edilme olayı kalbi zayıf olanlara göre değil. Biz açığız. Her şeyi tartışırız. Çoğu gün susamıyoruz ve saatlerce konuşuyoruz. Ama aynı zamanda sanki ondan her şeyi saklıyormuşum gibi hissediyorum. En azından çok önemli, tüketen bir unsur.

Onun için deli oluyorum ve bu çok yanlış. Onu kaybetmemek için yalan söylüyorum ve bu da çok yanlış. Ama en önemlisi, bizimle ilgili temel kuralımı çiğniyorum. Böyle hissetmeyi hiç beklemiyordum.

"O zaman iyisin. Matt'e gelince, aklıma başka biri gelmiyor. O olmalı, değil mi?" Çaresizce omuz silkiyor. "Yakında hapse girecek. Hiçbir zaman saldırgan bir tip olmadı. Bu telefon görüşmesi saçmalığı, daire, bunlar sadece onun huysuzluk yapma şekli. Oldukça yıkıcı, huysuz bir şekilde."

Tekrar başımı sallıyorum çünkü onlara beni takip ettiğini düşündüğümü söyleyecek halim yok. Bana aşırı tepki verdiğimi söyleyecekler, ki bu tamamen mümkün. Geçen sabah polis aradı ve beni suçlamayacaklarını söyledi.

Matt'e fazladan bir şey vermediklerini ve daireme girenin o olduğuna dair kanıtları olmadığını söylediler. Ayrıca, diğer şüpheliler hakkında da bir ipucu yok. Muhtemelen rastgele olduğunu söylediler. Ama telefon görüşmeleri devam ediyor. Jonah'ın binasından her çıktığımda ensemdeki tüylerin diken diken olması gibi.

"Gözlerin açıksa eğlenmenin hiçbir sakıncası yok," diye cesaretlendiriyor Margot. Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni daha kötü hissettiriyor.

"Evet. Ve eğer işler sarpa sararsa, senin için buradayız. Ne olursa olsun," diye ekliyor Rina usulca, gözleri sanki zaten orada olduğumu anlamış gibi sempatik.

Brunch'ı bitirip parlak yaz güneşine çıkıyoruz, gözlerimizi kör edici ışıklardan korumak için güneş gözlüklerimizi burnumuza indiriyoruz. Tam o sırada onu fark ediyorum, üstü açık bir Aston Martin'le caddenin karşısında durmuş. Üstü açık ve Jonah'ın sarı saçları güneşe karşı neredeyse parlıyor. Ayağında gözlükler ve beyaz bir tişört var ve açık olan sürücü kapısına yaslanmış şekli hayatımda gördüğüm en seksi şey olabilir.

"Aman Tanrım, Halle, eğer o adamla sen eğlenmezsen, ben eğlenirim." Margot'nun ağzı sulanıyor. "Aslında, ne teklif ederse kabul edeceğimi düşünüyorum." Neredeyse kabul *ettim*. "Hangisi daha seksi bilemiyorum, adam mı araba mı?"

Koluna bir şaplak atıyorum ve hafifçe güldüğünü duyuyorum ama gözlerimi bana doğru bakan adamdan ayıramıyorum. "Adam," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

"Evet," diyor Rina ve Aria hep bir ağızdan. "Kesinlikle o adam," diye bitiriyor Aria. "Geliyor musun Carolina, yoksa orada öylece durup Ben mi?" diye sesleniyor. Aria, Rina ve Margot aynı anda hıçkırıklara boğuldular. "Günaydın hanımlar. Umarım brunch iyi geçmiştir."

"Arkadaşlarımla flört etmeyi bırak."

Dudakları, mükemmel beyaz dişleri ve her şeyiyle tam bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman o güzel kıçını hemen buraya getir."

"Gömleğini çıkarma, hemen geliyorum" diye bağıyorum ve kıkırdadığını buradan duyabiliyorum. Hanımlarıma sarılıp vedalaştıktan sonra caddeyi koşarak geçiyorum, karşıdan gelen bir arabayı atlatıp kaldırıma çıkıyorum ve yolcu kapısının önünde duruyorum. "Evine kendi başıma dönebileceğimi düşünmedin mi?"

Jonah bana sırtıyor. "Atla, bebeğim. Seninle yapmak istediğim bir şey var."

"Beni yaramaz, çıplak bir eğlence için mi kaçırıyorsun?"

"Ne yazık ki hayır. Ama aklımdaki şey hoşunuza gidecek. Muhtemelen." Başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Ya da sonrasında beni öldüreceksin." Tereddüt ediyorum. "Hadi ama," diye kandırıyor. "Nerede senin macera anlayışın?"

Ayaklarımda. Ya da belki de hayatımın geri kalanıyla birlikte dairemde.

Arabanın kapısını açıyorum ve tereyağı yumuşaklığındaki koyu gri derinin üzerine kayıyorum. Bu araba çok güzel. Vay canına kadar güzel ve daha önce Jonah'ın parası hakkında herhangi bir yanılsamam varsa, bu araba onları yok ediyor. "Bu arabayı sen mi çaldın?"

Bana sırtıyor, eğiliyor ve kulağımın hemen altındaki noktayı öpüyor. Güneş ışığı, temiz hava, çamaşır ve cennet gibi kokuyor. "Ben doğuştan İngilizim Carolina," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Belki de açıklıyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor, dili ağzımın içine giriyor, öpücüğü derinleştirirken benimkine karışıyor. Elleri saçlarımı karıştırıyor. İyice coştuktan ve muhtemelen nefes nefese kaldıktan sonra geri çekiliyor. "Hazır mısın?"

"Hazırım," diye yankılanıyorum belli belirsiz. Çünkü hazırım. Eğlenceye hazırım. Maceraya hazırım. Bu adamın bana atacağı her şeye ve her şeye hazırım. Matt'i ve hayatım olan kâbusu ve evimden geriye kalanları zihnimden silecek her şeye. Geçici olarak bile olsa. Bunların hiçbirini ikinci kez düşünmeyeceğim. Kaçış gerçek bir boktur ve ben bugün tamamen bununla ilgileniyorum. Anın ötesini düşünmeyeceğim. Çünkü kızlarıma da söylediğim gibi, ben

Jonah ve benim sahip olduğumuz bu yarım yamalak şeyden mutluyum. Hayat kısa ve çoğu zaman çirkin ve zor. Bunu zor yoldan öğreniyorum.

Bu bazılarını durdurabilir. Dışarıdaki daha zeki insanları. Hatalarından ders çıkaranlar.

Ama dediğim gibi, gözlerim açık. Kaçamak, ilişki değil. Ölmüş karısına aşık. Harika. Harika. Hadi yapalım şu işi. Evet, bu hiç de alaycı değil. Bu düşünceler göğsümde düşünmemeyi tercih ettiğim acı verici bir ağrıya neden olmuyor. Hem de hiç.

Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum ve iç düşüncelerim beni ele geçirirken sessizliğe gömülüyorum. Sonra yola çıkıyoruz, Ağustos ayında bir Pazar günü için şaşırtıcı derecede hafif olan Boston trafiğinde güneye, Plymouth'a doğru hızla ilerliyoruz. Yol boyunca müzik dinliyor, tercihlerimizi tartışıyor ve ılık yaz rüzgârı saçlarımızı savururken manzaranın geçişini izliyoruz. Tıp hakkında çok konuşuyoruz, bunun sıkıcı olacağını düşünürsünüz ama değil. Ben geçmiş vakaların hikâyelerini anlatmayı seviyorum, Jonah da öyle. Onun hikâyeleri de çok ilginç. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan bu inanılmaz havalı arabadaki yolculuğumuz bitti ve böyle bir arabayı bırakmayı asla hayal edemeyeceğim bir yere park ettik. Jonah küçük bagajdan küçük bir spor çantası alırken gözünü bile kırpmıyor ve sonra elimi tutarak beni garip bir açık hava parkına doğru götürüyor.

Ama sonra tabelayı gördüm ve olduğum yerde durdum.

"Hayır. Hayatta olmaz. Ciddiyim. Kesinlikle olmaz Jonah." Bana sırtıyor. Kendini beğenmiş piç gerçekten de bana sırtıyor. Gördüğüm şeyden dehşete kapılmasaydım, o sırtışı yumruklardım. Sert değil, çünkü bu haliyle bile çok sevimli, ama biraz acıtacak kadar. "Hayır," diyorum vurgulamak için bir kez daha, ama demek istediğimin anlaşıldığını sanmıyorum.

Fly Zone. Buranın adı bu. Ve buradan, yerden otuz metre yükseklikte asılı duran ip parkurları, seyir irtifasına ulaşmadan önce sizi öldürecekmiş gibi görünen küçük uçaklar ve bungee jumping gibi her türlü şeyi görebiliyorum.

"Sonsuza kadar yükseklik korkusuyla yaşayamazsın."

Taş kesilmiş bakışlarımı önümdeki dehşet gösterisinden ayıramıyorum bile. "Gördün mü, işte burada yanılıyorsun. Tüm hayatımı yerde yaşayabilirim. Yerçekimi ve fizik böyle olmasını istiyor."

"Gel de bir bak."

Başımı bir ileri bir geri sallıyorum, ama o elimi tutuyor ve cehenneme girene kadar beni toprak ve çimen boyunca sürüklüyor. "Bungee jumping için iki kişi," diyor bir tezgahın arkasında yer seviyesinde bir sandalyede rahatça oturan kadına.

"Hayır. Yalan söylüyor. Sadece bir tane."

"İki kişi. O n u ikna edebilirim. O tanıdığım en cesur kadın."

Piç kurusu.

Yirminci Bölüm

Jonah

..SENDEN NEFRET EDİYORUM.. Biletlerin parasını ödedikten sonra ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar oldu. Korkmuştu. Sadece korkmuş değil, aklını kaçırarak kadar dehşete düşmüş. Dehşet içinde donup kaldı. Bu da beni kötü hissettiriyor. Bu kadar korkacağını düşünmemiştim. Gergin olacağını ve sürekli konuşacağını düşünmüştüm, çünkü gergin olduğunda böyle yapar, ama bu neredeyse sessizlik rahatsız edici.

Bana söylediği son şey *senden nefret ediyorum* oldu. Şimdi tuvaletteyiz. Bayanı, onu sakinleştirmek ve üstünü değiştirmesine yardımcı olmak için tek kişilik tuvalete götürmeme izin vermesi konusunda ikna ettim. Halle itiraz etmedi, çünkü Halle neredeyse katatonik olmuştu. Pembe yoga pantolonu ve sarı bir spor atlet getirdim çünkü elbiseyle bungee jumping yapamazsınız ve Halle işte ya da egzersizde olmadığı sürece sadece bunları giyiyor.

Neredeyse refleks olarak pantolonun içine giriyor ve ben bir parça suçluluk duygusunu yutuyorum. "Eve gideceğiz," diyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. "Bebeğim," diye temkinli bir şekilde fısıldıyorum, sanki vahşi bir hayvanmış gibi, göz kırpması ya da cevap vermesi için dua ediyorum. "Özür dilerim. Bu bir hataydı. Seni eve götüreceğim."

Başını sallıyor. İşte bu kadar. Lanet olsun, ne yapacağımı bilmiyorum.

Giyinmesine yardım etmeyi bitirdikten sonra çantayı kiralamak zorunda oldukları dolaplardan birine kilitliyorum. Elini tutup onu platforma ulaşmak için tırmanmamız gereken merdivene doğru götürüyorum. Hâlâ sessiz, neredeyse robotik.

"Aşkım," diye tekrar deniyorum, onu sıkıyorum. "Gidelim, tamam mı? Seni hemen eve geri götüreceğim. İstedğin her şeyi yapabiliriz. Film izlemeye gideriz, yürüyüşe çıkarız, bir barda Red Sox maçının sonunu izleriz."

Kocaman gülümseyen ve coşkulu bir adam yanımıza geliyor. Halle'nin koşum takımına girmesine yardım ediyor. Halle de ona izin veriyor. Bu tavır değişikliği karşısında izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz ve sersemlemiş durumdayım.

Kendi koşum takımımı takıyorum ve ikimiz de güvende olduğumuzda tekrar deniyorum. "Gidelim, Halle. Bunu yapmak zorunda değiliz."

Bir kafa sallama daha ve sonra tırmanmaya başlar. Sessizce.

Peşinden gidiyorum, aniden tüm bunlar bittiğinde beni terk edebileceğinden korkuyorum. Onu buraya getirdiğim ve bu işe ikna ettiğim için benden gerçekten nefret edebilir. Sonunda bana karşı kırılma noktasına ulaşmış olabilir. Ve bu düşünce ... vay canına, beni göğsümden vurdu. Beni garip, temel bir seviyede eziyor.

Halle'nin benimle işinin bitmesini istemiyorum.

Platformun tepesine ulaşıyoruz, dokunduğu her şeyin üzerinde bir ateş topu gibi parlayan güneşin sıcaklığı bizi aşırı ısıtıyor. Uzaktaki okyanus havayı tuzlu sodasıyla dolduruyor. Ter alnımı ve sırtımı sıvıyor. Ilık rüzgâr burada çok şiddetli, Halle'nin saçlarını her yöne savuruyor ve bizi geniş platformda hafifçe dengesizleştiriyor. Halle'nin beline uzanıp onu sabitlemeye çalışıyorum ama o daha hızlı bir adım atarak elimi bırakmaya zorluyor. Gerçekten çuvalladım.

"Halle-"

Yine başını sallayarak beni etkili bir şekilde susturuyor.

Şimdi gerçekten panikliyorum ve bunun kendimizi bulduğumuz muazzam yükseklikle hiçbir ilgisi yok. Sanırım yerden yaklaşık 100 feet yüksekteyiz. Önümüzde bir sıra insan var, üçü sırasını bekliyor. Bu sırada

İçlerinden biri bloktan serbestçe düşüyor, tüm kolları ve bacakları bir denizyıldızı gibi açılmış, kanlı bir cinayet çılgılığı atıyor, Halle bana dönüyor, soluk mavi gözleri vahşi, yanakları kızarmış, uzuvları gözle görülür şekilde titriyor.

Onu kendime çekmek için çaresizce bir adım öne çıktım. Onu rahatlatmak için. Benimle konuşması ve bize onarılamayacak bir zarar vermediğime dair söz vermesi için ona yalvarıyorum. *Seni kaybetmek istemiyorum, Halle.*

"Burada olduğuma inanamıyorum."

O konuştuğunda neredeyse rahatlayarak sarkıyorum.

"Jonah, burada olduğuma inanamıyorum." Soluna, aşağıya bakıyor ve rengi soluyor, solgunluğu tamamen külleniyor. "Bunu yapmana nasıl izin verdim? Bunun olmasına nasıl izin verdim? Buradan atlayamam. Ölürüm, değil mi? Yani, insanlar bungee jumping yaparken ölüyor ve ben buradayım. Yükseklikten nefret ederim. Cidden nefret ederim. Dışarıdan cesur görünüp iyi bir gösteri yapıyor olabilirim ama ben tam bir korkak kedyim. Ve sen benimle atlayamazsın Jonah." Başını sallıyor. "Seninle atlamam gerekiyor ama sen atlayamıyorsun ve ben-" Yutkunuyor. "Korkuyorum." Elleri terden ıslanmış tişörtümün ince pamuğunu kavırıyor. "Şu anda hayatımdaki pek çok şeyden korkuyorum. Beni bunaltıyor. Matt, telefonlar, dairem ve delinin birinin beni takip edip tanıklık etme ihtimali ve sen. Senin için deliriyorum ve ... ve benimle birlikte atlamana ihtiyacım var." Gözlerimi buluyor ve adını koyamadığım bir yoğunlukla beni delip geçiyor. Ciğerlerimdeki tüm oksijeni emiyor. Şu anda sadece ona bakarak bile ölüyorum.

Gerçek atlayıştan bahsetmiyor. En azından öyle hissettirmiyor. Sadece benim için deli olduğunu itiraf etti. Ve ben ... Gözlerimi kırıştıyorum, güzel yüzünü avuçlayıp gözlerine bakıyorum. Gerçekle temas halindeymiş gibi görünmüyorlar. *Neyim ben?*

"Aman Tanrım," diye haykırıyor Halle, az önce atlayan kadından daha hızlı düşen düşüncelerimi bölerek. "Şuna bakın." Halle sarkmaya başladı, dizlerinin bağı çözüldü. İçgüdüsel olarak uzanıp onu sarıyorum.

Kollarımın arasında. Kıyafetlerinin ve rüzgârın etkisiyle kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum.

"Seni yakaladım. Çok üzgünüm, Halle. Çok çaresizce üzgünüm." Onu kendime doğru çektim, yüzünü, başını öptüm, pek çok şey için özür diledim. Ben ne yaptım ki? Sürekli bir şeyleri batırıyorum. Bu kadın bana güveniyor ve ben ona bunu yaptım. Halle'nin ona bakabilecek bir adama ihtiyacı var. Onu sınırsız sevecek birine. Onu kırılma noktasının ötesine itecek birine değil.

Madeline benim yüzümden öldü. Çünkü semptomlarını görmezden geldim. Yorgunluk. Bel ağrısı. Şişkinlik. Kilo kaybı. Mide yanması. Ağrılı cinsel ilişki. Adet düzensizlikleri. Hepsi ayrı ayrı belirsiz ve bir araya getirmediğiniz sürece biraz etkileyici değil. Ama ona bir şey olmadığını söyledim. Ben, bir doktorem. Bana semptomlarını anlattı ve ben de onları milyonlarca farklı şeye bağladım. Halle'nin dediği gibi atlar, zebralar değil. Kontrol ettirmesi gerekip gerekmediğini sordu, ben de kendiliğinden düzeliş düzelmediğini görmek için biraz beklemesini önerdim.

Bunun için hiçbir mazeret yok. Saati geri sarmak yok. Bir hata yaptım ve bu bana karıma mal oldu. Madeline'in hayatına mal oldu.

Kendisine üçüncü evre yumurtalık kanseri teşhisi kondu. Yirmili yaşlarının ortasındaki bir kadında, aile öyküsü ya da genetik bağlantısı olmayan yumurtalık kanseri. Karım öldü ve hepsi benim suçum çünkü semptomlarını görmezden geldim. Ve tüm bunlar yeterince berbat değilse, felç geçirip komaya girdiğinde yanında değildim. Konuşmacı olduğum lanet olası bir konferanstaydım. Gitmişti ve ona veda edememiştim. Ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyemedim.

Onu son bir kez ne kadar sevdiğimi.

Yani Halle, içimi sıcaklık ve güneş ışığıyla dolduran bu inanılmaz, muhteşem, çılgın kadın daha iyi bir erkeği hak ediyor. Ben olmayan bir adamı. Ben hiçbir şeyi hak etmiyorum, kesinlikle onu da. Kalbimi, ruhumu, hayatımı ona verdim.

Yıllar önce. Madeline hala onları tutuyor. Ve karıma hâlâ aşıkken başka birini sevmem mümkün değil. Öyle değil mi?

Halle başını bana doğru sallıyor, sanki dile getirilmemiş soruma cevap veriyor, karışık zihnime yanlış olduğunu söylüyor.

"Sıradaki," diye sesleniyor gösteriyi yöneten adam. Halle kollarımda dondu kaldı.

"Hadi aşağı inelim."

"Hayır," diye itiyor, geri çekilip gözlerimle buluşuyor. "Buradayız. Sanırım korkularıyla yüzleşmemin zamanı geldi. Her zaman kaltağın kazanmasına izin vermekten yoruldum. Zayıf olmaktan ve hayatımı yaşamaktan korkmaktan çok yoruldum. Risk göz korkutucu bir ihtimal olduğu için statükoya tahammül etmekten." Derin bir nefes alıyor, soğukkanlılığı yavaş yavaş geri geliyor. Başını omzunun üzerinden çevirip tekrar bana dönüyor, dişleri alt dudağını endişelendiriyor, öyle ki kan gelmemesine şaşıyorum. "Bunu yapmak istiyorum. Ama önce sen yapar mısın?"

Eğildim ve onu öptüm. Onu daha önce hiçbir kadını öpmediğim bir şekilde öptüm. Madeline'i bile. Şehvetli. Özensiz. Dişler birbirine çarpıyor, diller kavga ediyor ve nefesler birbirine karışıyor. "Önce ben, Carolina," diye nefes alıyorum ona karşı, kalbim göğsümden fırlayıp onunkine atlamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Ve bunu ona yapmamalıyım. Bu yüzden onu bıraktım ve adama doğru yürüdüm. Beni, yuvarlanarak ölmemi engelleyecek kalın kabloya bağlamasına izin veriyorum. Sonra atladım.

Sadece. gibi. Bu.

Zıplıyorum, çünkü yüz metre yükseklikteki açık platformun tepesinde aniden klostrofobik hissediyorum. Midem boğazıma doğru fırlıyor. Adrenalin damarlarımda acımasızca pompalanırken göğsümden bir heyecan dolaşıyor. Gözlerim açık, kocaman ve ağaçların, boş tarlaların ve hatta uzaktaki okyanusun iniş hızımla bulanıklaşmasını izliyorum. Ama coşku yerine umutsuzluk hissediyorum. Dolu olmak yerine boş hissediyorum.

Kalın, mavi, m i n d e r benzeri bir minder üzerine inene kadar bungee üzerinde bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyorum. Burada beni karşılayan bir

kadın var ve ben

Hoşuma gidip gitmediğini sorduğunda refleks olarak sorularını yanıtlıyorum. Koşum takımından çıkıp minderden indiğimde ağaçlara doğru yürüyorum, geri dönüp Halle'yi izleyebilmek için fazladan bir süreye ve mesafeye ihtiyacım var.

Atlama platformunun uçurumunda duruyor, bakır rengi saçları güneşte kızıl bir ateş gibi parlıyor. Onu görünce kalbim göğsümde sıkışıyor. Başım belada. İşler kontrolden çıkmadan geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama bu düşünceyle göğsüm bir mengene gibi daralıyor. *Bunun için çok geç, diye* azarlıyor beynim.

Halle atlamadan önce hiçbir şey söylemiyor. Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alırken göğsünün yükseldiğini görüyorum. Sonra bir dalgıç gibi sığıyor, saf, karmaşık olmayan bir zarafetin resmi. Çığlık atıyor ama bu öyle bir çığlık ki heyecanla atılıyor ve ben kendimi cesur kızıma gülümserken buluyorum. Bir kez geriye savruluyor ve bir kez daha ileri doğru uçtuğunda, gözlerini benimle kilitliyor, muhteşem gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor.

Yere inip koşum takımından kurtulduğunda bana doğru uçuyor ve sevinçli bir çığlık atarak kendini kollarıma atıyor. Onu yakalayıp kendime doğru tutuyorum. Hızlı nefes alıyor ama gülümsemesi durdurulamıyor. "Aman Tanrım, Jonah. Lanet olsun, vay canına. Bu inanılmazdı. Şimdiye kadarki en iyi şey. Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim. Eğer bunu atlatabilirim, her şeyi atlatabilirim gibi hissediyorum. Çok korkuyordum ama yine de yaptım. Teşekkür ederim." Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve ben de onu aynı şevkle öpüyorum, durmak zorunda kalmadan önce buna, ona tutunabildiğim kadar tutunmak için çaresizim.

Eğer bunu atlatabilirim, her şeyi atlatabilirim.

En büyük korkum sensin. Seni kaybetmek. Seni tutmak. İkisi de eşit ölçülerde.

Onun yerine "Sen bir tanrıçasın," diyorum. "Sana hayranım." "Bu hayatımın en iyi deneyimlerinden biriydi!"

"Yani, iyi misin? Biz iyi miyiz?" Duymak istediğim için ekliyorum.

Başını yana eğiyor ve bu açıda gözlerimiz aynı hizaya geliyor. "Evet. Her şey harika. Tam da ihtiyacım olan şey bu."

Onu serbest bırakıyorum, ayakta durana kadar vücudunun benimkinden aşağı kaymasına izin veriyorum ve ellerimiz iç içe geçiyor. Acaba o platformda bana söylediklerini hatırlıyor muydu, yoksa hepsi panikten mi kaynaklanıyordu? Çantamızı almak ve kıyafetlerimizi değiştirmek için alandan uzaklaşıyoruz ve sonra otoparka doğru ilerliyoruz. Bütün öğleden sonra ilk kez zihnim sessiz.

"Biliyor musun, o arabayı ilk çektiğinde seni James Bond sandım."

Buna gülümsüyorum, yüzünün yan tarafını öpmek için eğiliyorum. Dudaklarımı bu kadının üzerinde gezdirmeden duramıyorum. "Gündüzleri doktor. Geceleri MI-6. Bond kızı adın ne olsun o zaman?"

"Pussy Galore çoktan kapıldı."

Yüzümde yavaş ve kolay bir gülümseme beliriyor. "Honey Rider da öyle ve senin göğüslerin onunkilerden çok daha güzel."

Bu gerçek bana bir öpücük daha kazandırdı. "Belki de Kunduz Haydut, gerçi güzel kadın bölgemden bahsederken kunduz terimini hiç sevmedim."

Kapıyı açıp içeri girmesine yardım etmeden önce onu daha sıkı tutabilmek için göğsüme bastırırken gülüyorum. "Bence Bond kızlarına isim vermek yerine tıpla uğraşmalısın."

BİR SAAT SONRA, Halle eve dönmüş, mutfağımdaki tezgâhta oturuyor, bacaklarını belime dolamış, kollarını omuzlarıma atmış, başını coşkuyla geriye atmış. Büyüleyici. Şu anda olduğu gibi sınıra yaklaştığında kesinlikle çok güzel. Sikim içine giriyor, amcığı beni bir mengene gibi sıkıyor. Acaba bu duyguya doyabilecek miyim? İçine girip çıkarken alnım onunkine düşüyor.

ve dışarı. O kadar iyi geliyor ki gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda, tam orada, bana bakıyordu.

Gözlerimiz kilitleniyor ve bu en mahrem bağlantıda bir şeyler oluyor. O kadar beklenmedik bir şey ki nefesimi kesiyor ve inletiyor, vücudunun verdiği haz beni yeni bir zirveye taşıyor. Kalbimi çevreleyen son buz da kırılıyor. Daha çok bu sıcakta eriyor. Açıldım. Hamdım. Açıktaım ve bu hissi sevip sevmediğimi söyleyemiyorum.

Çünkü Halle benim için deli olduğunu söyleyebilir. Onunla zıplamamı istediğini söyleyebilir. Ama Halle bir ilişki istemiyor. Ciddi bir şey istemiyor. Aşk istemiyor. En azından benden değil. O gece barda karanlıkta söylediği buydu. *Ama ben hayatıma devam etmeye hazır olduğumda ya da sen devam etmeye hazır olduğunda, o kadar. Geriye bakmak yok. Pişmanlık yok. Dürüstlüğe, açıklığa ve saçmalıklara ihtiyacım var. Çünkü dediğim gibi, eninde sonunda daha fazlasını isteyeceğim ve eğer bunun için uygun kişi sen değilsen, o zaman tamam. Benim için sorun değil.*

Bunlar tam olarak onun sözleriydi. Ve şimdi kendimi onun içine gömerken gözlerinin içine bakıyorum, ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden gözlerimi kapatıp onu öpüyorum ve bu hissi görmezden geliyorum. Bu huzursuzluğu. Halle yüksek sesle haykırarak boşalıyor, bungee jumping ve şimdi de orgazm yüzünden sesi kısılmış. İçinden çıkıyorum, prezervatifi atıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Sanırım arkadaşlarım kıskandı," diyor bir süre sessiz kaldıktan sonra, sesi hafif ve şakacı. Kaşlarımı çatarak gözlerine bakıyorum. "Sanırım benim yerime sana asılmaya cesaret edebilmiş olmayı diliyorlardı."

"Fark etmezdi," diye açıkça itiraf ediyorum. Bu doğru. Onu tekrar öpüyorum, sıcak, çıplak bedenini daha yakın tutuyorum, çünkü aniden aramızdaki her boşluk çok fazla boşluk gibi geliyor. "Arkadaşların güzel Halle, eminim harikadırlar ama senin eline su dökemezler. Seni barın öbür ucunda fark ederdim ve seni isterdim. Onlar değil." Onun muhteşem mavi gözlerine bakıyorum. "Görünüşe göre tek istediğim sensin."

Onu izliyorum, tepkisini inceliyorum. Pek bir tepki almadım. Bunu ona itiraf ederek umduğum özgürlüğü de yaşayamıyorum. Bunun yerine, itirafım aceleci ve önsezili hissettiriyor. Yürüttüğümüz mükemmelliği yok etmek için yalvarıyormuşum gibi geliyor.

Sonuçta, kaçamaklar bitmek içindir. Kaçamakların ciddi olması gerekmez. Ve kaçamaklar asla ama asla aşka dönüşmemelidir.

Bölüm Yirmi Bir

Halle

Sanırım aşık olabilirim. Çarşamba gecesi saat sabahın iki buçuğu. Sanırım teknik olarak Perşembe sabahı ama bunu kim takip ediyor ki? Jonah derin bir uykuda, yanımda usulca nefes alıyor, uzun kirpikleri bir rüyanın ortasındaymış gibi dalgalanıyor. Kolunu rahatça karnıma dolamış, ama bu şekilde uykuya dalmamıştık.

Hayır. Ben yatağın benim tarafımda uyuyakalmışım, o da kendi tarafında uyuyakalmış, ama bir noktada bana doğru geldi ve beni kollarıyla sardı. Yaklaşık üç hafta önce taşındığımdan beri bunu her gece yapıyor. Sanki bu bir şekilde duygusal sınırlarımızı korumamıza yardımcı olacakmış gibi kasıtlı olarak ayrı ayrı uykuya dalıyoruz ve sabah olduğunda beni bir koza gibi sarıyor. Sanki yeterince yakın olamıyormuş gibi. Sanki aramızdaki her mesafe çok uzakmış gibi.

Çoğunlukla bunu düşünmüyorum. Düşünmemek için kendimi zorluyorum. Ama son birkaç gündür içimi kemiriyor ve bu gece ona yeterince yaklaşamayanın ben olup olmadığımı görmek için uyanık kaldım. Ama hayır. Hepsi o. Bunu fark ettiğimde gülümsedim. Zafer kazanmış gibi değil ama. Düşerken yüzünüze haince yayılan türden neşeli bir gülümsemeydi.

Birisi için çok zor bir şey yaptığınızda, o kişi size bu düşüşte yalnız olmadığını hissettirir. Bu öyle bir gülümsemedir ki, midenizde kelekler uçuşur, göğsünüz sıkışır ve damarlarınızda coşkulu bir heyecan akar.

İşte bu yüzden hâlâ uyanığım. Neden tekrar uyuyamıyorum. Çünkü Jonah benim ona aşık olduğum gibi bana aşık değil. Yengesi Erica'yla telefonda konuşurken bu nokta ciddiye kafama dank etti. Onlar konuşurken ben hiç yanlarında olmadım. En azından aynı odada. O aradığında her zaman benim yakınımdan kaçmayı başarır.

Ama bu gece farklıydı.

Ben kitap okuyormuş gibi yaparken o yarım saatten fazla onunla konuştu. Üç haftadır Jonah'la çıkıyorum, sevişiyorum, birlikte yaşıyorum - bu noktada adına ne dersiniz deyin-. Onu bir aydan uzun süredir tanıyorum - teknik olarak ilk takılmamızdan bu yana beş hafta, ama kim takip ediyor ki? Ve Erica'ya benim adımdan bahsetmedi. Geçerken bile. "Son zamanlarda neler yapıyorsun?" sorusunun bir parçası olarak bile. Bu bana ne anlatıyor? Önemli olmadığını. Kısa sürede bitireceği geçici bir kaçamaktan fazlası olmadığını söylüyor. Bana aptal olduğumu söylüyor.

Çünkü onun bana bakışında kaybolduğumu hissediyorum, sanki ben bir kıvılcımım ve o da hava ve birlikte tutuşuyoruz. Bana sarıldığında, beni öptüğünde ve bana modern dil tarihindeki en mükemmel şeyleri söylediğinde kendimi yüksek hissediyorum. Birlikte her yere gittiğimizde elimi tuttuğunda başım dönüyor. Beni yemeğe, sinemaya ya da yürüyüşe götürdüğünde kendimi neşeli hissediyorum. Saatlerce konuştuğumuzda ve birbirimize her şeyi anlattığımızda imrendiğimi hissediyorum.

Ama hepsinden daha kötüsü, kendimi tamamlanmış hissediyorum. O uyurken kollarında kendimi tamamlanmış hissediyorum. Sabah uyandığımda ve kahvaltıda onunla kahve yudumlarken tamamlanmış hissediyorum. Ev yapımı bir akşam yemeği ve bir kadeh şarap eşliğinde birlikte güldüğümüzde kendimi tamamlanmış hissediyorum. Az önce yaptığı gibi uykusunda adımı iç çektiğinde kendimi tamamlanmış hissediyorum.

Gözlerim kapanıyor ve bir damla yaş kaçıyor. *Ne yapıyorsun, Halle?*

Güzel bir soru. Gerçekten cevabını bilmediğim bir soru. Çünkü bunun sadece bir şekilde biteceğini biliyorum. Kendimi hayatımın düşüşüne hazırladığımı biliyorum. Bu sefer iyileşememe ihtimalimin çok yüksek olduğunu biliyorum. Ama kendimi bırakıp gidemem. Kendimi düşmekten alıkoyamıyorum.

I. Duramıyorum. Duramıyorum. Kendimi.

Tüm bunlar yeterince kötü değilmiş gibi, Matt geçen gün aradı ve yüz yüze konuşabilmek için bana gelmem için yalvardı. Bunu henüz yapmadım. Onu görmekten korkuyorum. Özellikle de gelecek hafta ifade vereceğimi bildiğim için. Onunla ilgili hiçbir şey yolunda gitmiyor. Aramalar durmadı. Aramaların sadece ben dışarıdayken, yalnızken, Jonah'la ya da kızlarla birlikteyken olduğu konusunda haklıydım. Fark etmez.

Ama beni arayanın Matt olmadığına inanmaya başlıyorum. Evime girip ortalığı darmadağın eden kesinlikle o değil. Dışarıya her adım attığımda ensemdeki tüyleri diken diken eden o değil. Ama o değilse, o zaman kim?

Jonah sayesinde evim temizlendi. Sigortam tüm hasarlı eşyaları karşılamak için büyük bir çek verdi. Eve gidebilirdim. Jonah'ın evinden ayrılabilir, numaramı değiştirebilir ve izlendiğim hissini görmezden gelebilirdim. Hayatıma devam edebilirdim. Tüm bu çılgınlık eninde sonunda bitecek. Bitmek zorunda, değil mi? Taşınacağım ve Jonah olmadan hayatıma devam edeceğim. Ve Tanrım, bu çok acıtıyor. Bir hıçkırık kaçmakla tehdit ederken dudaklarımı birbirine kenetliyorum. Jonah sanki içimdeki karmaşayı hissetmiş gibi yer değiştiriyor, beni kendine çekiyor ve dalgınca başımın yanını öpüyor. Durduramadan inliyorum. Neyse ki uyanmıyor.

Ta ki telefonum komodinin üzerinde çalana kadar.

Kalbim anında yerinden fırlıyor, çünkü bu saatte biri ölmediği ya da ölmek üzere olmadığı sürece kimse aramaz, değil mi? Jonah inliyor, geri çekiliyor ve sanki bu hain sesi çıkaran onun telefonuymuş gibi komodini tokatlıyor. Uçarak telefonumu elime alıyorum ve Aria'nın adını gördüğümde nefes nefese kalıyorum.

"Aria?" Karanlıkta bana göz kırpan Jonah'a bakarken fısıldayarak bağıyorum, yakışıklı yüz hatlarına endişe kazınmış. Bana doğru uzanıyor, boştaki elimi tutup sıkıyor.

"Özür dilerim," diye yarı hıçkırıyor, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşıyor. "Kimse ölmedi ve muhtemelen seni çok korkuttuğumun farkındayım ama konuşacak birine ihtiyacım var, bekleyemem ve özür dilerim," diye ışıltı hızıyla tükürüyor. Bir nefes veriyorum ve Jonah'a dönüyorum. Umarım gözyaşlarımın kalıntılarını görmüyordur.

"Sorun yok. Bana bir saniye ver." Telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum. "Uyumaya devam et," diyorum Jonah'a, elini tekrar sıkarak. "Sadece Aria. Her şey yolunda."

"Emin misin? Kalkabilirim." Başımı iki yana sallıyorum ve elimi tutup beni bir öpücük için yanına çekiyor. "Senin ya da arkadaşının bana ihtiyacı olursa ben buradayım. Sadece beni uyandır." Beni tekrar öpüyor, dudaklarıma karşı mırıldanıyor. "Mmmm. Çabuk dön, seni şimdiden özledim." Beni bırakıyor, yan dönüyor ve uzun bir süre sadece sırtına bakıyorum, sonra gecenin bir yarısı telefonda ağlayan Aria'yı hatırlıyorum.

Yatak odasından sürünerek çıkıyorum, kapıyı arkamdan olabildiğince nazikçe kapatıyorum. Dışarısı cehennem gibi karanlık ve bir kitaplığa çarpıp ayağımı yere vuruyorum. "Kahretsin," diye tıslıyorum, sızıdan kurtulurken birkaç kez hoplayıp zıplıyorum. Koridordan aşağıya, dairenin diğer ucundaki yatak odasına kadar ilerliyorum. Bu dairede üç yatak odası var. Üç. Madeline'le bir aile kurma planları olduğunu anlamak için Nobel ödüllü olmaya gerek yok. *Ben burada ne yapıyorum?*

"Aria?"

"Evet. Çok üzgünüm, Halle."

Yatak odasının köşesindeki pelüş beyaz kumaştan koltuğa oturup pencereden sokağın karşısındaki binalara bakıyorum. "Sorun değil. İster inan ister inanma, zaten uyanıktım. Neler oluyor?"

"Drew bu gece benden ayrıldı."

Gözlerim şişerken elim ağızıma doğru uçuyor. "Ne?" Ağlıyorum, tamamen sersemlemiş bir halde. "Neden?"

Boğazını temizlemeden önce birkaç kez burnunu çekiyor. "Son zamanlarda çok kavga ediyoruz. Kariyerim hakkında. Onun kariyeri. Birlikte olduğumuz süre hakkında. Ya da değil. Ve bu gece, bana bittiğini söyledi. Çok zor olmaya başlamıştı ve ben ona yeterince vermiyordum. Gitti. Öylece gitti. Eşyalarını topladı ve gitti. Sanki her şey onun için çok basitmiş gibi."

"Oh, Aria." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sandalyeye geri gömüldüm, kalbim arkadaşım için acıyordu. O ve Drew bir buçuk yıldır birlikteydiler. Birlikte yaşıyorlardı ve Drew onun için deli *oluyordu*. Her zaman mükemmel bir çift gibi görünürlerdi. Herkesin kıskandığı bir çift. "Geliyorum," dedim ona.

"Hayır." Biraz daha burnunu çekiyor. "Gecenin bir yarısı, Halle. Ben sadece . . . Tanrım, çok kızgın ve incinmiş hissediyorum. Ne oluyor, değil mi? Yani, bu da ne demek oluyor? Bunu kim yapar? Kim birinden bu kadar kolay vazgeçer? Sevdiğini iddia ettiğin birinden? Hiç anlamıyorum. Sanki bizi bir araya getiren şeyler bizi ayırdı ve kariyerimi, hayatımı desteklemek yerine buna içerledi. Dürüst olmak gerekirse, sanırım birkaç hafta önce sen ve Jonah'la yediğimiz yemek tabutumuza çakılan son çivi idi."

"Ne?" Nefesim kesildi, tamamen şaşırmıştım.

"Jonah ile birbirinize olan yaklaşımınız hakkında yorum yapıp durdu. Şimdiden ne kadar uyumlu görüldüğünüzü ve Jonah'ın sizi ne kadar çok önemsedliğini. Sevgi. İkinizi tanımlamak için aşk kelimesini kullandı ve belki de bu ona ikimizin artık pek de öyle olmadığımızı düşündürdü."

Göz kırpıyorum, sandalyeden fırlayıp pencereye doğru ilerliyorum, çünkü nedense artık oturamıyorum. Alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "O zaman Drew tam bir moron. Sadece seni terk ettiği için değil, çünkü kadınlar bu dünyada senden daha iyisini bulamazlar, Jonah ve beni bu kadar yanlış okuduğu için de. O beni sevmiyor, Aria. Benimle ilgili bir şey söyleyecek kadar bile umursamıyor."

baldızının varlığı. Onunla yaşıyorum ama benden olmasını istediği bir kaçamaktan başka bir şey değilim. Olmayı *kabul* ettiğim bir kaçamak. Bunun için onu suçlayamam bile. Tamamen kabul etmiştim. Tüm pakete evet dedim."

Aria iç çekiyor, uzun ve ağır, sanki bitkin ve kırılmış ve erkekler berbatmış gibi. "O zaman hepsi aptal, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama sözlü olarak aynı fikirde olduğumu söyleyemiyorum. Bunun en büyük nedeni Aria'nın kalp kırıklığının bir kısmını kendime mal etmeye başlamam. "Gitmeliyim, değil mi? Kalbim hâlâ sağlamken bu işe bir son vermeliyim, değil mi?"

Aria kuşkulu bir alay savuruyor. "Sağlam mı?"

Cevap vermiyorum, çünkü öyle değil. Eski bir vazo gibi yontuluyor ve çatlıyor.

"Sanat aşk gibidir, Halle. Nadiren siyah ve beyazdır ve her zaman yoruma açıktır. Herkesin bir fikri olacaktır. Birinin güzeli diğerinin çirkinidir. Sanırım bunda bir simetri var," diye düşünürken sesi bir kez daha ciddileşiyor. "Onu seviyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum, boştaki elimin parmak uçlarını cam bölmeye bastırıyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum. Bu itirafın imaları içimi titretiyor. O çentikler ve çatlaklar daha da belirginleşiyor.

"Ona söyledin mi? Hâlâ kaçamakla ilgili olup olmadığını sordun mu?"

O görmese de başımı sallıyorum. Bir şeyden bahsetmekten çok korkuyordum. Açıklık ve dürüstlikle ilgili tüm o saçmalıklar sadece saçmalık. Ya da en azından benim açımdan öyle. Ben lüks boyutlu bir ikiyüzlüyüm. "Eğer bu ilişkiyi bitirmen gerektiğini düşünüyorsan, yapman gereken şey bu. Ama önce onunla konuşmalısın, Halle. Bir şeyi bırakıp gitme tüm durumu bilmeden."

"Onunla çalışıyorum, Aria. O benim lanet olası patronum. Ona açılıp tüm bunları anlatırsam ve beni reddederse işime, hayatıma ne olur? Hâlâ sevdiği ölü karısı, unuttun mu?"

Biraz hava üflüyor. "Eğer eve gitmek istemiyorsan, buraya gelebilirsin. Bir sürü yerim var ve dondurma ve şampanya eşliğinde başarısız aşk hayatlarımız için ağıt yakıp yas tutabiliriz. Kulağa harika geliyor, değil mi?"

Buna hafifçe güldüm. Mazoşist bir şekilde kulağa harika geliyor. "Bunu kabul edebilirim." Gülümsemem kayıyor. "Sen iyi misin? Bu gece gelmemi ister misin? Gelebilirim, biliyorsun. Hiçbir saat çok geç ya da çok erken değildir. Bu konuda daha fazla konuşabiliriz. Drew hakkında ciddi bir sürtük festivali yaparız."

"Hayır." Yarı kıs kıs gülüyor. "Gidip bir şeyler çizeceğim. Kim bilir, belki tüm bu kalp kırıklığı parlak bir şeye dönüşür ve onu milyonlarca dolara satarım."

"Geleceğinden hiç şüphem yok. Seni yarın arayacağım, ama gelmem konusunda fikrini değiştirirsen ..." Cümleyi havada bırakıyorum.

"Bilmeni isterim. Seni seviyorum. Beni dinlediğin ve çılgın aşk hayatınla dikkatimi dağıttığın için teşekkür ederim. Ve onsuz daha iyi olacağımı söylemediğin için. Kimse birine bu kadar yatırım yaptıktan sonra bunu duymaktan hoşlanmaz."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Hizmet etmekten her zaman mutluluk duyarım. Ben de seni seviyorum."

Aramayı kesmek için hareket ediyorum ama ismimin sesi beni durduruyor. "Jonah'la konuşman gerek. İkinizin kabul etmeyi reddettiği şeyi gören tek kişi Drew değildi."

Telefonu kapatıyor ve ben karanlıkta yalnız kalıyorum. Burada ne kadar durduğumu, düşündüğümü, tefekkür ettiğimi, her şeyden nefret ettiğimi bilmiyorum ama güçlü, sıcak kolların belime sarıldığını hissettiğimde şafak ağır ağır gökyüzüne doğru yol alıyor. Jonah çenesini omzuma bırakırken sabahki tüyleri yanağımı okşuyor. "Yatağa hiç dönmedin."

"Drew, Aria'dan ayrıldı."

Jonah derin bir nefes verir. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Birlikte olmalarından hoşlanmıştım. O iyi mi?"

"O güçlü ve bağımsız. Kalbi kırık. İyi olacak, ancak oraya ulaşması biraz zaman alabilir."

"Peki ya sen bebeğim? Burada durmuş, sanki dünya sana ağır geliyormuş gibi pencereden dışarı bakıyorsun. Adını söylediğimi bile duymadın."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum. Ona ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Onunla, onun *için* çalışıyorum ve bu da durumu karmaşıklştırıyor. Yeni işimi seviyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum ve patronla yatıp ona aşık olacak kadar aptal olduğum için gerginleşmesini ya da garipleşmesini istemiyorum. Ben her zaman incinen kızım. Geride bırakılan. Aldatılan. Aşık olmak için sürekli yanlış adamı seçen. Evet. Bu benim. Ve tahmin et ne oldu? Yine yaptım.

Ama bu sefer kesinlikle eminim ki hiçbir erkeği Jonah Hughes'u sevdiğim gibi sevmedim. Ve kesinlikle eminim ki o da benim için aynı şeyleri hissetmiyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Jonah

PAZARTESİ SABAHLARI yatakta uzanmak, kahvaltıda am yemek, ardından uzun, sıcak duşlar ve kiremitte seks yapmak içindir. Pazartesi sabahları, sahip olduğunuzu unuttuğunuz bir makinede süzülen büyük dozlarda kahve, ev yapımı granola barları atıştırmak ve evinizde kalması için davet ettiğiniz çılgın, seksi kızılın sıkıcı önlükleri giymesini izlemek içindir.

"Acele etmezsen kışına bir şaplak daha atacağım Whitcomb." Daha yavaş hareket ediyor. Lanet olası baştan çıkarıcı, kararlılığımı yok eden, daha yavaş hareket ediyor. Geçen gece onu tokatlamıştım. Kendimi savunmam gerekirse, bunu o istedi. Ben kimdim ki hayır diyeyim? El izim porselen kışında pembeleşene kadar ona şaplak attım. Harikaydı ve daha önce bir kadınla yapmayı hayal ettiğim her şeyin çok ötesindeydi. Sanırım hoşuna gitti. O eğer ıslak amı bir gösterge olsaydı, hoşuna gidebilirdi.

Bu kadın. Bu sevimli, baştan çıkarıcı kadın. Beni hiç hayal etmediğim yerlere götürüyor. Madeline'in ölümünden ve sevdiğin birini kaybetmenin getirdiği üzücü farkındalıktan mı bilmiyorum ama Halle ile özgürüm. En dizginlenemez benliğim olabilirim. Sahip olduğum

sistematik olarak kapatıldı. Önce Madeline'e teşhis konulduktan sonra, sonra da öldükten sonra çok daha büyük ölçüde. Ama Halle bunu kabul ediyor. Hatta bence bundan hoşlanıyor. *Beni* seviyor.

"Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum," diye tersliyor sahte bir kızgınlıkla.

Yalancı. O lanet bir yalancı. Çünkü beyaz dantel külotunu özenle çekiştiriyor. Uyumlu sütyenini sanki hayatının mücadelesiymiş gibi arkasından takıyor. Sonra önlüklerini giyiyor, saçlarını topluyor ve sonunda, merhametle, giyindiğinde onu öpüyorum çünkü muhtemelen bu geceye kadar son şansım olacak. Bu geceye kadar.

Bu gece tekrar Halle ile birlikte olma düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor.

Onun burada olması hoşuma gidiyor. Mutfağında yemek yapmasını ve banyo tezgahımı onun ürünleriyle kaplamasını seviyorum. Çamaşır makinemdeki kıyafetlerini ve bedeninin benimkinin yanında uyumasını seviyorum. Bu bir sorun. Güneşin altında bungee jumping yaptığımız günden sonra gecenin bir yarısı beni uyutmadı. Aramızda neler olduğunu bilmiyorum. Burada kalması sıradan gelmiyor. Bir kaçamak gibi hissettirmiyor. Gerçek ve ciddi hissettiriyor ve bu da suçluluk duygusuyla içimi parçalıyor. Hem Halle hem de Madeline için. Çatışma kelimesinin beni tam olarak özetlediğini sanmıyorum.

Sadece bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Dün Erica'ya ondan bahsetmeye çok yaklaştım. Bunu yapmakta isteksizdim. Halle yüzünden değil, kişisel olarak, ama durumumuz yüzünden. Ölen eşinizin küçük kız kardeşine evinizde bir kadının yaşadığını nasıl söylersiniz? Seksten başka bir şeyle ilgilenmediğine inandığınız biriyle yarı-ilişki içinde olduğunuzu? Bu imkansız. Ama ona söylememek de bir yalan gibi geliyor. Bu yüzden, bu sabah benimle klinikte buluşmasını istedim. Onu hızlı bir kahve içmeye götürmeyi ve ona söylemeyi planlıyorum. Yüz yüze. Olması gerektiği gibi.

Ama yine de kendimi boşlukta hissediyorum.

Sanki hayatımın garip bir alternatif versiyonunda sıkışıp kalmış iki farklı insanım ve ikisini nasıl bir araya getireceğime dair hiçbir fikrim yok. Onları nasıl birleştireceğimi. Böyle anlarda Madeline'in hayatta olmasını diliyorum. Konuşacak bir arkadaşım olması için her şeyimi verirdim. Bizi bir arada tutan bağ hep buydu, arkadaşlığımız. Arkadaşlığımız aşka dönüştü. Muhtemelen kafama bir şaplak atar ve bu kadar dramatik olmayı bırakmamı söylerdi. Bunu düşünmek bile beni hem gülümsetiyor hem de incitiyor.

"Bu gece için," diye başlıyorum, onu yavaş yayaların arasından geçirirken elini daha sıkı kavıyorum. "Akşam yemeği için dışarı çıkarız diye düşünüyordum. Güzel bir yere." Onunla bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Birbirimize olduğumuzu söylemeye çalıştığımız saçmalıklara karşı gerçekte ne olduğumuz hakkında. Sanırım daha fazlasını denemeye hazırım. Hazır olabileceğim biri varsa o da Halle'dir.

"Oh," diyor şaşkınlıkla bana bakarken. "Ben ... um." Ona bakıyorum. Ses tonunda bir şey var.

"Kulağa hoş geliyor ama belki de geri dönüp dairemde kalmalıyım diye düşünüyordum. Hatta ayrılık sürecinden geçtiği için bir süre Aria ile kalabilirim."

O kadar şaşırmışım ki sabahın en yoğun saatinde kaldırımda olduğum yerde duruyorum. Halle, elimi tutan eli geri çekip durana ve bana doğru dönene kadar farkına varmıyor. Güneş gözlüklerini yukarı çekip başının üstüne yerleştiriyor ve beni süzüyor.

"İstediğin bu mu? Taşınmak mı?"

Ses tonumda bir şeyler bulabilmek için gözlerini kırıştırıyor ama bulamıyor. Tamamen vurdumduymaz. Eğer iç organlarımı söküp bu işi bitirecekse, bunun bu kadar farkında olmamasını tercih ederim. Omuz silkiyor. Omuz silkmesinden nefret ediyorum.

"Şey, ben Seninle yaşamaya başlayalı üç hafta oldu Jonah. Biraz daha uzarsa her şey başlayacak-" Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Seninle yaşamak rahat hissettirmiyor ve burada tutmaya çalıştığımız şey de bu değil mi? Sıradan mı?" Gerçekten soruyor mu yoksa sorusu retorik mi anlayamıyorum.

"Bu akşam yemekte seninle konuşmak istediğim konu kısmen buydu."

Başını sallıyor. İşte bu kadar. Bu baş sallamanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tamam. Bunu o zaman konuşabiliriz sanırım. Ama eve dönmemin o kadar da önemli olmadığını düşünüyorum. Polis evime girenin Matt olmadığını söyledi. Eminim dedikleri gibi rastgele olmuştur ve sen de alarm taktırmışsındır."

Başımı tekrar salladım. Bunu ona söylemedim ama evine hırsız girdikten ve takip edildiğini düşündüğünü söyledikten sonra üniversiteden eski bir arkadaşımı aradım. Hollywood yıldızlarının güvenliğini sağlıyor ve bana birlikte çalıştığı bir özel dedektifin numarasını verdi. Halle'nin eski sevgilisini iki haftadır takip ediyormuş ve ya eski sevgilisi çok zeki ve kurnazmış ya da Halle Matt'in arayıp takip ettiği konusunda yanlışmış çünkü özel dedektifim adamın hiçbir şey yapmadığını söylüyor. Yakma telefon satın almıyor ve onu takip etmiyor. Matt'in dairesinde çok zaman geçirdiğini söylüyor. Bunu kanıtlayacak bazı resimlerim var. Ama yine de biri dairesine girmiş. Biri onu arıyor ve telefonda ağır ağır nefes alıyor ve takip edildiğini hissediyor. Doğru olmayan bir şeyler var.

Tekrar yürümeye başlıyoruz, onu yanıma yatırırken kolumu omzuna atıyorum. Ona sadece elini tutmaktan daha yakın olmalıyım. Birdenbire elimden kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum. "Benimle kalman hoşuma gidiyor. Bu seni istediğim zaman görebileceğim, seninle konuşabileceğim, sana dokunabileceğim, seni öpebileceğim ve seni becerebileceğim anlamına geliyor."

Bakışları tekrar kaldırıma düşüyor. Kahretsin, her şeyi yanlış yapıyorum. "Sanırım eve gitmem gerek." Bu ses tonu içinde söylenmemiş bir sürü şey barındırıyor. Ses tonundan incinmekten korktuğu da anlaşılıyor. Ama Halle'i incitmek yapmak isteyeceğim en son şey. O bunu bilmiyor mu?

Halle ile ilgili sorun şu. O benim için mükemmel. Akla gelebilecek her yönden. Zeki. Alıngan. Duygusal olarak benim sınırlarımı test ederken, fiziksel olarak da benimkileri test etmeme izin veriyor. Ona yarı yarıya aşığım ve bunun tek nedeni mutlaklara kapılmayı reddetmem. Neden diye sorabilirsiniz?

Çünkü hâlâ başka bir kadını seviyorum. Ve bundan kurtulamıyorum. Madeline benim hayatımdı. Karımdı. Ve deniyorum. D e n i y o r u m . Ama bu kolay değil. Bazıları

Suçluluk ve kederin beni tamamen yutacağını hissettiğim anlar oluyor. Ve Halle'in bunun neresinde olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden konuşmamız gerek. Her şey olmalı ya da hiçbir şey olmamalı. Ya ona tamamen bağlanacağım ya da onu bırakıp, olmaya çalıştığım asil adam gibi çekip gideceğim.

"İfade verdikten sonra nasıl olur?" Ve kahretsin, buna bir son tarih koydum. Gelecek hafta eski kocasına karşı ifade verecek. Ama ona bir şey vermezsem bu gece erkenden gidebilir ve konuşmaya fırsat bulamadan bunu yaparsa onu tamamen kaybedeceğimi biliyorum. Belki de niyeti budur.

"Bunu düşüneceğim. Artık işe gidebilir miyiz? Tüm bu konuşmalarla vaktimi boşa harcıyorsun."

"Bir saat daha hastanız yok."

Binaya girerken bana yandan bir bakış fırlatıyor. "Programımı kontrol etmeyi bırak. Ürkütücü."

Ama yüzü kızarıyor. Gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırtıyor. Ve lanet olsun, bu kadın beni hiç bilmediğim bir şekilde çaresiz bırakıyor. "Benimle gel." Binaya girdiğimizde genelde yaptığım gibi elini bırakmıyorum. Genelde işe gittiğimizde bir hoşça kal bile demeden ya da arkasına bile bakmadan çekip gider.

Bugün farklı olacak.

"Bunu burada yapamayız, Jonah." Ama yapıyoruz. O bunu biliyor. Ben de biliyorum ve bana karşı koymuyor. Ayak uyduruyor ve elini çekmiyor, bu yüzden protesto sözlerini gönülsüz olarak kabul edeceğim. Ofisimin kapısını açıyorum, düğmeyi çeviriyorum, kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve kilitliyorum.

Arkamı döndüğümde Halle'i karşı duvarın dibinde buluyorum, göğsü abartılı nefes alış verişleriyle çoktan kabarmış. Mavi gözleri koyu ve ağır kapalıydı. Yanakları pembeye boyanmıştı. "Tanrım, çok güzelsin."

Halle'nin elleri önlük pantolonunun büzgü ipine doğru kayıyor. Çözmeye başlamadan önce bir süre orada oyalanıyorlar. Yavaşça. Yani. Lanet olsun. Yavaşça. Bacaklarının uzun ipekliğinden aşağı doğru kayıyorlar ve o

Onları. Sonra daha bir saat önce hayranlıkla baktığım beyaz dantel külotuyla aynı işlemi tekrarlıyor. "Beni istiyor musun Jonah?"

Başımı sallıyorum ve bir nefes veriyorum. "Hayır. Seni istemiyorum." Bana bakıyor ama kıpırdamıyor, güzel amını bana sergiliyor, ama itiraf ederken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, "Sana *ihtiyacım var*, Halle. Çaresizce. Trajik bir şekilde. Olmaması gereken her şekilde." İşte böyle. Bu nasıl bir dürüstlük?

Duvarı itiyor ve bana doğru ilerliyor, ama bana ulaştığında dokunmuyor. Gözleri benimkilere yapışıp kalıyor ve ne kadar tahrik olduğunun kokusunu alabiliyorum. Dudaklarımı yalıyorum, havada bile olsa onu tatmaya açım. Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi gülümsüyor. Sanki onu bir an bile kandıramamışım gibi. Sanki o kazanmış ve ben kaybetmişim gibi. Elleri göğsümde geziniyor, ensemdeki saçları bulana kadar omuzlarımın üzerinden kayıyor.

"O zaman al beni, Jonah. Seninim."

Bunu söyleme şekli bundan çok daha fazlasını ifade ediyor. Her şey demek ve ben de bunu özümsemek için eğilip onu öpmekten kendimi alamıyorum. Onun benim olmasına ihtiyacım var. "Seninle işim asla bitmeyecek," diye fark ediyorum.

Bir şey söyleyecekmiş gibi bana göz kırptıyor ama ağzı kapalı kalıyor ve gözleri kayıyor. Ama orada. Sessizliğinde bir yalvarış var. *Tutamayacağın sözler verme*.

Onu kaldırıyorum ve o muhteşem, kilometrelerce uzunluktaki bacaklarını etrafımda dolaştırıyor ve ıslak sıcaklığını bana karşı öğütüyor. Onu duvara bastırarak, elimle kışını kavriyorum ve diğer elimle kendi önlüğümün bağını çözüyorum. Yere düşüyorlar ve sonra sikimi serbest bırakıyorum. "Bu hızlı ve sert olacak. Başka bir şey için fazla zamanımız yok."

Gözlerimiz kilitlenirken başını duvara yaslayarak inliyor. "Başka bir şeye ihtiyacım yok. Zaten yolun yarısındayım."

Kahretsin. İçine girdim, aramızda prezervatif yoktu. Sadece o ve ben, varlığından bile haberdar olmadığım bir cennetteydik. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir zevk. Ağzını buluyorum ve içine girip çıkarken

dudaklarını, inlemelerini yakalıyorum. Gözlerimi açtım

ve doruk noktasını kovalarken yüzünün konsantrasyonla nasıl buruştuğunu izleyin. Yanaklarının pembeden kırmızıya dönüşünü. Alnında bir miktar terin parlayışını. Gözlerini açıp beni kıştırması, vücudumdaki nefesi kesmesi ve beni daha sert, daha derine itmesi. Ona yeterince yaklaşamıyorum. Sınır yok. Sonu yok.

Ben bittim.

Onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Ama bu sadece aşk değil. Aşık olmak böyle bir şey. Bu çılgın, her şeyi tüketen telaş. İçimden yükselen bu güçlü kabarma. Göğsümün sıkışması, karnımın sıkışması ve yüzümdeki gülümseme. Onun benim olması için duyduğum bu ihtiyaç. Bu sahiplenme değil. Sahiplenmek değil. Bundan daha fazlası. Onun benim her şeyim olduğunu bilmek. Ondan daha azı kabul edilemez. Bu kendini tatmin etmek, duylara hükmetmek, kırık ve boş yerine bütün hissetmektir.

Kendini bana kaptırmasını istiyorum. Onun da bana benim ona aşık olduğum kadar sert ve affetmez bir şekilde aşık olmasını istiyorum. Bir daha benden başka kimseyle birlikte olmasını istemiyorum.

Onu daha sert beceriyorum, kızımın zirveye yükselişini izliyorum, yüzü boynuma düştüğünde ve titrediğinde, omzumu ısırdığında ve adımı bir lütfmuş gibi inlediğinde geldiğini biliyorum. Onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum. O kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum. Tohumumu onun bedenine itiyorum, bunun son kez yapmayacağımı şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyorum. Bunun bizim sonumuz değil, başlangıcımız olduğunu bilerek.

Tam da bunu söylemek için ağzımı açmıştım ki kapım çalındı. Halle başını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı, mavi derinliklerinde eğlence, korku ve utancın hoş bir sinerjisi yüzüyordu. Çekiliyorum, bunu yaparken inleme dürtüsüyle irkiliyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. "Evet?" Uzanıp masamdan birkaç mendil alırken sesleniyorum. Mendilleri ona uzattıktan sonra boxer'ımı ve ovalama pantolonumu çekiştirip büzgü ipini beceriksiz parmaklarımla bağlıyorum.

Aceleyle atılmış kıyafetlerinin yanına gidip külotunu ve önlüğünü düzeltiyor. "Doktor Hughes?" Hemşirelerden biri olan Laura temkinli bir şekilde soruyor. Halle ve benim ne kadar gürültücü olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Hastaların odalarının camlarını mı kırdık? Bu kattaki herkes geldiğimizi duydu mu? Ofisim seks kokuyor mu?

Masamın karşısındaki sandalyede oturan Halle'ye riskli bir bakış atıyorum. Saçları seksi bir şekilde dağılmıştı ama en azından giyinikti. Başını işaret ediyorum ve saçının lastiğini kopararak beyazlıyor. Saçları omuzlarına dökülüyor. Vay canına, bu asla eskimeyecek bir manzara.

Ellerimi saçlarımda gezdirip etrafıma üstünkörü bir göz attıktan sonra kapıyı açıyorum. "Evet?" Laura'yı selamlarken gülümseyerek tekrar söylüyorum. Normal görünüyor. En ufak bir şüphesi yok. Geri çekiliyorum, böylece az önce kız arkadaşımı beceriyormuşum gibi görünmüyorum. .. ofisimde. Halle yüzünün kızardığını gizlemek için telefonuna bakıyor.

Laura, Halle'yi gördüğünde duraksayarak, "Özür dilerim," der. "Toplantıda olduğunuzu fark etmemiştim. Kayıтта Erica Meadows diye biri var. Sizinle görüşmek için randevusu olduğunu söyledi."

Erica. Kahretsin. Bu sabah benimle burada buluşmasını istediğimi tamamen unutmuşum. Ve az önce tadını çıkardığım o kafa midemde arsenik gibi yuvarlanıyordu. "Lütfen ona hemen geleceğimi söyle."

Laura başını sallıyor ve sonra hızla uzaklaşıyor. Sırtım Halle'ye dönük, elim açık kapıda, her şeyi değerlendiriyorum.

Başka bir kadını severek karımın hatırasına ihanet mi ediyorum? İhanet etmiyorum. İki yıl oldu. Ama öyleymişim gibi geliyor. Madeline'e ve onun benim için ifade ettiği her şeye sırtımı dönüyormuşum gibi *geliyor*. Erica'ya Halle'den bahsetmeliyim. Zamanı geldi. Halle rol yapmak için çok önemli.

"Gidebilirsin," diye mırıldanıyor Halle, sanki kelimelerden de duygulardan olduğu kadar nefret ediyormuş gibi. "Anlıyorum."

Sanırım az önce öldüm, çünkü onun ses tonundan, onun duygularından nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyorum. Bu kadar kederli, üzgün ve yalnız olmasından nefret ediyorum. Bunu ona ben yaptım. I

ona böyle hissettirdi ve bu durum beni en az bu olay kadar rahatsız ediyor.

Başımı sallıyorum çünkü ben anlamıyorsam onun da anlaması mümkün değil.

"Madeline'i hâlâ seviyorsun. Bunu biliyorum Jonah. Bu yeni bir şey değil. Bu konuda kendini kötü hissetmemelisin. Biz eğlendik. Yani, hepsi buydu, değil mi?"

Aşık mıydın? Ama ben sana aşığım.

Yine de kendime söyletemiyorum. Eğlenceliydi. Bu onun için her şeydi. *Ben* de onun için *öyleydim*. Bana defalarca söyledi ama ben dinlemedim. En azından gerçekten. Bu düşünce göğsümü daralttı.

"Halle, öyle değil." Öyle ama, değil mi? Çünkü ona öyle olmadığını söylemedim. Arkamı dönüp bir süre ona bakıyorum ama gözlerime bakmıyor. Bunu bitiriyor. Yüzünün her yerinde bunu görebiliyorum. Ona doğru yürüyorum. Ofisimin kapısının hâlâ açık olması umurumda bile değil. Dizlerimin üzerine çöküp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bu gece seninle konuşmam gerek. Burada değil. İş yerinde değil. Erica beni beklerken olmaz."

"Elbette," diyor, kayıtsız, yüz hatları donmuş. "Önemli bir şey değil. Sonra konuşuruz."

Sonra ayağa kalkıyor, beni iterek ofisimden çıkıyor. İçimdeki her şey acıyor. Onu sonsuza dek kaybetmiş olabileceğime dair korkunç bir his var içimde.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Jonah

ERICA. Madeline'e o kadar benziyor ki kalbim göğsümde yerinden fırlayacak gibi oluyor, sonra da nefes alamayacak kadar sıkışıyor. Koyu renk saçlar. Parlak çikolata gözler. Kalıcı olarak pembeye boyanmış yuvarlak yanaklar. Çok güzel. Erica çok güzel. Madeline çok güzeldi. Ve hayattan, onu sevdiğim kadar nefret ediyorum. Bu beni neredeyse durduruyor. İki yıldır hayat düşüncesini sevmemiştim. Halle'e kadar.

"Bu gif'i bir keresinde görmüştüm," diye söze başlıyor yanına oturduğum anda. "Maddy ilk teşhis konulduktan sonra bana gönderdi ve hala saçma bir umutla doluyduk. *Simpsonlar*'daki karakterlerden biriymi ve şöyle bir şey diyordu: 'Bunun bir işaret fişegi mi yoksa bir hastalık mı olduğundan emin değilim.

. . . Grip. Ya da kötü tacolar. Ya da alerjiler. Ya da gerçek bir sakatlık. Ya da çok fazla kahve ya da az kahve." Maddy'yi ve onun kuru mizah anlayışını düşünerek gülümsüyorum. "Liste uzayıp gidiyordu ve ben gözlerimden yaş gelmeden önce gülmekten kıcımın ağrıdığını hatırlıyorum."

Boğazımın arkasında oluşan yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve ön kapının yanındaki bankta onun yanına kayıyorum.

"O çok güzel, Jonah. Yani kızıl saçlı olan."

Nereden bildiğini merak ederek ona bakıyorum.

"Bir süredir burada oturuyordum," diyor bariz şaşkınlığını okuyarak. "İkinizin birlikte içeri girişinizi izledim. Onu seviyorsun." Bu bir soru değil ve yine Erica'ya hayret ediyorum. "Yüzünün her yerinde yazıyordu. Ona bakışınızdan belliydi. İkiniz el ele tutuşmuş bir şekilde binaya girdiyordunuz ve ona eskiden Maddy'ye baktığın gibi bakıyordun."

Hay sikeyim. Bu çok boktan. Yapamam. "Ne diyeceğimi bilmiyorum." "Ama seviyorsun, değil mi? Onu seviyorsun değil mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bir nefes veriyorum. Acıyı görmezden gelerek, "Sanırım öyle. "Evet." Halle ile aynı şeyi yapamıyordum. Bu gece. Ona bu gece söyleyeceğim. Ve birlikte bu işi çözeceğiz. Başka bir ilişkiye atlamak istememesi umurumda değil. Benim de neye hazır olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece ona hayatımda ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ona ihtiyacım var ve bunun nasıl olacağı umurumda değil. "Bu seni üzdü mü?" Gözlerimi açıyorum, başımı çeviriyorum ve Erica'nın beni dikkatle izlediğini görüyorum.

"Maddy ile tanıştığın günü hatırlıyorum. Tanrım." Erica başını hafifçe sallayarak gülüyor. "Beni aradı ve gelmiş geçmiş en muhteşem adamla tanıştığını söyledi." Bir kahkaha daha. "Senin mükemmel bir arkadaş olduğunu söyledi. Zeki. Komik. Seksi. Sevecen." Şimdi yüzüme doğru kayıyor, kahverengi gözleri içimdeki her şeyi öldürüyor. "Ona neden daha fazlası değil de arkadaşı olduğunu sordum. Daha fazlası olamayacak kadar mükemmel olduğunu söyledi. Eninde sonunda mükemmelliğinin biteceğini ve bu pislik adamla kalacağını söyledi."

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı üflüyorum.

"İki yıl sonra, sen nihayet cesaretini toplayıp onu öptüğünde, bana bunca zamandır sana aşık olduğunu söyledi. İlk günden beri. Ona beklediği kadar mükemmel olup olmadığını sordum, o da hayır dedi."

Ellerimle yüzümü
kapatıyorum. "Daha iyi
olduğunu söyledi."

Boğuk bir ses göğsümden geçip dudaklarımdan kaçıyor. Karımı özlüyorum. Başka bir kadını seviyorum. Hayat berbat.

"Bu yeni kadını severek yanlış bir şey yapmıyorsun Jonah. Ve sen hala her zamanki gibi mükemmelsin. Doğru olan bu. Maddy gitti. O öldü ve hayat ... siktir et dostum, hayat *devam ediyor*," diye vurguluyor. "Yapılması gereken de tam olarak bu."

Ellerim kucağıma düşüyor ve baldızımla yüzleşiyorum. "Öyle mi? Madeline'e olan sevgim azalmadı. Sadece ... Bilmiyorum, belki de değişti. Bir başkasına yer açmak için bir şekilde yer değiştirdi."

Erica omuz silkiyor. "İki yıl oldu. Daha ne kadar kara kara düşünen bir kız kurusu olmak istiyorsun?"

Kendime rağmen gülüyorum.

"Madeline kızmazdı. *Mutlu* olurdu. Ama daha da önemlisi, o öldüğü için hayattan ve aşktan vazgeçtiğinizi bilseydi çok kızardı. O kaltak hayatın ta kendisiydi. Onu ellerinde tutuyordun, bu yüzden bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

"I-" Boğazımdaki yumruyu geçip sertçe yutkunuyorum. Uzun zamandır Madeline için ağlamamıştım ama şu anda bu dürtüyle savaşıyorum. "Onsuz mutlu olabileceğimi sanmıyordum."

"Gittikçe kolaylaşıyor. Bu yeni kadınla Madeline öldüğünden beri olduğundan daha iyisin. Senin terminolojini kullanmak gerekirse, yara bandını sökmek gibi."

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine bakıyorum. Karımın. İnsanları nasıl izlediğini izliyorum. Genç ama her zaman öyle davranmıyor. O ve Madeline çok yakınlardı. Madeline ve benim yakın olduğum kadar.

"Biliyor musun, bu sabah benimle burada buluşmanı istememin nedeni o kızıl saçlı kadındı."

"Şaka yapmıyorum." Homurdanıyor, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. Bana bakmak için dönüyor, gözleri yüzümde geziniyor, ta ki benimkilere gelene kadar. Sonra elinde olmadan gülümsüyor ama ben de ona karşılık veriyorum. "Benimle konuşmak istediğin için teşekkür ederim."

bana ondan bahsettiğin için. Bunu yüz yüze yaptığın ve bana telefonda söylemediğin için." Benden uzaklaşıyor. "Maddy'yi özlüyorum, biliyor musun?"

"Kelimelerden daha fazlası."

"Yani ..." diye devam ediyor Erica ve Halle'le bu sabah geldiğimiz yöne bakıyor. Onu takip ediyorum ama hemen ona dönüyorum. "Eğer o, kızıl saçlı-"

"Halle."

Başını sallıyor. "Halle. Demek istediğim, eğer o, bilirsin, bu konuda sana yardım ederse, onunla gitmelisin."

Sevdiğin kadının küçük kız kardeşine ne söylersin? Hayır, sadece bir kaçamaktı. Ya da sadece eğleniyor ve benim için ciddi değil. Ya da bu kadın dualarımın cevabı olmuş gibi hissediyorum ve ondan çıkarabildiğim tek anlam onu doğrudan Madeline'in bana göndermiş olması mı? "Erica." İç çekiyorum. "Emin değilim-"

"Dediğim gibi, birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Belli ki ikiniz için de oradaydı. Hepimizin katlanılmaz olanı katlanılır kılacak birine ihtiyacı vardır. Bu Maddy'yi sevmediğiniz anlamına gelmez ve onun anısına saygısızlık ettiğiniz anlamına da gelmez. Seni tanıyorum. Maddy kadar iyi değil ama seni tanıyorum. O yüzden saçmalamayı kes, satır aralarını oku ve beni bu akşam yemeğe çıkar ki onunla tanışabileyim."

"Akşam yemeği mi?" Gülüyorum. Çok sesli gülüyorum. *Oh, Madeline, keşke Erica'yı şimdi görebilseydin.* "Seni yemeğe götürebilirim, Erica. Bu gece, eğer istersen."

"Seni kaybetmek istemiyorum Jonah. Sana hayatımda ihtiyacım var. Bu noktada bunun garip olabileceğinin farkındayım. Yeni biri var ve Maddy gitti-" Eğilip ona sarıldım ve konuşmasını böldüm. "Ben hiçbir yere gitmiyorum.

Sen sonsuza dek benim kardeşimsin, Erica. Yeni kız ya da değil." Onu kollarımla sarıyorum ve lanet gözyaşlarımı tutuyorum. Çünkü o bana ihtiyacı olduğunu düşünse de, benim ona ihtiyacım vardı. Halle'le birlikte olmamın sorun olmadığını söylemesine ihtiyacım vardı. Onun bilebileceğinden çok daha fazla. Onun Madeline'inkine benzeyen gözlerini

görmeye ve bu kucaklaşmaya ihtiyacım vardı. *Ah, Maddy. Sana ihtiyacımız var.*

Uzaklaşıyor ve parlamaktan başka bir şey yapamayan gözlerini siliyor. "Bu gece, tamam mı? Kız arkadaşını da getirsen iyi olur."

Başımı sallıyorum, hoşgörölü bir şekilde gülümsüyorum. "Önce onu kız arkadaşım yapmalıyım. Henüz tam olarak o noktada değiliz."

Erica gözlerini devirerek alaycı bir kahkaha attı. "Erkekler. Tanrım, siz çocuklar. Şuna bir baksan iyi olur, ahbap."

Ve sonra gitti. Sanki hiç burada olmamış gibi ve nedense, çok farklı olmalarına rağmen, Maddy'nin benden uzaklaşmasını izliyormuşum gibi hissediyorum. Her yerim yeniden acıyor. Bu acı hiç geçecek mi?

Hayır, farkındayım. Olmayacak. Ve sanırım bununla bir sorunum yok. Sanırım bu acı Madeline'i ait olduğu yerde, yanımda tutacak.

Ayağa kalkıyorum ama kliniğe geri dönmek yerine ön kapıya yöneliyorum. Biraz temiz havaya, o konuşmadan sonra kafamı toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var ve bunu burada yapamam. Halle ile olan bu şeyde ciddiğim. Onun için deli oluyorum ve bu da kendime izin vermediğim bir şekilde gülümsememe neden oluyor. Telefonumu arka cebimden çıkarıp hızlıca bakıyorum ve ona mesaj atmayı düşünüyorum ama tam tekrar hareket etmeye başladığımda sağ omzuma beni birkaç adım geriye savuracak kadar güçlü bir darbe alıyorum.

Telefonum parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor ve almak için eğildiğimde bana çarpan kişi telefonu bana uzatıyor. "Bunun için üzgünüm doktor."

Kendimi toparlıyorum ve bir çift derin, koyu kahverengi gözün hemen çıkaramasam da tanıdık bir yüze takıldığını görüyorum.

"Önemli değil." Sızlayan omzumu ovma isteğime direnerek gülümsedim. Adam bana sert vurdu.

Bana bakıyor, delici bakışlarında yanlış ve sinir bozucu bir şeyler var. Sonra dudaklarının kenarından yavaşça bir gülümseme kıvrılıyor. "Çıkıyor musun?"

"Um. Evet. Bir süreliğine." Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyorum. Bir hasta olmalı, çünkü onu bir yerden tanıdığımı eminim, yine de onunla ilgili bir şey dişlerimi geriyor.

O gülümseme büyür. "O zaman sana rastladığıma sevindim. Seni tamamen kaçırmaktan nefret ederdim."

"Doğru."

"Hoşça kalın, Doktor Hughes." Ve sonra yürüyerek hasta bölümüne doğru ilerliyor. Birkaç saniye onu izliyorum, elimdeki telefonu hatırlayana kadar hala bu karşılaşmanın şaşkınlığı içindeyim. Cam kapıyı iterek doğruya bakıyorum ve karşıdan gelen trafiğin olmadığı caddeyi bulduğumda, caddenin karşısındaki kafeye ulaşana kadar hızlı adımlarla yürüyorum.

İçeri girdiğimde kapı çalıyor ve içmeye hiç niyetim olmayan bir kahve alıyorum. Rahatsız olmamak için arka tarafta تنها bir koltuk buluyorum. Yere çöküp telefonumu ve kahvemi masanın üzerine koyuyorum. *Adam ol biraz.*

Ben: Eğer senin için de uygunsa Erica bu akşam bizimle yemek yemek istiyor. Ondan önce seninle biz hakkında konuşmayı umuyordum. Ve bu konuşmadan önce herhangi bir karışıklık ya da yanlış düşünce olmasın diye söylüyorum, bir biz varız. Bir biz olmasını istiyorum. Son hastandan sonra bana mesaj at, buluşalım.

Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Gönder tuşuna bastım. Kendime gülümsüyorum. Hayat çok kısa. Halle'ye aşığım. Ve bununla bir sorunum yok.

Beni okyanusun dibine bağlayan o ağırlık gitti.

Ayağa kalkıyorum, kahvemi çöpe atıyorum, telefonumu cebime sokuyorum ve caddenin karşısına geri dönüyorum. Halle'ye her şeyi anlatmadan önce görmem gereken hastalarım var.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Halle

..HALLE, programına bir ziyaretçi eklediler." Hiçbir şey görmeden bilgisayar ekranıma bakıyorum. Jonah'a işimin bittiğini söylemeliyim. İşlerin kontrolden çıktığını. Duygularımın bu işin sıradanlaşması için çok güçlü olduğunu. Bunu bu sabah yapmalıydım. Ya da Aria'yla gece yarısı yaptığım telefon görüşmesi ile şu an arasında herhangi bir zamanda. Ama o bana sanki soluduğu havaymışım gibi bakıyor. Beni seviyor gibi beceriyor. Ve ben tam bir korkağım.

Sonra Madeline'in kız kardeşi, ihtiyacım olan meşhur tokat gibi ortaya çıktı.

O. Seviyor. Madeline'i.

Doğru. Teşekkür ederim. Çünkü sahte ilişkimizle ilgili çok da önemsiz olmayan bu küçük ayrıntıyı unutmaya çok yaklaştım. Hay sikeyim. Erkeklerden nefret ediyorum.

"Sorun değil. Benim için sorun değil," diye cevap veriyorum başımı kaldırmadan. Kimsenin gözünün içine bakamayacakmışım gibi hissediyorum. Patronla çok da gizli olmayan kaçamağım bitmek üzere ve herkes bunu öğrenecek. Herkes bunun hakkında konuşacak. Ve bir kez daha, iş yerimin en can alıcı noktası olacağım. Acaba bu işi de bırakmak zorunda kalacak mıyım? Olabilir. Henüz bir hasta grubum yok. Ben

yeniyim.

Burada çoğunlukla hasta ziyaretleri ve hastaların birincil sağlayıcılarıyla planlanamayan fiziksel muayeneler yapılıyor. "Hemen geliyorum."

"Sekiz numaralı odada. Göğüs ağrısı şikayetiyle geldi ama EKG çekilmesini reddetti."

Şimdi başımı kaldırıp Laura'ya bakıyorum, Jonah'la beni neredeyse seks yaparken basan o lanet hemşireye, kaşlarımı kaldırmış bakıyorum. "*Göğsü ağrıdığı*nda EKG çektirmeyi *reddetti* mi?"

Başını sallıyor ve kuşkulu ama teslim olmuş bir ifadeyle omuz silkiyor. "Onu zorlayamam."

"Biliyorum. Ama gerçekten mi? İnsanların nesi var böyle?"

Bir omuz silkme daha. "O genç. Yirmili yaşların sonunda, belki de ciddi bir şey olduğunu düşünmüyordur. GERD olabilir."

"Evet, ama yine de." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Potansiyel olarak ciddi bir şeyi elemek için uygun testleri yaptırmayacaksanız neden gelmeye zahmet ediyorsunuz?"

Laura gitmeden önce bana bir omuz silkme hareketi daha yaptı. Dosyayı kontrol ettim. Yeni bir hasta. Edward E. Cummings adında bir adam. Edward E. Cummings mi? Ailesinin bir mizah anlayışı olmalı ya da şairin benim kadar büyük bir hayranı olmalı, çünkü o benim mutlak favorim.

Ayağa kalkıyorum, bilgisayarımı kapatıyorum ve koridorda sekiz numaralı odaya doğru ilerliyorum. Yolda Jonah'ın ofisinin önünden geçmem gerekiyor ve bunu yaparken elimde olmadan içeri bakıyorum. Kapı açık ama o içeride değil. Kendi kendime rahatladım diyorum. Onunla yüzleşmeye hazır değilim. En azından burada. Acaba hâlâ Erica'yla birlikte mi? Telefonum önlüğümün cebinde titriyor ama şimdi kontrol etmiyorum. Muhtemelen Aria bana mesaj atıyordur. Muayene odasının kapısını açıyorum ve beni bekleyen hastayı görünce neredeyse ayaklarımın üzerine düşüyorum.

Matt.

Eski erkek arkadaşım muayene masasında oturuyor, tamamen giyinik ve gözlerinde ne olduğunu çözemediğim bir parıltı var.

"Bilmeliydim," diye geçiriyorum dudaklarımdan, durduramadan. "Göğüs ağrısı mı?"

"Elbette." Bana gülümsüyor ama zayıf bir gülümseme. Ve bok gibi görünüyor. Neredeyse üç ay önce onu terk ettiğimden beri beş dakikadan fazla uyumamış gibi. "Dünyadaki her şeyden çok sevdiğim kadın beni terk etti."

Ona bakıyorum.

Sırıttırıyor. Ben sırtıtmıyorum. "İsmimden beni anlayacağından emindim."

"Belli ki o kadar zeki değilim."

"İçeri gel, Halle. Otur. Konuşmamız gerek." Bir an için konuşmalı mıyım diye düşündüm. Yani, bu adamla ilgili çok fazla bilinmeyen var. Ama beni arayanın o olup olmadığını kesin olarak bilmem gerekiyor. Eğer daireme giren oysa. Bana cevap verirken gözlerinin içine bakabilirsem, yalan söyleyip söylemediğini anlayabileceğimi hissediyorum. Ama yine de tereddüt ediyorum, o eklemenden önce, "Hadi tatlım. Sadece birkaç dakika mı? Konuşacak çok şeyimiz var."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve küçük odanın elverdiği ölçüde ondan uzaklaşarak tekerlekli tabureye oturuyorum. Kolonyasının kokusunu alıyorum. Koyu kahverengi gözlerini ve gözlerinin altındaki mor gölgeleri inceliyorum. Sakalının ve saçının uzunluğunu ve hafif dağınık kıyafetlerinin durumunu kategorize ediyorum. Aynı görünüyor ama farklı. Bu farklılıklar her şeydir. Bu farklılıklar, bir hacker için bile normalde olması gerektiği gibi kendine iyi bakmadığını söylüyor ve bu aynı anda hem içimi pişmanlıkla hem de heyecanla dolduruyor. Korkutucu türden bir heyecan. İnsanı aşırı bilinçli ve gergin yapan türden.

Matt oturacağımdan emin değilmiÇ gibi iç geçiriyor ve sonra yüzü ellerinin arasına düğüyor. "Bunu bana nasıl yaparsın, Halle? Birlikte iki yıl geçirdik. Evlenecektik ve sen beni Federallere mi teslim ettin?"

"Ne?"

Esprili olmayan bir kıkırdama çıkarır. "Naz yapma."

"Matt," diyorum ve başını kaldırıp bakmasını bekliyorum. Biraz zaman alıyor. Ama sonunda baktığında, bu adam yenilmiş görünüyor. Çok kırılmış ve yenilmiş. "Seni federallere ben ihbar etmedim. Sen tutuklanana ve işyerime gelip beni şehir merkezine götürene kadar neyin peşinde olduğunu bile bilmiyordum."

Bana bakıyor, kaşları birbirine yapışmadan önce iki kez göz kırpmıyor ve bir elini dağınık çenesinde gezdiriyor. "Benden ayrıldın. Sen bitirdin."

Başımı sallıyorum, ona daha iyi bakabilmek için taburemde kayıyorum. "Artık işe yaramıyordun." Omuz silktim. "Bunların hepsini sana o gece anlattım. Sürekli bilgisayar başındaydın ve hiç birlikte olmuyorduk. Ne zaman birlikte olsak, neredeyse hiç konuşmuyorduk. Neredeyse hiç konuşmadık. Hiç sarılmadık ya da gülmedik. Hiç seks yapmadık. Sanki içimizdeki tüm ışık sönmüş gibiydi."

Başını iki yana sallıyor. "Bunun üzerinde çalışabilirdik. Daha çok çabalayabilirdim. Benimle bunların hiçbirisi hakkında konuşmadın. Mutlu olmadığın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Ona yaklaşıyorum, beni anlamasını istiyor, buna ihtiyaç duyuyorum. "Fark etmezdi. Özür dilerim Matt. Gerçekten, gerçekten. Seni asla incitmek istemedim. Sadece ihtiyacım vardı..." Bunu nasıl ifade etmek istediğimi düşünerek duraklıyorum. "Başka bir şeye. Hayatımda bir değişiklik. Çünkü haklısın, mutlu değildim. Bunun bir kısmı senden kaynaklanıyordu. Bir kısmı da benden kaynaklanıyordu. Her halükarda, biz birlikte olamayız."

"Doktorunla olduğun gibi mi?" diye ısıyor, yanakları sıcaklık ve tedirginlikle renkleniyor.

"Onu nereden tanıyorsun?" Geri çekilmeye çalışıyorum ama o hemen tepki veriyor, ayağını taburenin ayağına vuruyor ve beni olduğum yerde tutuyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama eli kolumda, o kadar sıkı sıkıyor ki, elimdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. Matt sırtıyor ve bu onda gördüğüm en sadist sırtış. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Nefeslerim kısa aralıklarla geliyor.

"Oturun. Konuşmamız bitmedi."

"Hayır," diye alay ediyorum. "Konuşmamız kesinlikle bitti. Ben polisi, FBI'ı ya da senin suçlu kışını hapse tıkacak her kimse onu aramadan önce defol git buradan Matt."

"Otur dedim." Gözlerindeki ölümcül parıltıyla karışan ses tonu nefesimi kesiyor. Hareket edemiyorum. Düşünemiyorum. Tek yapabildiğim başımı sallamak çünkü hiçbir şekilde oturmayacağım. Bana bunu yapmasına asla izin vermeyeceğim.

"Bırak," diyorum ama sesim istediğim kadar güçlü değil. *Git* kelimesini söylerken titriyor ve bundan nefret ediyorum. Güçsüz olma hissinden nefret ediyorum. Kontrol edilmekten. Kolumdan çekerek beni tekrar tabureye oturmaya zorluyor. Çılgılık atacaktım ama Matt bir silah çıkardı. Küçük, siyah bir silah ama yine de aynı silah. Küçük, yaşlı kadınların Bingo gecesine giderken çantalarına koydukları türden. Ve küçük olmasına rağmen, beni öldürebilir. Pek çok insanı öldürebilir. Matt tabancayı muayene masasının üzerine, kalçasının yanına koyar, boştaki eli sevgiyle kabzanın üzerinde durur.

Crapola.

"Erkek arkadaşın Jonah Hughes'u daha önce gördüm. Senin servet avcısı bir sürtük olduğunu düşünmezdim ama belli ki yanılmışım."

Ona bakıyorum, sersemlemiş ve endişeden hasta olmuş bir halde. *Jonah. Jonah'ı biliyor.*

"Görünüşe göre iyi davranma işimiz bitti, peki nerede?"

Çıkmakla tehdit eden safrayı yutuyorum. Ne dediğini takip edemiyorum. Tek duyduğum kulaklarıma gelen kan sesi. Jonah. Klinikteki diğer insanlar. Silahlı Matt. "Ne nerede?" Fısıldıyorum, sesim panikle kalınlaşıyor.

"Flaş bellek. Sende olduğunu biliyorum. Çantana koymuştum. Ama bu sen beni terk etmeden önceydi. O aptal herifler daireni alt üst ettiklerinde onu asla bulamadılar. Hâlâ çantanda olmalı."

Vay anasını. Demek peşinde oldukları şey buydu. Bende olduğunu bile bilmediğim bir şey. Vay canına, bu sadece . . .

"Ne yaptın sen?" Ağlıyorum, çaresizce ayakta durmaya çalışıyorum. Kaçmak için çaresizce. Ama yapamıyorum. Lanet olası tutuşu amansız. Morarıyor. Yanında rahatça duran silaha doğru bakıyorum. O silahı alıp beni vurmadan önce onu alamayacağım. Bana ya da bir başkasına zarar vermeden ondan nasıl kurtulacağımı dair hiçbir fikrim yok.

"Dox'landım. Kredi kartı numaralarını almak için birlikte çalıştığım pisliklerden biri ifşa etti. Aklıma gelen tek şey bu. Her şey sen beni terk ettikten hemen sonra oldu. İronik, değil mi?" Vahşi gözlerindeki zehirle bana bakıyor. "Ona yardım ettiğine ikna olmuştum. Onu becerdiğine. Zamanlama çok mükemmeldi." Kolumu daha da sıkı sıkıyor ve ben durduramadan inliyorum.

"Canımı yakıyorsun Matt. Bırak beni."

"Ama beni ihbar etmediğini söylediğinde sana gerçekten inanıyorum," diye devam ediyor, yalvarışımı tamamen görmezden gelerek. Kolumu tekrar çekmeye çalışıyorum ama beni daha da yaklaştırıyor, taburenin metal ayakları muayene masasına çarpıyor ve dizlerimi acımasız plastiğe çarpıyor. "Her şeyi bir flash belleğe yükledim. Ringdeki diğer insanlarla ilgili elimdeki tüm kanıtları. Tüm hesaplarımı. Her şeyi. Ve hepsini *sana* verdim," diye vurguluyor. "Çünkü elimdekiler için peşime düşeceklerini biliyordum, hem Federaller hem de diğer pislikler. Hepsini elinde tutacak en güvenli kişinin sen olduğunu düşündüm. Bu konuda yanılmamışım. En az onlar kadar tatlı ve masum görünümlüsün."

"Matt," diye araya giriyorum, adını neyle devam ettirmek istediğime dair pek bir fikrim yok. Kurak dudaklarımı yalıyorum, elim neredeyse uyuşmuş, derim iğne ucu kadar dikenlerle yanıyor. Ayağa kalkıyorum ve o beni durdurmuyor ama gitmeme de izin vermiyor. Tabure geriye kayıyor ve birden kendimi onunla göz göze buluyorum. Dengesiz görünüyor, sanki gerçeklikle, doğruyla yanlışı ayırt edemiyor ve sikilecek bir şey yokmuş gibi. "Canımı yakıyorsun," diye tekrar deniyorum. "Bırak gideyim. Sana flash belleği vereceğim. Sonra gidebilirsin."

"Hapse girmeyeceğim, Halle." Kolumu bir uyarı gibi sallıyor. Bir tehdit gibi. "Böyle bir şey olmayacak. Hayatta kalamam. En az on beş yıl yatarım. O flaş belleği bana vereceksin. Ama benimle gelmemenin hiçbir yolu yok. Seni tanıyorum. Gözden kaybolduğum an polisi arayacaksın. Şimdi şöyle yapacağız. İlk olarak, bana o flash belleği veriyorsun. Sonra benimle buradan ayrılacaksın. Dairene gidip bir çanta hazırlayacağız. Ondan sonra da Logan'a gidip bir uçağa atlayıp buradan gideceğiz."

Şu an ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Hem de hiç. Bununla birlikte mi gideyim? Karşı koyup beni vurma riskini göze mi alayım? Ona hakaret mi edeyim? Egosunu mu okşayayım? Ne yapacağımı şaşırdım. "Nereye gidiyoruz?" Uçağa silahla binmesinin imkânı yok. Logan Havaalanı kaçmak için en iyi seçeneğim olabilir. Orası polis kaynıyor.

"Bekleyen özel bir uçağım var. Romantik bir yere gideceğiz. Yeniden başlayabileceğimiz bir yer." "Matt-"

"Bu tartışmaya açık değil. Sen benimsin, Halle. Seni o barda gördüğüm an anlamıştım. Seni o partide tekrar görmek de bunu kanıtladı. Geçinebilmemiz için sakladığım bir sürü param var. Mutlu olacaksın. Mutlu olacağız." Bana yalvarırcasına bakıyor. "Tek yolu bu. Gitmene izin veremem. Bu mümkün değil. Bunu anladığını biliyorum. Eğer bunu yapmazsan, kendimi öldürmeden önce sevgilini öldürürüm. Hapse girersem, ölmüş sayılırım. Hayatım biter."

Bayılacağım. Hissedebiliyorum. Her şey dalgalanmaya başlıyor. Jonah'ı öldürecek. Aman Tanrım. Ne yapacağım ben? Nefes alamıyorum.

"Onun yaşamasını mı istiyorsun? Benim ölümümün vicdanını sızlattırmasını istemiyorsan, sana ne dersem onu yap."

Ona inanıyorum. Bir zamanlar tanıdığım Matt gitti. Onun yerinde bu deli, üzgün adam var. Bir silah. Adam bana silah çekti ve kendini öldürmeden önce Jonah'ı öldürmekle tehdit ediyor. Jonah'a dokunmaktan o kadar uzak ki.

Onunla pazarlık yapamayacağım gerçeği. Onun dikkate alacağı bir savunma yapamam. Hapse girmeyecek. Ölmeyi tercih eder. Olay bu. Ölmeyi tercih eder. Ve Jonah'ı da yanında götürecektir. "Tamam, Matt. Gidip bana bir çanta hazırlayalım." *Ve belki bunu yaptığımızda, bir çeşit planım olur.*

Gülümsüyor, sanki rüzgar yelkenlerine geri dönmüş gibi. Sanki her şey planladığı gibi gidecekmiş gibi. Lanet olsun. Lanet olsun. Bunu nasıl yapacağım? Kaybedecek çok az şeyi kalmış çaresiz bir adamdan nasıl kaçabilirim? Birine zarar vermeden önce onu sağlık merkezinden çıkarmalıyım.

Ayağa kalkıyorum ve beni kendine doğru çekerek kolumu serbest bırakıyor. Elime geri dönen kan hissiyle neredeyse zevkle inliyorum. Bu zevk uzun sürmedi. Ne olduğunu anlayamadan ağzı ağzıma geliyor. Tadı ekşi, bayat kahve ve çaresizlik gibi. Geri çekilmeye çalışıyorum, ama hiçbir şey vermiyor. Dilini ağzıma sokuyor, saçlarımın arkasını köklerinden avucunun içine alıyor. "Kime ait olduğunu unutma," diye hırslıyor bana karşı. "Onun değil, benim olduğunu unutma."

"Asla." Gülümsüyorum, safra boğazımın arkasına doğru tırmanıyor. Çabucak yutuyorum. "Şimdi gitmek istiyorum. Seninle birlikte gitmek için sabırsızlanıyorum."

Muayene masasından kalkarken, "Erkek arkadaşın çok şanslı," diye tıslıyor nefesinin altından. Benimle neredeyse aynı boyda. Jonah hakkında konuşurken gözlerini görmek için ona doğru dönüyorum. "Onu ilk ben gördüm. Planım senin için gelmek ve sonra onu bulmaktı. Ona senin ona değil bana ait olduğunu göstermekti. Asla ona ait olamayacağını. Ama ben seni bulmadan önce gitti ve bunu mahvetti."

Ciğerlerimden çıkmak için çaresizce rahatlamış nefesimi tutuyorum. Onun birine zarar vereceği düşüncesi beni hasta ediyor. Jonah'a zarar vereceği düşüncesi içimi adını koyamadığım bir korkuyla dolduruyor.

"O önemli değil. Bizim için önemli. Hadi gidelim."

Bir ışık parıltısı gözlerine geliyor ve onları deliliğin bir kademe altına indiriyor. Matt korku filmlerinden fırlamış silahını cebine geri soktu.

pantolonunu indirdi, elimi tuttu ve beni kapıya götürdü. "Sakin bir şey yapmaya kalkma. Birini uyarırsan sonu onlar için iyi olmaz." Kapıyı açıyor ve ben başımı eğmeden gözlerimi yere dikeyorum. Kimseyle göz teması kurmadan onu izleyebilmem gerekiyor. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum, ama onun birini vurması düşüncesi ... Bunu hayal bile edemiyorum.

Ofisimde duruyoruz, gözlerim umutsuzca o fark etmeden alabileceğim bir şey arıyor. Hiçbir şey yok. Bu ofiste kesinlikle işe yarar hiçbir şeyim yok. Ona saplayabileceğim bir şırınga bile yok. Çantamı kaldırdım ve omzuma attım. Bana önceki hayatından tanıdığım bir sıcaklıkla gülümsüyor. Beni bu duruma soktuğu için ondan daha çok nefret ediyorum.

Matt çantama uzanıyor, çok sevdiği flash belleğini bulana kadar karıştırıyor. Bunun bunca zamandır bende olmasından nefret ediyorum. Bunun nasıl olduğunu sorgulayamıyorum bile, çünkü çantam beş yıllık dudak parlaticıları, bayat sakızlar ve kimsenin ihtiyaç duymayacağı kadar çok ıvır zıvırla dolu. Benim bu özelliğimi biliyordu. Buna güvendi ve kazandı. Matt memnun bir sırıtışla onu cebine sokuyor ve hazır olduğunu söylercesine başını bana doğru sallıyor.

Sözsüzce ışığı kapatıp ofisimin kapısını kapatıyorum, midemi hastalıklı bir korku düğümü kaplıyor. Ter ensemdedir birikiyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kimsenin duymamasına şaşıyorum. Titriyorum. Ayakta durabilmem ve düz bir çizgide yürüyebilmem küçük bir mucize.

Koridordan aşağı iniyoruz. Kapıdan geçeceğiz. Durdurulmadan önce merdivenlerden inip lobiye ulaştık.

Ve her şey kaosa dönüşür.

Yirmi Beşinci Bölüm

Halle

YAVAŞ BAŞLIYOR. Arka planda bir bas davul gibi. Bradikardik bir kalp atışı gibi. Bump-bump. Bump-bump. Kendinizi vücudunuzun dışından izlediğiniz rüyalar ya da her şeyin ağır çekimde hareket ettiği bir film sekansı gibi.

Matt kolumu tutuyor, parmakları pazuma sıkıca sarılmış. Yan yana ön kapıya doğru gidiyoruz. Matt Logan'da bizi bekleyen uçaktan bahsediyor. Çok uzak ve yabancı bir yere gitmemiz gerektiğinden. Artık Halle Whitcomb olamayacağımı, ama sorun olmadığını, çünkü benim için üzerinde başka bir isim yazan sahte bir pasaportu olduğunu söylüyor.

Başımı sallıyorum ve planındaki olası her kaçış senaryosunu sistematik olarak gözden geçirirken onu sakın ve şiddetsiz tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Sonra Jonah ön kapıdan içeri girer.

Beni fark etti ve tüm yüzü aydınlandı. Yılbaşı gecesi havai fişek gösterisinin finali gibi. Ya da Noel sabahı ağacın altındaki tüm hediyeleri bulan küçük bir çocuk gibi. Sanki hayatı boyunca aradığı şey benmişim ve beni burada, bu beklenmedik şekilde ve yerde görüyormuş gibi,

bütün gününü mahvetti. Bu bakış toplam üç saniye sürer. Biliyorum, çünkü saydım. Bir. İki. İki. Üç. *Bump-bump, bump-bump, bump-bump.* İşte o zaman muhteşem yüzüne yayılan gülümseme kayboluyor. Muhtemelen onun sevinç ve hayranlık dolu bakışlarına karşılık vermediğim için. Ya da muhtemelen sağımdaki adamın kaçma riskim varmış gibi beni tuttuğunu fark ettiği için.

Ya da sakarım çünkü şimdiden iki kez ayağım takıldı ama bunun suçunu paniğe atacağım.

"Halle?" Bu Jonah ve bu kez şaşkın ifadesinin öfke, ölümcül niyet ve korkudan oluşan hoş bir kokteyle dönüşmesi bir saniyeden az sürdü. "Neler oluyor?"

Matt ismimi duyunca duraksadı, adımlarının ortasında donakaldı. Garip bir şekilde, neredeyse önümüzde duran Jonah'yı fark etmemişti. Keşke bu kadar yakınımda durmasaydı. Keşke geri çekilip benden uzaklaşsaydı, ama sanki Matt'i benden zorla ayırmak üzereymiş gibi daha da yaklaşıyor.

"Ben g i d i y o r u m , " dedim Jonah'a sertçe. "Seni bir daha görmek istemiyorum." *Lütfen git Jonah. Lütfen canın yanmadan git.*

Jonah bir süre bana baktı. Sonra Matt'e. Sonra sanki hiçbir şey birbirini tutmuyormuş, bir artı bir artık iki etmiyormuş ve dünya bambaşka bir ekseninde dönüyormuş gibi başını sallıyor. Ama Jonah zeki bir adam. Çok zeki bir adam. Ve sanırım kayıtlar benim berbat bir poker suratım olduğunu zaten belirtiyor.

"Canını yaktı mı?" diye soruyor, gözleri bedenimi taradıktan sonra Matt'in koluma doladığı elinin üzerinde son buluyor.

Matt neşeyle gülerek çenesini meydan okurcasına kaldırdı; Jonah'ninkiyile görüş mesafesini eşitlemek için boşuna bir çabaydı bu, ama Jonah hâlâ ona yarım adım kadar yaklaşıyordu. "Hayır. Ona zarar vermedim." Beni yanına çekerken kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Beni inciten oydu doktor, bizimki soğuk bile değilken yatağınıza atlayarak. Ama bunun bir önemi yok çünkü Halle beni seçti.

seni değil. O *beni* istiyor." Başparmağını gsne doğru itiyor. "Seni değil." Matt'in dudaklarının kenarlarında yapmacık bir sırtıma belirir. "Dediği gibi, seni bir daha görmek istemiyor. O yüzden canı yanan sen olmak istemiyorsan geri ekil." İşte o zaman Matt'in serbest eli yanına doğru iner. Silahı taşıyan tarafına.

Onlardan başka tarafa bakamam. Eğer bakarsam, bir an için bile olsa, her şey çok yanlış gidebilir.

Kalabalığı çekip ekmediğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer şimdiye kadar birileri polisi aramışsa. Öyle umuyorum. Umarım etrafta düzinelerce insan vardır ve birileri gerçek bir tehdit olduğunu anlayacak kadar anlayışlıdır.

Jonah Matt'e dik dik bakıyor, sert bakışları aşılmaz bir taşa dnşiyor. Yumrukları iki yanında toplanır, parmak eklemleri bembeyaz olur. fkesi yavağ yavağ bir kreşendoya ulaşırken yanakları pembeleşiyor ve bir volkan gibi patlamaya hazır hale geliyor. Matt'in zeki olduğunu ve birini vurursa kaçış planının boşa gideceğini anlayacak kadar net düşünebildiğini umuyorum. Hâlâ cinayet ve intiharı içermeyen bir çıkış yolu olabilir.

Ama içimden bir ses Matt'in bir süredir sağlıklı dşnemediğini söylüyor. Bir şey bana onun çok gevfek, ince bir gerçeklik ipine tutunduğunu söylüyor. Gözlerim iki adam arasında gidip geliyor, kan dolaşımımda dolaşan panikle karışık adrenaline odaklanmaya çalışırken görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor. Nefes alamıyorum ya da belki de çok fazla nefes alıyorum çünkü hiperventilasyon geiriyormuşum gibi hissediyorum.

"Onu şimdi serbest bırakın, eğer şanslıysanız hapse girecek kadar uzun yaşamanıza izin veririm."

Başımı sallıyorum, yalvarıyorum, yakarıyorum, lyorum. *Lütfen bunu yapma Jonah.*

Matt kontrolsüzce titriyor ve bunun öfkeden mi yoksa korkudan mı olduğunu anlayamıyorum.

"Hapse girmeyecek," diyorum, Jonah'ın ne demek istediğimi anlayıp anlamadığını merak ederek ve anlamasının mümkün olmadığını bilerek. "Sadece git, Jonah. Bizi yalnız bırak."

İnatçı, koruyucu, harika piç Jonah başını sallar. "Bunu yapamam."

"Git," diye yalvarıyorum, sesim tiz çıkıyor. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Gözyaşlarım aradaki mesafeyi aşarak yanaklarımdan boş yere akıyor. "Lütfen," diye hıçkırıyorum. "Lütfen gitmemize izin verin. Gitmemize izin vermelisin."

"Polisi arayacak, Halle." Başımı sallıyorum. Tekrar tekrar sallıyorum. Matt'e Jonah'nın bunu yapmayacağını söylemem gerekiyor ama konuşma yeteneğimi kaybediyorum. "Artık çok geç."

"Hayır," diye feryat ediyorum, bedenim çöküyor.

Aynı anda üç şey oldu. Matt silahına davrandı, tek bir hareketle cebinden çıkarıp O.K. Corral'da öğle vakti gibi kavradı. Jonah diğer kolumu tutarak beni Matt'ten uzaklaştırmaya çalıştı. Buna izin vermek yerine, Matt'in planladığı şeyden onu korumak için çaresizce Jonah'nın önüne geçiyorum. Matt beni vurmuyacak. *Düşünüyorum.*

Ve tüm o ağır çekim aniden hızlanarak canlı aksiyona dönüşür.

Matt silahını kaldırır, kızarmış yüzünden terler boşanır, yüz ifadesi tehditkâr bir inançla hastalanmıştır. Bu Matt'i tanımıyorum. Birlikte yaşadığım, bir zamanlar sevdiğim adam asla insanları tehdit etmezdi. Asla kimseyi incitmezdi. Ayrıca onlardan bir şeyler çalacağını da asla düşünmezdim.

Silaha ulaşmalıyım.

Tam ona doğru hamle yapıyorum ki bir kol karnımı sararak beni geri çekiyor. "Hayır!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki sesim çatlıyor, kollarım çılgınca çırpınıyor ve çaresizce silaha doğru uzanıyor. Jonah beni geri çekiyor, havaya kaldırıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kenara itiyor. Sert ve hızlı bir şekilde düşüyorum, vücudum ivme yüzünden birkaç metre geriye kayarken kığım yere çarpıyor.

Jonah hiç vakit kaybetmez. Matt'e doğru hamle yapar, onu yakalar ve yere düşürür. Sırt üstü yere yığılan Matt'in ciğerlerindeki hava boşalır ve bir an için sersemlesir.

Ama silah. Filmlerde her zaman sıçrayarak uzaklaşan silah Matt'in elinde sabit duruyor. Saldırmak için hamle yapıyor, beklediğimden daha hızlı toparlanıyor. Nefesim kesiliyor, dizlerimin üzerine sürünüyorum, şaşkın bir dehşet içinde izlemek zorunda kalıyorum. Yapacağım yanlış bir hareketin Jonah'ın vurulmasıyla sonuçlanacağından korkuyorum. *Öldürülmesinden*. Oh, Tanrım. Buna dayanamayacağım. Hasta olacağım.

İkisi boğuşuyor, bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Ölümcül yılanlar gibi ileri geri saldırıyor, ritmik bir şekilde dans ediyorlar. Korkutucu olduğu kadar hipnotize edici de.

Matt silahın kabzasını Jonah'ın yüzünün yan tarafına vuruyor. Ellerim havaya kalkıyor, ağzımı ve çiğ dudaklarımdan çıkan hıçkırığı kapatıyor. Yine de Jonah bir şekilde silkiniyor ve silahı tutan eli yakalamayı başarıyor. Matt'in gözleri kararlılığın daralmış yarıkları gibi, umutsuzca Jonah'ı savuşturmaya ve silahın kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyor. Jonah'nın yumruğu Matt'in yüzüne çarparak başını sert fayans zemine vurur. Matt hırlayarak yere kan tükürdü.

Ama Jonah başka bir şey yapamadan Matt diğer koluyla hamle yaparak Jonah'ı göğsünden vurur ve geriye savurur. Üstünlüğü ele geçirmek için yeterliydi. Matt dönüp Jonah'ı yere yapıştırdı. Elini kaldırıp silahı ateşlemek için çeviriyor. Etrafımdaki sesleri duyuyorum, ama başka tarafa bakamıyorum. Jonah silaha uzanıyor ama çok geç kalmış olacak.

Çok geç kalacak!

Çılgılık atıyorum, yere yığılıyorum. Matt tetiğe basıyor ve gözlerim kapanıyor ama hiçbir şey olmuyor. Patlama yok. Gök gürültüsü gibi bir çatırtı yok. Gözlerim tekrar açıldığında Matt'i silahını incelerken buluyorum ve emniyetinin açık olduğunu fark ediyorum. *Tanrı'ya şükür*. Tuttuğum nefes ciğerlerimden kaçtı. Matt emniyeti açmak için hamle yaptı ama Jonah onun bir anlık dikkat dağınıklığından yararlandı. Silahın bulunduğu kolu yakalayıp sertçe bükte ve Matt acı içinde inleyene kadar garip bir açıyla geriye doğru çekti. Jonah dirseğini kaldırarak Matt'in burnunu mide bulandırıcı bir çıtırtıyla kırdı.

Matt'in işi bitti. Bunun yolun sonu olduğunu bilmeli. Dört ayak üzerine çömelip yavaşça onlara doğru sürünüyorum. O lanet olası silahı alabilirsem, bunu durdurabilirim. Ama ben daha yaklaşmadan Matt hamle yapıyor, kolunu çılgınca savuruyor, kendini ve silahı kurtarmak için elinden geleni yapıyor. Kulakları sağır eden bir *çatırtı* havayı dolduruyor.

Jonah'ın vücudu kasılırken tekrar çığlık atıyorum, dudaklarından bir acı iniltisi dökülüyor. Yüzü kül rengine döndü, gözleri kocaman oldu. Aman Tanrım, Matt Jonah'ı vurdu. Jonah'ın soluk mavi önlüğünün arkasındaki yırtık kumaşta ince bir kırmızı çizgi yavaşça renk değiştiriyor ve kumaşı kaplıyor ama ne kadar kötü yaralandığını anlayamıyorum.

Jonah ayağa kalktı, ön kolu geri savrulmadan önce dirseği Matt'in karnına çarparken yara zar zor fark edildi. Matt'in boğazının tam ortasına çivi çakarak ciğerlerindeki havayı söndürür. Matt geriye düşer, boğazını tutarak çırpınır, boğulurcasına hava almaya çalışır. Silahı boğazına dayamadan önce eli gevşer, sanki bu onun hava alma çabasını kolaylaştıracakmış gibi. Silah yere düşüyor. Onu almak için çabalıyorum ama Jonah çoktan oraya varmış, benden önce davranıyor.

"Jonah?" Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerini yakalamak için çıldırıyorum. Cevap vermiyor ama bu şekilde hareket edebiliyorsa yarası o kadar da kötü olamaz. Değil mi?

Silahı yerden kaldırıp emniyetini tekrar açtı ve bana uzattı, mücadele eden Matt'in uzanamayacağı bir mesafedeydi. Daha önce hiç silah tutmamıştım ve umarım bir daha asla tutmam gerekmez. Jonah'nın saçları dağılmış, yüzü kızarmış ve öfkeli, giysileri buruşmuş ve yırtılmış, vücudu kanıyor. Bütün bunlara rağmen dizlerinin üzerine çöküp Matt'in secde halindeki bedeninin üzerinde durdu. "Nefes al, Matt." Temposu yavaş ve cesaret vericidir. "Panikliyorsun. Daha yavaş nefes almayı dene."

Matt kızgın soluk borusundaki havayı açgözlülükle içine çekiyor. "Gökte bu kadar."

Jonah'a baktım, dehşete düşmüştüm. Matt az önce onu öldürmeye çalıştı. Onu vurmaya ve beni kaçırmaya çalıştı, yine de ona yardım ediyor, onu sakinleştiriyor ve

nefes alır. Uzanıp Jonah'a dokunuyorum. Dokunmak zorundayım. Onun iyi olduğunu hissetmeliyim. Hâlâ yanımda olduğunu. Jonah başını omzunun üzerinden çeviriyor, gözlerimle buluşuyor ve bana algılanabilir en küçük gülümsemesini veriyor. Bu onun iyi olduğunu gösteren bir gülümseme. Hayatta olduğumuzu söylüyor ve lanet olsun, bu gerçekten oldu.

Yani, lanet olsun.

"Halle," diye mırıldanıyor Matt, gözleri benim için her yöne kayıyor. Ama onunla yüz yüze gelemiyorum. Gözlerinin içine bakacak gücüm yok. Onunla konuşmak için. Beni zorla ülkeden çıkarmaya çalıştı. Beni silahla tehdit etti. Korkunç bir şekilde saldırdı, ateş etti, şeyime, Jonah'a. Sevdiğim adama. Yani, hapse girip birilerinin fahişesi olacağı için duyduğum suçluluk duygusu mu? Evet, sanırım bunu aştığımı söyleyebilirim. Orada çürümeyi hak ediyor. Hayatının bitmesini hak ediyor.

Aslında, kızgınım. Çok kızgınım. O adamla birlikte olduğum için, bir zamanlar onu sevdiğim için kendime kızgınım. Ama kendime kızgınsam, ona da kızgınım. Bunun olmasına nasıl izin verdi? Nasıl bu adam oldu? Doğru ve yanlış nereden kaybettim?

Saniyeler sonra polis geliyor, Jonah'ı Matt'ten uzaklaştırıyor ve ben gözümü iki kez kırpamadan Matt'in bileklerine kelepçe takıyor. Matt bana bakıyor, yüz ifadesi yıkımla dolu, gözleri yaşlarla doluyor. Ona söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı, bu yüzden gitmesini izliyorum, düşüncelerim aynı anda hem boş hem de kaotik.

Jonah'a dönüyorum ve onu zaten orada, bakışlarında ayırt edilemeyen bir şeyle beni izlerken buluyorum. Ve tüm bu çılgınlık içinde ilk kez, benimle işinin bitmiş olma ihtimalini çok gerçekçi bir şekilde kabul ediyorum. Benimle bir daha hiçbir şey yapmak istemiyor. Yani, eski sevgilim onu öldürmeye çalıştı. Ve bu onun sağlık merkezinde oldu. Ve bu gece konuşmamız gerektiğini söyledi. Ve başka bir kadını seviyor.

Ona bakıyorum ve bunun bizim için nasıl sona ereceğini biliyorum. Kalbim ufacık, minicik posa parçalarına ayrılıyor. İçim çirkin, çiğ ve fazla kullanılmış.

Bunun olacağını biliyordun. Biliyordum. Kesinlikle biliyordum ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Pişman değilim. Hiçbirinden pişman değilim.

Yine de keşke daha uzun sürseydi.

Jonah Hughes içimde. Derimin altında ve oluştuğum her hücreye kazınmış durumda. Kendime bunun geri tepen bir aşk olduğunu söyleyebilirim. Yaşadığım onca şeyden sonra Jonah gibi bir adama verdiğim doğal bir tepki olduğunu ama bunun saçmalık olduğunu. Bu yalanı ben bile sindiremiyorum. Onu nasıl unutacağıma dair hiçbir fikrim yok. Daha önce böyle bir düşüncem olmamıştı. Diğerleriyle, bir süre berbat olacağını biliyordum, ama sonra iyi olacaktım. Şu anda, onun yeşil gözlerine bakarken, bir daha iyi olup olamayacağımı merak ediyorum. Yaşanan her şey beni geri dönülmez bir şekilde değiştirdi mi?

Yerde kayıyor, gözyaşlarının daha fazlası düşerken sert ifadesi yumuşuyor. Onun için mi yoksa azalan adrenalinden mi olduğunu bile bilmiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor, çünkü hayır. İyi değilim. Olanlarla ilgili hiçbir şey iyi değil. Sorduğu sorunun ne kadar mantıksız olduğuna gülmek istiyorum. Böyle bir saldırıya uğramak ne kadar çılgınca. Tüm bu durumun benim ve onun hikayesinin bir parçası haline gelmesi, ama bunların hiçbirinde mizah bulamıyorum.

"Bebeğim," diye nefes alıyor, sanki bana doğru hamle yapacakmış gibi dizlerinin üzerinde yavaşça yükseliyor. Sanki beni tutacak ve şüphelerimin her birini yok edecekmiş gibi. Ama asla başaramıyor. Polis orada, onu ve beni çevreliyor. Silah. Tanrım, hâlâ Matt'in silahını tutuyorum. Ve insanlar. Tanrım, etrafımızda o kadar çok insan var ki, bağırarak sorular soruyorlar. İyi olup olmadığımızı ve ne olduğunu *soruyorlardı*.

Sanki dünya yeniden başladı, ama olmak istediğim yer burası değil. Anlamadığım her şeyi tam olarak kavrayana kadar kaçıp yorganımın altına saklanmam gerektiğini hissediyorum. Ve eğer şu anda bu kadar garip bir duygusal durumda olmasaydım, bunun yeni evimde gerçekleştiği gerçeğinden utanabilirdim

İşten atıldım. Yemin ederim, bu şehirde pratisyen hemşire olarak bir daha asla iş bulamayacağım.

Biri beni ayağa kaldırdı. Göz kırıyorum. Gerçekliğe geri dönüyorum. Şu ana geri döndüm. Dikkatimi Jonah'tan uzaklaştırıyorum. Onu orada tutmak çok zor. Biri bana onlarla şehir merkezine gitmem gerektiğini söylemeden önce polis bana zilyon tane soru yöneltiyor. Oradaydım, bunu yaptım, lanet tişörtün sahibiyim, demek istiyorum ama sessiz kalıyorum ve beni bekleyen bir araca kadar eşlik etmelerine izin veriyorum.

Jonah'ın bir ambulanda tedavi edildiğini, bir sağlık görevlisinin sırtıyla ilgilendiğini görüyorum. Sadece bir sıyrık olduğunu varsayıyorum ve aklıma *şanslı mola* kelimeleri geliyor. Gözlerimiz bir saniyeliğine kilitleniyor ve o gülümsemeyince, bana seslenmeyince, hatta benim kadar kırgın görünmeyince, başım bekleyen arabanın arkasına doğru eğiliyor. İdam mangasıyla yüzleşme zamanı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Halle

TÜM SÜREÇ SAATLER SÜRÜYOR. Önce polis tarafından sorgulanıyorum. Ve size şunu söyleyeyim, eğer daha önce hiç polis merkezine gitmediyseniz, çok şey kaçırıyorsunuz demektir. Olmasını beklediğiniz her şey var. Aynen *Law & Order*'da olduğu gibi. Eski. Çamaşır suyu, kahve ve vücut kokusu gibi kokuyor. Gürültülü ve sıkışık. En azından beni koydukları oda sıkışık.

İlk olarak polis tarafından sorgulandım. Her detayı anlattım. Hem de iki kez. Tüm sorularını, hatta sorudan çok suçlama gibi gelenleri bile yanıtladım. Hatta düpedüz aşağılayıcı olanları bile. Hepsine sakince cevap verdim. Avukatımı çağırma zahmetine bile girmedim. Yanlış bir şey yapmadım ve sinmeyeceğim. Benden bu kadar.

Sonra beklerim. Ve beklerim. Ve bekledim. Bu, benden çantamı ve telefonumu almalarından sonra oldu. Bugün yaşananları Google'da aratacak lüksüm bile yok, böylece adımın manşetlere çıktığını görebileceğim. Ya da beni aramaya çalıştıklarına şüphe olmayan arkadaşlarıma her şeyi defalarca anlatma lüksüm bile yok. Hayatımda ilk kez ailemin ölmüş olmasına sevindim. Hayatımın nasıl bir felakete dönüştüğüne tanık olmalarını kaldıramazdım. Bu beni yepyeni bir umutsuzluk seviyesiyle dolduruyor.

Sonunda, Matt ilk tutuklandığında beni sorgulayan FBI dedektifi içeri girdi. Beklediğim kişinin o olduğunu tahmin ediyorum ama emin olamıyorum çünkü burada kimse size bir şey söylemiyor. Hastanede hasta olmaktan daha kötü. Bu adamı, Ajan Fellows'u hiç sevmedim. Genç, kibirli ve genellikle benimle aptalmışım gibi konuşuyor. Garip bir şekilde anlıyorum. Onunla son konuştuğumda kendimi aptal gibi hissetmişim. Ama bugün değil. Bugün aptal değilim. Sadece kızgınım.

Bu yüzden, "Suçlu bir zanlıyla birlikte ülkeyi terk etmeye çalıştığınızı duydum" diye söze başladığında, sabrımın son kırıntısını da kaybediyorum.

Sanki benim üzerimde gücü varmış gibi dik ve gururlu duruyor. Gücü yok, o yüzden ben de ayağa kalkıyorum. Hiçbir şeyle suçlanmadığım ve kendi iyi niyetimle burada olduğum için kelepçeli değilim ve bu konuda pek bir şey yapamaz.

"Komik bir şey bilmek ister misiniz, Ajan Fellows?" Bana bakıyor, belli ki retorik soruma cevap vermeyecek, ben de devam ediyorum. "Az önce bahsettiğin şu sanık suçlu mu? Evet, kendine bir silah alabildi. Logan Havaalanı'nda özel bir jet ayarlayabildi. Sadece kendisi için değil, benim için de sahte pasaport alabildi. Hayatının geri kalanında kendisine fon sağlayabilecek çok sayıda offshore hesabı olduğunu açıkladı. Aradığınız her şeyi ve muhtemelen daha fazlasını içeren bir flash belleği vardı. Ve sen," diye onu işaret ediyorum, "bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak az önce boşalttığım sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun, Bayan Whitcomb."

"Ayakta durmayı tercih ederim. Daha fazla kalmayacağım."

"Flaş belleği elinde bulunduran kişinin siz olduğu bilgisini aldım."

"Evet. O bendim. Ama bir kadını cüzdanındaki gizem için suçlayamazsınız. Polise de açıkladığım gibi, orada olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, size verirdim. Ya da onlara, çünkü onlar bana karşı daha nazikler."

Gözleri kısıldı. Ona ulaşabildiğimin tek göstergesi bu ve bu da bende gülme isteği uyandırıyor. O bir FBI ajanı ve ben de benim. Bu adamların sarsılmaz olduğunu sanırdım.

"Tüm bu olaylara karışmış olmanızın sizi pek de iyi göstermediğinin farkındasınızdır. Elinizde çok önemli kanıtlar vardı. Bay Lyons'un sağlık merkezinden ayrılmasına yardım ediyordunuz. Sizinle birlikte ülkeden kaçmayı planlıyordu."

Kolumu kaldırıyorum. Matt'in gününü gün ettiği kolumu. Önce ona, sonra da bana baktı. "FBI ajanı olduğuna göre, daha önce silahla tehdit edildiğini varsayıyorum. Hatta başka bir adamın elinde yaralanmış bile olabilirsin. Sizi temin ederim ki bugün her iki açıdan da benim için bir ilkti. Matt'le birlikte sağlık merkezinden ayrılma konusunda bana bir seçenek sunulmadı. Adamın silahı vardı ve kendini öldürmeden önce patronumu öldürmekle tehdit etti. Flaş belleği zaten açıklamıştım. Artık buna bir son verebilirsiniz Ajan Fellows. Bugünlük işim bitti."

"Hayır, Bayan Whitcomb, değilsiniz."

Başımı sallıyorum. Çünkü yanılıyor. Bugünlük işim kesinlikle bitti. Öne doğru eğilip avuç içlerimi aramızdaki eski, lekeli ahşap masaya dayıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Daha işini bile doğru düzgün yapmamışken buraya gelip bana kötü polisi oynamaya çalışma. Hastalarım senin suçlularına davrandığın gibi özenli davransaydım, sağda solda insanları öldürüyor olurdum." Ağzını açıyor ama ben daha bitirmedim, o fırsat bulamadan araya giriyorum. "Senin tavırlarını kaldıracak durumda değilim. Bir silahla tehdit edildim. Kolum cehennem gibi acıyor ve beni tutuş şeklinden dolayı günah işleyecek kadar morardı. Patronum saldırıya uğradı, *vuruldu* ve neredeyse ölüyordu. Saatlerdir burada oturuyorum. Telefonumu ve cüzdanımı aldın, bu yüzden gidemiyorum bile. Yorgunum, açım ve eve gitmek istiyorum, bu yüzden ekleyecek değerli bir şeyiniz yoksa, yapacağım şey bu."

Ajan Fellows bana bakıyor. Benden bunu beklediğini sanmıyorum. İlk karşılaştığımızda, küçük, ağırbaşlı bir bebektim ve korkudan aklımı kaçırmıştım. Suç ortaklığı gibi bir şeyle suçlanacağımı sanıyordum. Daha önce yanlış adamla nişanlandığım için hayatımın bittiğini düşünmüştüm. Ama bugün çok farklıyım. Bu sabahki saldırı bana kalırsa FBI'a, yani Ajan Fellows'a yapıldı. Jonah iyi olduğu için şanslı, yoksa nasıl bir kadın olabileceğimi öğrenecekti. Annem beni iyi kız terbiyesiyle yetiştirmiş olabilir ama babam beni asla kimseden bir bok almamam için yetiştirdi.

"Oturun, Bayan Whitcomb."

Başımı salladım.

"Sizinle görüşmem bitmedi."

"Polise ifademi zaten verdim. Olan biten her şeyi biliyorsunuz ve flash bellekle ve Matt'le 'ayrılmamla' ilgili sorularınızı yanıtladım." Öfkemi tırnak işaretleriyle vurguluyorum. "Ekleyecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum." Kapıya doğru ilerliyorum ve kapıya ulaştığımda başımı omzumun üzerinden çevirip ona bakıyorum. Başka bir hayatta olsa çok sevimli olurdu. Koyu renk saçları ve gözleri Matt'e benziyor ama yüzü Matt'inkinden daha keskin. Daha çok FBI filmi gibi. "Ben eve gidiyorum, Ajan Fellows. Benden başka bir şey isterseniz avukatımla konuşabilirsiniz. İyi günler dilerim."

Kapıyı çalıyorum, çünkü ciddi bir paraya bahse girerim ki dışarıdan kilitli. Kapı birkaç saniye sonra açılıyor ve başımı kuma gömmek istememe rağmen dik tutarak dışarı çıkıyorum. Bu durumdan çok rahatsızım ama bunu görmelerine izin vermeyeceğim. Yarın işe nasıl gideceğim? Tabii hâlâ bir işim varsa. Durduramadan iç çekiyorum.

Lanet Matt. Neden hayatımdaki tüm erkeklerin en kötüsü olmak zorundaydı ki? Artık onu umursamadığım halde hayatımı mahveden kişi. Bu çok ironik ve çok adaletsiz görünüyor. Masanın arkasında oturan bir kadından eşyalarımı alıyorum. Bana bir şey imzalıyor ve sonra eşyalarımı geri alıyorum. İşte o zaman anladım. Elli kadar cevapsız aramam var, ama bu beni ne durdurur?

Kalbimde Jonah'tan gelen bir mesaj var. Ama saldırıdan sonra gelmedi. Bu sabah Matt'i görmeye gitmeden hemen *önce geldi*.

Senin için de uygunsa Erica bu akşam bizimle yemek yemek istiyor. Ondan önce seninle bizim hakkımızda konuşmayı umuyordum. Ve bu konuşmadan önce herhangi bir karışıklık ya da yanlış düşünce olmasın diye söylüyorum, bir biz varız. Bir biz olmasını istiyorum. Son hastandan sonra bana mesaj at, buluşalım.

Bir biz olmasını istiyor. Kendimi durduramadan kocaman gülümsedim. Bu Matt onun peşinden silahla gelmeden önceydi. Tekrar iç geçiriyorum, telefonumu çantama geri koyuyorum, şimdi ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Jonah'nın dairesine mi gideyim? Benim daireme mi? İşe mi döneyim? Hay Allah. Bu sonuncusu içimde kuma isteği uyandırıyor.

İşlerini yapan memurlarla dolu masaların arasından geçerken kimse beni durdurmuyor. Beni umursamıyorlar. Ben onların sorunlarının en küçüğüyüm. Binanın önüne ulaşıyorum ama ismim söylendiğinde duruyorum.

Arkamı döndüğümde Jonah'ı uzak duvara dayalı tahta bankların yanında ayakta dururken buluyorum. Darmadağınık. Güzel bir dağınıklık ama yine de bir dağınıklık. Sarı saçları dağılmış, üzerinde hâlâ daha önce giydiği buruşuk ve yırtık önlük var ve üst dudağında daha önce fark etmediğim bir kesik var. Ben onun tam bir envanterini çıkaramadan, aramızdaki boşluğu yutuyor ve beni kollarıyla sarıyor.

Yüzü omzuma düşüyor, beni içine çekiyor. "Çok korkmuştum." Beni daha sıkı sıkarken vücudundaki gerginlik azalıyor. "Seni kaybedemem Carolina. Düşündüm ki ..." Derin bir nefes aldıktan sonra geri çekilip yüzümü iki eliyle kavırıyor ve sanki dünya gözlerimin içinde başlayıp duruyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. "Seni alacağını ya da sana zarar vereceğini düşündüm. Ya da her ikisini de. Bunun olacağını düşündüm, özellikle de silahı gördüğümde. Tek düşündüğüm 'Onu kaybedemem. Ona zarar vermesine izin veremem.'" Havayı içine çekiyor ve farkına bile varmadığım gözyaşlarımı siliyor.

düşüyor. "Seni seviyorum, Halle. Sana aşığım. Bu sabah bundan oldukça emindim ama olanlardan sonra artık kesinlikle eminim."

Aklımı başıma toplamadan önce iki saniye kadar aptal aptal ona göz kırpıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. Bunu doğru duymuş olmamın imkânı yok. "Beni seviyor musun?"

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve Tanrım, o gülümseme. Her şeyi aydınlatıyor. Boston şehir merkezindeki bu rütbeli polis karakolunu yok ediyor. Hepsi onun yüzünden. Önemseydiğim tek şey o. Bunun bu kadar çabuk olması komik. Bir an o benim kaçamağım, kaçamağım, inkar edilemez kimyam. Sonra . . . sonra o benim geleceğim.

"Evet. Tamamen. Tamamen. Delicesine." Başını öne eğiyor. "Çok sağlıklı, agresif olmayan bir şekilde."

Bunun üzerine dudaklarımın bir tarafı kıvrıldı.

"Kafama balyoz gibi inene kadar bunun olacağını tahmin etmemiştim. Sen karşı konulmazsın. Sevmemek imkansız. Beni hayata döndürdün, Halle. Bütün benliğimi. Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm beni." Alnı benimkine düşüyor, burunlarımız birbirine değiyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum. Aslında birkaç aydır, ama umurumda değil. Seninleyken bunların hiçbir önemi yok."

"Ama-" Düşüncemi tamamlamadan başımı sallıyorum. "Peki ya Madeline?" diye soruyor bana.

Başımı sallıyorum, zorlukla yutkunuyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Nefesini üflüyor, tatlı bir sıcaklık dudaklarımda geziniyor. "Madeline'i her zaman seveceğim, Halle. O her zaman ruhumun bir parçası olacak. Ama o gitti ve bunu değiştiremem. Biriyle tanışmayı hiç beklemiyordum. Kesinlikle tekrar aşık olmayı beklemiyordum. Ama aşık oldum. Bu onun anısına saygısızlık ettiğim anlamına gelmez. Eğer roller tersine dönseydi, senin beni mutlu ettiğin kadar onu da mutlu eden birini bulacağını düşünmek isterim. Bunu iyi açıklayamadığımın farkındayım."

Parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve başımı onunkine doğru sallıyorum. "Her şeyi mükemmel bir şekilde açıklıyorsun. Duymak istediğim tek şey de buydu. Seni seviyorum Jonah. Daha önce hiç sevmediğime emin olduğum bir şekilde."

"Tanrıya şükür." Gülüyor, aramızdaki küçük boşluğu kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Jonah beni aşık bir adamın kadınına öptüğü gibi öpüyor. Pervasızca ve bizi izleyenleri hiç umursamadan. Bugün bizi buraya getiren uğurlu koşullara rağmen, sanırım bu hayatımın en güzel anı olabilir.

Ama sonra hayati bir şey fark ettim ve geri çekildim. "Matt'le olanlar için çok üzgünüm. Üzgün olmak bunu anlatmaya yetmez. Neredeyse seni öldürüyordu ve bu benim hatam. Herkesi kurtarmaya çalıştım ama başaramadım."

Bana bilmiş bir sırıtış atıyor, burnu benimkine sürtünüyor. "Herkesi kurtardın Carolina. Onu neredeyse sağlık merkezinden çıkarıyordun. Ben dahil herkes için kendini feda etmeye hazırdın. Sen tanıdığım en cesur kadınsın. Çok güçlüsün." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama beni öpüyor ve devam etmeden önce sözümü kesiyor: "Ne zaman yardım kabul edeceğini ve ne zaman her şeyi kendi başına yapacağını bilecek kadar güçlü ve akıllısın."

Bunu kabul edebilirim. Hatta hoşuma bile gidebilir. Çünkü onun her zaman tek olmasını istiyorum. Yanımda olmasını. İhtiyacım olduğunda bana yardım eden kişi. Gücümü destekleyen kişi. Çünkü onun yanındayken böyle hissediyorum. Ejderhaları öldürebilirmişim gibi. Bugün öldürücü atışı ben değil de o yapmış olsa bile.

"Sanırım sonunda bitti," diyorum ve bana karşı başını sallıyor.

"Ben de öyle düşünüyorum. Şimdi seni eve götürebilir miyim? Evime mi?" "Evet." Çünkü dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Sıcak Boston güneşinin altında **dışarı çıkıyoruz ve** basın hemen etrafımızı sarıyor. Her yerdeler, hem Jonah'a hem de bana bağırarak sorular

soruyorlar. Bu gerçekten dikkate almadığım bir şeydi.

Şimdi düşündüm de, Matt'in nerede olduğunu bilmiyorum. Eğer az önce boşalttığımız binanın içindeyse. Bu düşünce beni ürpertiyor.

Jonah kollarını bana doluyor, bizi acımasız kalabalığın arasından geçirip beklemekte olan Uber'e götürürken beni yanına sıkıştırıyor. Arabanın kabini serin ve sessiz, tek ses hoparlörden gelen Top 40 pop. Sinir bozucu ve dikkat dağıtıcı ve bunun için çok minnettarım çünkü aklım saatte milyonlarca mil hızla gidiyor. Duş almam lazım. Bir içkiye ihtiyacım var. Bir şeyler yemem ve önümüzdeki iki gün boyunca uyumam lazım.

Jonah elimi tutuyor ve üç kez sıkıyor. "Eğlenceliydi," diye mırıldanıyor ve ben kahkahayı basıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, çünkü seviyorum. Artık umurumda bile değil. Ve ne var biliyor musun? Bunu söylemek iyi hissettiriyor. Hatta doğal. Sanki önümüzdeki altmış yıl boyunca ona söyleyeceğim bir şeymiş gibi.

Başını bana doğru çeviriyor, gülümsemesi beni rahatlatmayı başarıyor.

"Akşam yemeği için Erica ile buluşmamız gerekiyordu ama bence bunu ertelese daha iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Başımı salladım. Bu konuda biraz kötü hissetsem de. Eminim anlayacaktır. Yani, "eski erkek arkadaşım yeni erkek arkadaşına silahla saldırdı" bahanesi ne kadar sık kullanılmıştır? Muhtemelen pek değil.

"Kaç dikiş atıldı?"

"Sekiz. Derin değildi. Benimle yaramaz hemşirecilik oynamana sonra izin veririm." Vay be. O gerçekten benim için mükemmel bir erkek.

"Özür dilerim," diyorum ona çünkü söylenmesi gerekiyor. Sanırım bunu zaten bir kez söylemiş olabilirim ama kimin umurunda?

"Olanlar için benden asla özür dileme. Seni suçlamıyorum. Sadece burada benimle olman umurumda."

"Erica'ya üzgün olduğumu söyleyebilir miyim?" "Hayır. O anlayacaktır."

"Bir keresinde görücü usulü bir randevuya gitmiştim," diyorum, gözlerine bakıyorum, bunu ona neden anlattığımı merak ediyorum ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. "Yemeğin sonuna doğru bir telefon görüşmesi yaptı ve geri döndüğünde bana küçük kız kardeşinin kaçırıldığını, bu yüzden tatlı yiyemeyeceğimizi söyledi. Gitti. Hesabı bile ödemedi."

Jonah'nın dudakları seğiriyor, biz şehirden onun binasına doğru hızla ilerlerken gözlerinde eğlence dans ediyor. "Anlıyorum. Onu bulabildiler mi?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ailelerimiz hakkında konuşurken küçük bir kız kardeşten hiç bahsetmedi."

Jonah gülüyor ve eğilip beni öpüyor. "Sanırım bir duş alıp dinlenmemiz gerekiyor. Bunları yaptıktan sonra seni dışarı çıkaracağım."

"Mafya babası tarzından mı yoksa ninja tarzından mı bahsediyoruz?" Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Boş ver. Sanırım o gün. Suçu ona atabiliriz."

Başını bana doğru sallıyor ve benimle neye bulaştığının farkında olup olmadığını merak ediyorum. Arabamız binanın önüne yanaşır ve ben dışarı çıkıyorum ama içeride beni bekleyen duşa ve son derece rahat yatağa ulaşmadan Jonah elimi çekerek beni durduruyor. Beni göğsüne çekiyor, kollarını etrafıma doluyor ve Arlington Caddesi'ndeki kaldırımın ortasında bana sarılıyor.

"Sende sevdiğim o kadar çok şey var ki Halle Whitcomb," diye fısıldıyor kulağıma birkaç sessiz dakikadan sonra. "Ama sanırım en sevdiğim şeylerden biri uyum sağlama yeteneğin. İsteksiz olduğum zamanlarda bile beni her zaman gülümsetebilmen. Sen yanımda olduğun sürece hayatım asla sıkıcı olmayacak."

"Ve sen yanımda olduğun sürece hayatım hep dolu olacak."

Sonsöz

Jonah

Bir buçuk yıl sonra

En sevmediği tatil Noel olan bir kadına aşığım. Ailesi o gün bir trafik kazasında ölmüş, kim onu suçlayabilir ki? Dürüst olmak gerekirse, Madeline öldüğünden beri Noel benim de en sevdiğim bayram olmadı. Geçen yıl Halle ile sinemaya gittik ve ardından Çin Mahallesi'nde akşam yemeği yedik. Geçen yıl bunu zorlamadım çünkü ikimiz de eski sevgilisi tarafından saldırıya uğramanın ve sonunda yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırılmasının yaralarını sarıyorduk. Bunun iyi bir zamanlama olmadığını düşündüm.

Matt'in Halle'in çantasına koyduğu flash bellek bilgi doluydu. Matt'in birlikte çalıştığı diğer hackerların listeleri. Karanlık ağdaki iletişim akışları. Numaralandırılmış offshore banka hesapları. Liste uzayıp gidiyordu. O küçük sürücü yüzünden pek çok insan alaşağı edildi. O zamandan beri Halle'i arayan garip numaralar olmadı. Artık izlendiğini hissetmiyor. Bitti. Matt gitti. Ve son bir buçuk yılı birlikte geçirdik.

Yani evet. Noel'de.

Bir zamanlar Noel'in Halle'nin en sevdiği bayram olduğuna dair güçlü bir izlenim edindim. Onu merdivenlerden koşarak inerken, önünde sevimli bir hayvan olan pembe terliklerini giyerken, pijamalarını eşleştirirken ve ağacın altındaki tüm hediyeleri gördüğünde heyecanla kıkırdarken hayal edebiliyorum. Onu ne zaman böyle hayal etsem, bu beni gülümsetiyor. Bu yüzden bu yıl, bu sefil tatilde onun olumsuz zihniyetini değiştirmeye karar verdim.

Bu yıl, zamanlama mükemmel.

Bu geceki tek kuralı gittiğimiz her yere yürüyerek gidecek olmamızdı, araba kullanmak yoktu. Ben de buna uydum ve onu Top of the Hub'a götürdüm. Şehir manzaralı restoranda yemek yedik.

Noel arifesinde yemek yediler ve her şey mükemmeldi. O mükemmel.

Şimdi el ele eve dönüyoruz, güzelce dekore edilmiş vitrinlere bakıyoruz. Etrafımda sürekli değişen bu şehirde ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar çok seviyorum. İkimizin de hala çalıştığı sağlık merkezinin önünden geçiyoruz ama ikimiz de pek dikkat etmiyoruz. Zaten artık kapalı. Saldırıdan sonra ilk başta geri dönmeye isteksizdi. Korktuğu ya da bina onu tedirgin ettiği için değil, utandığı için.

Ama Matt zaten onun için bir işi mahvetmişti ve bir başkasını mahvetmesine izin verecek değildim. Personel bu konuda iyiydi. Her şeyden çok onun için endişeleniyorlardı. Özellikle de bir şekilde yakın arkadaşı olmayı başaran Oliver Fritz. Bu hiç beklemediğim bir şeydi. Halle'nin arkadaşlarıyla çok zaman geçiriyoruz. Muhtemelen o hayatıma girmeden önce pek arkadaşım olmadığı içindir. İşim vardı. Madeline ve Erica vardı. Ama hepsi bu kadardı. Madeline'den sonra hayatımın nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz.

Erica, Halle'nin küçük kız kardeşi gibi oldu. İkisi birlikte çok zaman geçiriyor. Madeline'in annesi bile Halle'yi sevmeye başladı. Bu en çılgın hayallerimde bile beklemediğim bir şeydi. Bu bana kendimi

Madeline hâlâ benimle. Sanki onu tamamen kaybetmemişim ve hayatımın bu hale gelmesinden memnunmuş gibi. Hatta belki bundan mutlu bile olabilir.

Halle aslında dairesine hiç geri dönmedi. Oradan vazgeçti ve istediği mobilya ve eşyaları benim evime getirdi. Geri kalan her şey ya çöpe atıldı ya da satıldı. Konuştuğumuz bir şey bile değildi. Sadece doğal olarak gerçekleşti. O haftalar boyunca birlikte yaşadıktan sonra ikimizin de ayrı yaşamak istediğini sanmıyorum.

"Bu şehri seviyorum," diyor, birkaç dakika önceki düşüncelerimi yineleyerek, soğuk kış havası yanımızdan hızla geçerek onu daha da yanıma kaymaya zorluyor. "Noel'in hissettirmesi gerektiği gibi hissettiriyor. Soğuk. Işıltılı. Karlı." Gözlerimle buluşmak için başını kaldırıyor. "Bu çok güzel."

Çok güzel bir kız.

Bu gece uzun kızıl saçlarını toplamış, işte olmadığı zamanlarda bu onun için nadir bir durum. Gösterdiği ve göstermediği şeylerle beni çılgına çeviren kırmızı bir kokteyl elbisesi giyiyor.

Beni çılgına çeviriyor.

"Elbisemin altında ne olduğunu nihayet görebilesin diye eve mi gidiyoruz?"

Elbisesinin altında ne olduğunu görmek istiyorum. Söz konusu iç çamaşırlarını benim girmeme izin verilmeyen bir kutuya saklamıştı. Çılgın kadın, yakalanmadan gizlice bakamayayım diye kenarlarını bile bantlamıştı. Ve şimdi sikim sertleşiyor, öyle ki önümüzdeki birkaç saat için planlarımı yeniden düşünmeye başlıyorum.

"Henüz değil, Carolina. Önce bir şeyler içmek için uğrarız diye düşündüm. Noel arifesindeyiz. Yapılacak şey bu gibi görünüyor."

Bana sırtıtıyor. "Yani yemekte paylaştığımız bir şişe şarap sadece bir ısınma mıydı?" Başımı sallıyorum ve o da başını hafifçe sallayarak gülüyor. "Bu gece şanslı olmak için beni sarhoş etmene gerek yok, Doktor. Size kesin olarak söyleyebilirim ki, ben kesin bir şeyim. O kelepçeleri üzerimde kullanmanıza bile izin verebilirim."

Hay sikeyim. Kelepçelerden bahsetmek zorunda mıydı? Tek düşünebildiğim onu yatağımıza kelepçelemek ve onu kör etmeden önce mükemmel kıcına şaplak atmakken, şimdi onu bir içki için nasıl dışarı çıkarabilirim?

"Daha sonra. Onları kesinlikle daha sonra kullanacağız. Bir içki ve sonra eve."

İç geçiriyor ama ilk tanıştığımız bara gelene kadar başka bir şey söylemiyor. Dışarısı ışıklar ve çelenklerle süslenmiş, pencereler içeriye görmemizi engelleyen buğuyla kaplı.

Nereye gittiğimizi anlayınca duraklıyor ve sonra dönüp bana bakıyor. "Burası mı?" Başımı sallıyorum ve onu buraya getirmem hoşuna gitmiş gibi sırtıyor. "Bazen romantik bir piç oluyorsun. Yani, birlikte yaşadığın kadını tek gecelik ilişkiden önce tanıştığın yere getirmek romantik sayılabilirse."

"Burası tanıştığımız yer. Hayatımı sonsuza dek değiştiren yer."

"Evet. Kesinlikle romantik. Tamam, beni eve götürmeden önce bir şeyler içelim. Bir kadeh değil ama, *o kadar da* nostaljik hissetmiyorum."

"Anlaştık."

"Ve unutursam diye söylüyorum, teşekkür ederim. Beni çok mutlu ettin." Beni çok mutlu ediyor.

Onu öpüyorum ve sonra kapıyı açıyorum. İçeri girerken bir şeyler geveliyor ama kalbimin çarpıntısından ve kulaklarıma hücum eden kandan onu duyamıyorum. Tam dört adım atmıştı ki dondu kaldı. Elleri ağzına gidiyor ve kekeleyerek çıkan "aman tanrım" sesini bastırıyor.

Mutlu olduğunda ve aşırı heyecanlandığında yaptığı o gülme-ağlama şeyini yapıyor. İki adım daha atıyor ve Aria koşarak gelip ona sevgiyle sarılıyor, ardından Oliver, Rina, Margot ve diğer bazı arkadaşları geliyor. Oliver'ın gözlerinin içine bakıyor, gülüyor ve gülümsüyor.

Onun gülüşünü ve gülümsemesini seviyorum.

"Noel'den nefret eden kız için sürpriz bir Noel partisi," diye açıklıyor ona, bana hızlıca bakıp göz kırpmıyor. Halle etrafında dönüyor ve etrafındaki herkesi süzüyor. Bütün barı sırf bunun için kiralamıştım. Sadece onun için. Annem ve kız kardeşim burada. Erica ve annesi. Halle'nin Güney Carolina'dan gelen teyzeleri ve amcaları. Tanıdığımız ve sevdiğimiz herkes burada.

"Burada mısınız? Noel arifesinde hepiniz benim için mi buradasınız?" Başını ileri geri sallayarak göğsünü işaret ediyor."

"Her şeyi Jonah ayarladı," diye açıklıyor Aria.

Halle beni bulmak için etrafında dönüyor, yaşadığı anı düşünürken hâlâ geride duruyor.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor, güzel soluk mavi ve cam gibi. "Bütün bunları sen mi yaptın?" diye soruyor, hayretle bana bakarak. "Benim için mi?" Hâlâ ne kadar sevildiğini anlamıyor.

Onu çok seviyorum.

Bu benim işaretim. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Işıl ışıl gülümsüyor, gözleri parlıyor, sevgi ve sevinçle dolup taşıyor. Dizlerimin üzerine çöküşümü izliyor ve sonra ifadesi tam bir inançsızlığa dönüşüyor. Gözleri büyüyor ve ağzı açık kalıyor. Muhteşem kristal derinliklerinde taze gözyaşları birikiyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

"Halle Jane Whitcomb, seni gördüğüm anda bir daha hiçbir şeyin benim için eskisi gibi olmayacağını anlamıştım. Sen benim karanlık hayatım için mükemmel bir panzehirdin. İstedığimi bile bilmediğim bir hayat. Tüm aileni ve arkadaşlarını bu gece buraya getirdim, böylece sadece ne kadar sevildiğini bilmekle kalmayacak, bunu göreceksin ve hissedeceksin. Ve eğer evet dersen, hayatımızın geri kalan her gününü seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni, görmeni ve hissetmeni sağlayarak geçireceğime söz veriyorum. Sonsuza dek benim olma onurunu bana bahşeder misin?"

Yüzüğün bulunduğu kırmızı kadife kutuyu çıkarıp açıyorum. Nefes nefese kalıyor, sessizce hıçkırırken eliyle ağzını kapatıyor. "Evet," demeyi başarıyor.

gözyaşları arasında. "Evet, tabii ki seninle evleneceğim." Ayağa kalkarak platin kordondaki yuvarlak kesim pırlantayı parmağına geçiriyorum ve sonra elini çekerek onu göğsüme bastırıp tüm ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde ölesiye öpüyorum. Tadı çikolata, şarap ve gözyaşı gibi.

Onun zevkine bayılıyorum.

Oda kahkahalar, tezahüratlar ve ısıklardan oluşan bir koroya dönüşüyor. Birbirimize gülümsüyoruz; burunlarımız öpüşüyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Sonsuza kadar." Başımı sallıyorum. "Sonsuza dek."

"Tüm üzücü anılarımı mutlu anılara dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim."

Eğildim ve onu öptüm. Onu sonsuza dek öpeceğim şekilde öpüyorum.

"Senin üzücü anılarını mutlu anılara dönüştürmüş olabilirim ama bilmelisin ki artık sadece senin sayende mutlu anlar yaşıyorum."

Son

Bunu okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün

Kitap Sonu Notum, [Sonsuzluğun Sınırında](#) - Aria'nın hikayesi ve Mantiğin [Sınırında](#)'ya bir ön bakış için okumaya devam edin.

Haber bültenime bugün kaydolun ve kitaplarımdan birinin ücretsiz bir kopyasını alın!

<https://www.subscribepage.com/jsamanbooks>

Ayrıca J. Saman tarafından

The Edge Serisi:

[Baştan Çıkarmanın Sınırı](#)

Sonsuzluğun Sınırı

Aklın Sınırı

Yeniden Başla

Serisi: Yeniden

Başla Yeniden

Başla

Benimle Başla

Las Vegas Günah Serisi:

Günaha Dokunmak

Günahı Yakalamak

Bağımsızlar:

Aşk Yeniden

Yazıldı

Güzel Potansiyel

Pervasız Aşk İleri -

ÜCRETSİZ

Kitap Notunun Sonu

Beni daha önce okuyanlar, bu bölümde kitap hakkında biraz gevezelik ettiğimi bilirler. Bu kitabı ILLICIT kutu seti için yazdım ve itiraf etmeliyim ki benim için farklı hissettirdi. En azından hikâyesi. Bu benim normalim değil. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama bu kitap üzerinde çok uğraştım. Halle ve Jonah'a bir çift olarak gerçekten aşık oldum. Sanırım zorlandığım zamanlarda beni ileriye götüren şey buydu. Jonah'ın yeniden aşkı bulmasını istedim. Halle'in gerçek aşkın mümkün olduğuna inanmasını istedim. Bu ikisi için de kolay bir yolculuk değildi.

Ya da benim için.

Bence gerçek şu ki, hepimizin bir bagajı var. Hiç kimse bir ilişkiye (herhangi bir ilişkiye) geçmiş deneyimlerini (hem iyi hem de kötü) beraberinde getirmeden girmez. Ve yaşlandıkça, yükümüz daha da artar. Belki de bu yüzden yazmayı bu kadar çok seviyorum, herkesin bir hikayesi var.

Bildiğiniz ya da bilmediğiniz gibi, bu kitap ILLICIT'in bir parçası olarak beni *USA Today*'in en çok satan kitabı olmaya iten şeydi. Bir yazar olarak bu her zaman hedeflerimden biri olmuştur, bu nedenle bu yolda bana destek olan herkese teşekkür ederim.

Serinin bir sonraki kitabı (evet, hepsi tek başına) Sonsuzluğun Kıyısında. Bu Aria'nın hikayesi ve aslında onu bu kitabı yazmadan çok önce yazmıştım. Ama bu hikaye daha iyi bir başlangıç noktası gibi geldi. Bu serinin üçüncü kitabı olan Aklın Sınırında bir sonraki kitapta çıkacak.

Sonsuzluğun Kıyısında'nın ilk iki bölümü için okumaya devam edin!

[Bültenime abone](#) olun - yukarıda da belirtildiği gibi, ücretsiz bir kitap ve en son güncellemelerimin yanı sıra promosyonlar, ücretsiz hediyeler vb. alırsınız. Beni [Facebook](#), [Goodreads](#), [Pinterest](#), [Instagram](#) ve/veya [Twitter](#)'da bulun. Sizinle konuşmayı seviyorum. Oh, ve LÜTFEN bana bir eleştiri bırakın!!! Ben bir bağımsızım ve bu konuda alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var.

XO ~ J. Saman

Sonsuzluğun Kıyısında Bölüm 1

BLURB:

Weston Kincaid benim ilk...her şeyimdi.

Kardeşimin en iyi arkadaşı bir uyarı etiketiyle gelmeliydi.

Adam ibretlik bir hikâyeydi ve biz de talihsiz bir klişeydik. Benim yalnız sanat ineğine karşı yıldız oyun kurucu.

Ama ben dinlemedim. Uyarıları değil. İçgüdülerimi değil.

Düştüm, hem de çok sert düştüm.

Sonra o gitti ve ben de kırılan kalbimin parçalarını toplamak zorunda kaldım. On yıl ve bir ömür sonra, geri döndü.

Sadece yıldız sporcu olmak yerine, o artık bir cerrah. Arkadaşımın hayatını kurtaran seksi, karşı konulmaz bir cerrah. Tüm bunlar yeterince kötü değilmiş gibi, kararlı ve kibirli kafasıyla yıllar önce kaldığımız yerden devam etmemiz gerektiğini düşünüyor.

Ama bu sefer, beni yatağına geri çekmek için yiyip bitiren bakışlardan ve dokunuşunun telaşından daha fazlası gerekecek.

Peki ya kalbim? Bu bir seçenek değil.

Arkasında bıraktığı kızın ben olmadığımı anlamak üzere.

Aria'nın dünyasını alt üst eden seksi doktorla tanışmak ister misiniz?

Sonsuzluğun Kıyısında'nın kopyasını bugün alın!

BÖLÜM 1

"Devam edemem," diye inliyor Margot. "Beni burada bırakın. Kendinizi kurtarın. Bunun tek bir sonu olacak." Arkadaşım dramatik davranıyor diyeceğim ama başını ahşap barın kenarına dayamış, gözleri kapalı ve eli az önce bitirdiği boş shot bardağının yanında duruyorken, öyle olmadığını biliyorum. Çünkü o haklı. Bu sadece bir şekilde bitecek. Yüzünü tuvalete gömmekle.

"Sana o son atışı yapmamanı söylemiştim," diye azarlıyor Rina yüzünde onaylamayan bir ifadeyle. Nefes nefese kalıyor, eli zayıf kalçalarına gidiyor. Sürtüklük bile yapmıyor. Margot bunu yapar. Hatta çok yapar. Aslında her dışarı çıktığımızda. Hiçbirimiz anlamıyoruz. Ve onun aşırı içki tüketimi hakkında bir açıklama istediğimizde, bize omuz silkiyor. Margot'ya alkolik demezdim, çünkü değil, ama bir şey sakladığında ya da en ufak bir üzüntüsü olduğunda içiyor. Ve belli ki limitin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Margot, Rina'yı terslemeyi başarır ama içinde kalan tek şey budur.

İç çekiyorum, diğer arkadaşımız Halle'e erken ayrıldığı ve bizi temizlememiz gereken sarhoş bir Margot'la baş başa bıraktığı için sessizce lanet okuyorum. Rina'ya dönüyorum. Ciddileşme zamanı. Ellerimi kaldırıyorum, birini yumruk yapıp avuç içi yukarı bakacak şekilde açık olan diğer elimin üzerine koyuyorum. "Hazır mısın?"

Rina başını sallar. Dikkatini dağıtmaması için kirli sarı uzun saçlarını omuzlarının üzerine atıyor ve boynunu bir kez kırarak döndürüyor. Sonra yüzünü bana dönüyor. Oyun yüzünü takınarak benim pozisyonumu taklit ediyor. Başını tekrar sallıyor, bu sefer başlamamız gerektiğine dair bir işaret.

"Taş, kâğıt, makas, vur," diyoruz hep bir ağızdan, en iyi teklifimizi sunmadan önce. Ben kâğıtla gidiyorum, o da bana taşla vuruyor.

"Ha." Ona sırtarak kalçamı çarpıyorum. "Şuradaki pasaklı Joe ile iyi eğlenceler."

"Hey," Margot ona taktığım isme itiraz ediyor ama başka bir şey yapacak enerjisi yok. "Buna içerliyorum."

"Sen de ona benziyorsun, bebeğim. Böyle devam edersen müdahale zamanı gelecek." Margot cevap vermiyor.

"Üçün en iyi ikisi mi?" Rina kocaman köpek yavrusu gözleriyle yalvarıyor. Bu saçmalık bende asla işe yaramaz, bu yüzden neden rahatsız ettiğini bilmiyorum.

Başımı sallıyorum. "İyi deneme, bebek surat. Ama geçen sefer bu şerefeye nail oldum ve arabamdan kusmuk kokusunu çıkarmak iki haftamı aldı. Ayrıca, bu gece araba kullanmadım, yani..." Omuz silkerek geçiştiriyorum.

"Peki," diyerek kaybını zarafetle kabul ediyor. "Ama Margot'nun içkilerine gerçekten bir sınır koymamız gerekiyor. Yani, eğer kız içkiyle başa çıkamıyorsa-"

"Yemin ederim, bu son," diye mırıldanıyor Margot, başını barın tahtasından kaldırmaya çalışıyor ama o kadar da ileri gidemiyor.

"Hep böyle söylüyorsun, sakız tanesi." Omzunu okşadım. "Ama gerçekten, bir dahaki sefere sana bir limit koyuyoruz. Karaciğerini düşün."

"Ciddiyim. Sen bir hemşiresin. Daha iyi bilmiyor musun?" Margot zayıf bir omuz silkme hareketi yapıyor, kahverengi saçları her yerde. Muhtemelen bira kaplı bar tablasına yapışmış. Yanında oturan insanlar bile ona daha geniş bir alan bırakmak için yer değiştirmiş. "Bu çılgınlığı üniversitede bırakmadın mı?"

Margot nihayet başını kaldırabiliyor, gözleri kan çanağına dönmüş küçük yarıklar halinde açılıyor. Başını sallıyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Tamamen kızlardan oluşan bir Hristiyan kolejine gittim. Kızlardan oluşan Hristiyan lisemden daha kötüydü. Erkek yoktu. Alkol yoktu. Bir manastırda da olabilirdim. Sanırım hala erkeklerden çok kızları öptüm. Daha fazlasıyla seks yaptığımı biliyorum ve kesinlikle lezbiyen değilim."

Rina ve ben birbirimize dehşet dolu bakışlar fırlattık. "Bunu nasıl kaçırdık?" diye soruyorum. "Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi.

"Kaç erkekle seks yaptın?"

Rina Margot'ya dönerek soruyor.

"Beş. Ve hepsi de berbattı. Özellikle de dün geceki adam." Ah. Şimdi atışlar mantıklı geldi. "Bir çiftten fazla dayanamayan küçük penisler

birkaç dakika. Kadınlar aslında daha iyiydi. Keşke vajina takımı için vuruş yapsaydım dedirtti."

"Bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey."

"Aynen." İkimiz de zavallı arkadaşımız Margot'ya bakıyoruz. Aslında onu sadece bir yıldır tanıyoruz ve üniversite hakkında pek konuşmadık, muhtemelen bu yüzden kaçırdık ama yine de. Bunu en başından bilmemiz gerekirdi diye düşünüyorum. "En azından orgazm oldun mu?" Başını sallıyor ama yüz ifadesi asık. Ve sonra aklıma geldi. "Vay anasını. Karşı cinsten biriyle hiç orgazm olmadın."

Bu sefer başını sallıyor ve ben bayılacağımı düşünüyorum. Bu haber o kadar üzücü ki. "Ama sen..." Rina sözünü keser. "Kaç yaşında?" İkimiz de Margot'nun en az yirmi bir yaşında olduğu gerçeği dışında aslında kaç yaşında olduğunu bilmediğimizi fark ediyoruz. Kimliğini görmek istemedik ve hemşire olduğu için üniversiteden mezun olduğunu biliyoruz. Yani evet, buna hiç dikkat etmedim. Sanırım en iyi arkadaş bilgimizi artırmamız gerekiyor. Bu çok acınası.

"Yirmi üç," diye tedarik ediyor. Tamam, sanırım bu korkunç değil, değil mi? Yani, eminim dışarıda korkunç cinsel deneyimler yaşamış pek çok kadın vardır. Ama yine de. Çok sarhoş arkadaşım için üzülüyorum.

"Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda ayık kalacaksın ve sana bir erkek bulacağız. Ateşli birini. Parmaklarını, ağzını ve aletini nasıl kullanacağını bilen biri." Bu Rina ve bu durumu en az benim kadar ciddiye aldığı belli. "Bunu Halle için yaptık ve senin için de yapabiliriz."

Ama Margot yine kafasını bize doğru sallıyor. "Tek gecelik ilişkilerle işim bitti."

Tamam. Sanırım bunu anlayabilirim. Ben o trene binmiyorum. Yine de altı ay öncesine kadar bir buçuk yıldan fazla süren bir ilişkim vardı. Bu iki güzel bayanla ve seksi erkeğinin yanına gitmek için erkenden kaçan Halle'le böyle tanıştım. Ve ayrılma sebebimiz seks değildi.

"Belki de olmamalısın," diye homurdanıyor Rina ve ben de koluna bir tokat atıyorum. Bana "*ne olacak ki*" *der gibi* bir ifade takındı. Neredeyse etkisiz hale gelmiş arkadaşımızı gösteriyorum ve o da bana mahcup bir sırıtış atıyor. "İyi o zaman. Sana ateşli bir doktor bulacağız." Rina cesaretlendirmek için bana bakıyor.

"Evet. Kesinlikle." Sonra aklıma bir şey geldi. "Drew'u alabilirsin." Bunun için kaşlarımı kaldırdım. Görünüşe göre, eski erkek arkadaşını arkadaşına teklif etmek hayır demek. "Tamam, belki Drew olmaz. Ama ateşli biri. Seksi biri. Ama bu arada içkileri azaltmalısın. Biraya geç."

"Beni şişmanlatacak."

"Hafif bira o zaman. Ya da şarap. Tahmin etmem gerekirse kokteyllerden ve hatta bu shot'lardan bile daha az kalorisi var ve lanet olası barın üzerine yüzüstü düşmezsiniz."

"Touché," diye mırıldanıyor. "Seks hayatımın sefil bahanesini tartışmak harika bir şeydi ama biri beni eve götürebilir mi artık? Oda dönmeye başladı."

Kahretsin. Margot kusuyor. "Um, evet. Belki de önce onu tuvalete götürmeliyiz?"

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Margot kıpırdandı, omuzları öne doğru sarsıldı. Rina ve ben hemen harekete geçtik, minyon arkadaşımızı tabureden çekip aldık ve barın etrafında sürükleyerek tuvaletlerin olduğu arka tarafa götürdük. Onu bir kabine sokuyoruz ve o da muhteşem bir şekilde işini yapıyor. En azından Rina'nın arabası yerine şimdi dışarı çıkıyor.

Temizlendikten ve midesinde daha fazla alkol kalmadıktan sonra, Rina ona bardan çıkarken rehberlik eder.

Bu da aslında hesabın bana kalması anlamına geliyor ama umurumda değil. Para benim için bir sorun değil ve Margot'nun sarhoşken kendini kaybetme eğilimine rağmen eğlenceli bir geceydi. Barmene işaret ederek eve gitmeden önce hesaplaşmak istediğimi söylüyorum. Back Bay ya da Beacon Hill gibi daha gösterişli bir bölgede değil de Boston'ın bu bölgesinde yaşıyor olmam babamın kıcını yakıyor,

ama burayı seviyorum. Barmen bana fişı uzattı; hızlıca kontrol ettim ve kartımı uzattım.

Yorulдум. Acayip yorgunum.

Bütün gün evime kapanıp resim yaptım. Üretkendi ama böyle geçen bir günün ardından biraz gevşemeye ihtiyacım vardı. Ya da bu durumda çok çünkü yarattığım şeyi sevmiyordum.

Telefonum bir mesajla çalışıyor ve eski sevgilim Drew'dan geldiğini fark ettiğimde görmezden geliyorum. Bana ne gönderdiğine bile dikkat etmedim. Son mesajı beni ne kadar özlediğiyle ilgiliydi. Yani onu unutmak için pek yardımcı olmuyor. Bir önceki mesaj acil serviste geçirdiği ve gerçekten midemi bulandıran havalı bir vaka hakkındaydı. Ondan önce de benimle ilgili gördüğü bir rüya hakkındaydı. Son birkaç aydır devam ediyor ve son zamanlarda eskisinden daha sık gelmeye başladılar. Ve gerçekten, ilişkiyi bitiren o, bu yüzden ona mesaj atma ihtiyacı hissetmiyorum. Aslında hiç atmam. O yavruların boşluğa süzölüp gitmesine izin veriyorum.

Ayaklarım beni düşünmek istemediğim kadar çok blok boyunca doğuya taşıyor. Aslında T'ye ya da Uber'e binmeliyim ama hava buz gibi ve bir kadının tek başına yürümesi için çok geç olsa da yürümeyi tercih ediyorum. Dartmouth'tan sağa dönüyorum ve sahip olduğum kahverengi taşın merdivenlerinden yukarı çıkıyorum.

Boston yaşamak ve sanatçı olmak için en iyi şehir değil. Ama şu ya da bu nedenle buraya geldim ve yaşamak için kötü bir yer değil. Burada arkadaşlarım var. Çok uzakta büyümedim. Genel olarak yeterince sevdim. Planım burada kalmak değildi. Burası diğer yerler arasında bir mola yeri idi. Drew ile tanıştığımda altı aydır buradaydım ve iki buçuk yıl sonra hala buradayım.

Massachusetts'e dönmeden önce kendimi çok fazla yer değiştirirken buldum. New York'un yanı sıra Londra, Paris, Barselona, Roma, Los Angeles ve birkaç yere daha gittim. Doğruyu söylemek gerekirse seyahat etmeyi seviyorum ama kardeşim Brecken New York'ta yaşıyor ve ailem de bir saat uzaklıkta, dolayısıyla Boston resmen evim oldu.

Bir sanatçının hayatı kolay değil, ama ben bunu başardım ve şu ana kadar da başarılıyım. Bir stüdyo/galeri alanı açma fikrini bile düşündüm. Bunu çoktan yapmış olabilirdim, ancak bu şehirde emlak çok pahalı ve ben de zor kazandığım paraları elden çıkarma konusunda biraz cimriyim. Özellikle de zaten içinde çalışabileceğim bir evim varken.

Kapımın kilidini açıp anahtarlarımı girişteki masanın üzerine atıyorum, her şeyi tekrar sıkıca kilitliyorum ve hemen yukarı çıkıyorum. Yatak odam üç katlı evimin ikinci katında. Bu katta iki yatak odası daha var, ki bu benim için gerçekten çok fazla alan. Burayı seçmemin nedeni üçüncü kat ve çatı boşluğuydu. Üçüncü katın duvarlarını yıktırdım, böylece içeriye girmeyi seven çok fazla ışıkla tamamen açık. Burayı stüdyom olarak kullanıyorum. Çatıda ise inanılmaz bir şehir ve gökyüzü manzarası var ve yazın, muhtemelen milyonlarca yangın yönetmeliğini çiğniyor olsam da orada ızgara yapıyorum.

Dişlerimi fırçalıyorum, külotumu çıkarıyorum ve sonra yatağıma giriyorum.

Gözlerim kapanıyor ve öylece kalıyorlar, ta ki gürültülü bir ses beni uyandırana kadar. Sarsılarak doğruluyorum ama o sesin ne olduğunu anlayamıyorum. Sisliyim, yönümü şaşırmış durumdayım ve kısa bir süreliğine de olsa nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Gözlerim bitmek tükenmek bilmeyen karanlığın içinde geziniyor, zar zor açılan pencereyi fark ettiğimde bulanık duyularım kar kokusunu alıyor. Evdeyim, yatağımdayım ve pencereyi açık bırakmışım. Ocak ayında. Yine. Isınma faturamın neye benzeyeceğini hayal edebiliyorum.

Beni uyandıran ses yeniden başlıyor, yüksek ve acımasız.

Başım dönüyor ve çalan telefonumun komodinimi aydınlattığını görüyorum. Telefona cevap vermek için yatakta çabalarken uzuvlarım hantal ve ağır. Çalar saatime baktığımda saatin 12:43 olduğunu fark ediyorum. Kimse sizi bu saatte iyi haberlerle aramaz ve hafif dozda bir panik omurgamda gezinirken aklım hemen aileme kayıyor. Artık eskisi kadar genç değiller.

Tanımadığım bir numaraya eklenmiş Boston alan kodunu yakaladığımda telefonu açmadan önce düşüncelerim neredeyse doğrulanmıştı. Parmağımı telefonun üzerinde kaydırıyorum. "Alo?" Tereddütle soruyorum, belki de sadece yanlış numaradır diye dua ediyorum.

Birinin boğazını temizlerken çıkardığı çakıllı ses kulağımı dolduruyor. "Bayan Aria Davenport'la mı görüşüyorum?" diyor erkek sesi, profesyonelliğin titiz havasıyla.

"Evet," diye refleks olarak cevap veriyorum ama başucumdaki kumaşa yaslanıp dizlerimi göğsüme çekerken kalbim göğsümde patlıyor, sanki henüz gelmediğini bildiğim kötü haberlerden bir şekilde koruyacaklarmış gibi.

Yine boğazını temizliyor, sanki bu konuşmayı yapmak bile onu rahatsız ediyormuş gibi. "Aria," diye başlıyor, ilk adımı kullanarak. "Benim adım Doktor Tim James." Duraklıyor ve zihnim daha önce hiç duymadığımdan neredeyse emin olduğum bir ismi yerleştirmeye çalışarak yüzüyor. Sonra neyle başladığını fark ediyorum: *Doktor*. "Boston'daki Massachusetts General Hastanesi'nde doktorum." Drew MGH'de çalışıyor. Rina ve Margot da öyle.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, zihnim akla gelebilecek her türlü dehşetle dolup taşarken bunun ötesinde tutarlı bir şey formüle edemiyorum. Ayrıca asıl konuya gelmesi de çok uzun zaman alıyor.

"Sizi aradığım için üzgünüm, ancak Joshua Brown'ın acil durum irtibat kişisi ve sağlık hizmeti vekili olarak listelenmişsiniz."

"Ne?" Neredeyse çılgılık atacaktım, elim tam bir kuşkuyla ağzıma gitti. "Josh?" İnançsızlık ve yeni bir dehşet dalgası içimi dolduruyor. "O..." Bu düşünceyi ya da cümleyi bitiremiyorum bile. Bitiremiyorum işte.

"Bay Brown yaşıyor, Bayan Davenport." Yani şimdi formalitelere geri döndük. İçimi bir rahatlama kaplıyor ama aynı hızla geri çekiliyorum çünkü hâlâ bu telefonu alıyorum, bu da bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyor. "Acil servise getirildi, kırık bir fibula, üç kırık kaburga ve diğer iç organlar dahil olmak üzere çeşitli yaralanmalardan muzdaripti.

Cerrahi olarak incelememiz gereken yaraları var. Ayrıca başının sağ tarafında ciddi bir ezilme var-"

"Ne diyorsun lan sen?" Tıbbi atıp tutmasını yarıda keserek bağıriyorum. Bunların hiçbirisi bana bir şey ifade etmiyor. Bu adam Rusça da konuşuyor olabilir. "O iyi mi? Ne oldu?"

"Bahsettiğim diğer yaralanmaların yanı sıra beyinde basınç ve şişmeye neden olan bir kafa travması geçirdi."

"Tanrım, hayır. Josh." Elim gözlerimi kapatmak için yukarı kayarken çenem göğsüme düşüyor. En iyi dizginleme çabalarım rağmen gözyaşlarım dışarı sızıyor.

"Cerrahi ekip, aldığı iç yaraları onarmak için onu ameliyathaneye götürmek üzere. Kırık bacağı ameliyat gerektirmeyecek, sadece ayarlama yapılacak."

Başımı sallıyorum. Bununla başa çıkamam. Ben. Yapamam. Halledemem. Bunu. "Ne oldu?"

"Özür dilerim, ayrıntıları bilmiyorum. Sadece sizi haberdar etmem gerekiyordu. Ama eğer gelebiliyorsanız gelmelisiniz. Burada onun için tıbbi kararlar verecek birine ihtiyacı olabilir."

"Uh. Tamam." Başımı sallıyorum, öfkeyle gözlerimi siliyorum. "Birazdan orada olacağım."

Sonra telefonu kapatıyor. Bu kadar. Ama şu anda bunun üzerinde çok derin düşünecek zihinsel kapasitem yok. Işıkları açıyorum, gözümü kısarak aydınlığa bakıyorum ve giyecek bir şeyler bulmak için çekmecelerimi karıştırıyorum. Siyah uzun kollu bir termal ve bir kot pantolon buluyorum, saçımı dağınık bir topuz yapıyorum, telefonumu alıyorum ve on dakikadan kısa bir süre içinde kapımdan çıkıyorum.

Ceketim olmadan.

Kahretsin.

Ama geri dönmek için çok geç çünkü Uber hemen yanaşiyor ve hastaneye gitmek için çok acelem var ya da donmayı o kadar da önemsemiyorum. Montlar bekleyebilir. Baştan çıkarıcı derecede sıcak arabaya bindiğimde Tyler'ı arıyorum,

Josh'un erkek arkadaşı. Josh'la iki gün önce konuştum ve kesinlikle hâlâ Tyler'la birlikteydi. Detayları istiyorum ve hemen istiyorum. Sersemlemiş, uyku dolu sesi kulağımı doldurmadan önce telefon üç kez çalıyor.

"Ne oluyor, Aria?"

"Tyler," diye seslendim. "Josh'la konuştun mu?"

Sessizlik. Korkunç bir sessizlikle karşılaştım ve aklımı kaçırmak üzereyim.

"Hayır. Dün gecedan beri değil." Kafası karıştı. "Geç bir akşam yemeği yedik ve bir şeyler içtik, sonra da paydos ettik. Sabah sekizde buluşmam gereken bir müşterim var..." Sessizlik bir kez daha ortaya çıkarken o susuyor ve ben onu dolduracak sesimi bulamıyorum. "Neler oluyor?"

"MGH'den bir doktor beni aradı." Sertçe yutkunuyorum, arabanın ön camından dışarı bakıyorum. "Tyler, Josh kaza gibi bir şey geçirmiş. Ayrıntıları bilmiyorum ama gerçekten berbat durumda. Onu ameliyata alıyorlar."

"Ne? İmkânı yok. Bu imkânsız." Sesi şüphecidi. Tamamen şokta. Anlıyorum. Ben de hâlâ o gemiyi sallıyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorum Tyler. MGH'ye giden bir Uber'in arkasında oturuyorum ama hemen hastaneye gitmen gerekiyor."

"Kahretsin." Sessiz, ama arka planda hışırtılar duyuyorum, bu yüzden yataktan çıktığını varsayıyorum. "Yola çıkıyorum. Kahretsin," diye homurdanıyor, sesinden endişe sızıyor. "Yola çıkıyorum. Varınca seni ararım." Çılgına dönmüş. İyi ki hastanenin bir alt sokağında oturuyor.

"Nefes al Tyler. Sırada seninle ilgili bir telefon almak istemiyorum."

Nefes alıyor ama sonra yutkunmaya başlıyor ve gözyaşlarını tutup tutmadığını merak ediyorum. "Öyle hissediyorum ki... Buna dayanamıyorum."

"Biliyorum. Sadece ona ulaş ve olabildiğince çabuk orada olacağım." "Tamam. Yakında konuşuruz, tatlım."

"Yakında konuşuruz."

Telefonumu çantama atıp koltukta arkama yaslanıyorum. Şoför sessiz ve düşüncelerimi dağıtacak berbat bir fon müziği lüksüne bile sahip değilim. Tek bir soru bana işkence etmeye devam ediyor. Ne oldu? Çünkü Josh güçlü bir adam. İri bir adam. Ama aynı zamanda eşcinsel bir adam. Cinsel kimliği yüzünden sayamayacağım kadar çok kavgaya karışmış bir eşcinsel. Doktor araba kazasından bahsetmediğine göre, en kötü senaryolara göre hareket edeceğim. Josh saldırıya uğradı.

Sonsuzluğun Kıyısında Bölüm 2

Korku beni felç ediyor, derimi geriyor ve midemin yuvarlanmasına neden oluyor. Josh iyi olmak zorunda. Başka alternatif yok. Burada ne kadar uzun süre oturursam, karla kayganlaşan sokaklarda bana eşlik edecek zehirli düşüncelerimden başka bir şey olmadan yol alırsam o kadar deliriyorum. Tam Josh'ın gerçekten ölebileceği düşüncesi aklımdan geçerken, ilk aramadan beri elimden düşmeyen telefonum titriyor. Tyler. Tanrıya şükür.

"Hey."

"Zor durumda, Aria. Gerçekten zor." Tyler'ın sesi üzgün geliyor. Sanki ağlıyormuş gibi. Belki de hala ağlıyordur. "Ameliyatta. Onu göremedim bile." Derin bir nefes alıyor. "Dalağını falan onarıyorlar ve kafatasını açmak zorunda kalabilirler."

"Tanrım." Gözlerim yeniden yaşlarla dolarken sert bir nefes veriyorum. Dağılmayacağım. Henüz değil. "Doktor ne olduğunu söyledi mi?"

"Bir hemşire ve polisle konuştum. Josh'u dün gece gittiğimiz restoranın arkasında dövülmüş halde bulmuşlar." Boğuk bir ses çıkardı. "Benimle arabama kadar yürüdü Aria, iyi geceler öpücüğü verdik ve sonra ayrıldım. Onun arabasına bindiğinden emin olamadım. Güvenli bir şekilde gittiğinden emin olamadım. Benim neyim var böyle?"

"Bu senin hatan değil Tyler. Değil. Sadece onun ameliyat olması değil, kolayca ikinizin de başına gelebilirdi. İkiniz bunu milyonlarca kez yaptınız.

ve Josh zorlu bir adamdır. Üzerine *atlanacağını* düşünmen için hiçbir neden yoktu." Burnunu çektiğini duyuyorum ve kalbim parçalanıyor. Kendini suçladığını biliyorum. Onun yerinde olsaydım eminim ben de suçlardım ama söylediklerimde ciddiye dim. Bu onun suçu değil ve ben de onu suçlamıyorum.

"Polisin hiçbir şeyden haberi yok." Boğuluyor. "Bunu kimin yaptığına dair hiçbir fikirleri yok. Cüzdanını ya da anahtarlarını almamışlar ve anlattıklarına bakılırsa, her kim yaptıysa onu arkadan vurmuş. Kafasına bir şeyle vurmuşlar, sonra da baygın ve kanlar içindeyken dövmüşler."

"Tanrım," diye tıslıyorum öfkeyle. Yumruğum kucacımda sıkılıyor, diğeri telefonumu öyle sıkı kavlıyor ki çatlamamasına şaşıyorum.

"Nefes al, kovboy kız." *Kovboy kız*. Josh bana kovboy kız diyor. "İlgileniyorlar. Şu anda Josh'a odaklanmalı ve bunu yapan kişiyi yakalamaları için dua etmeliyiz. Nefes al, Aria," diye tekrarlıyor ben sustuğumda ve bunun bana ulaşma çabası olduğunu biliyorum. Beni sakinleştirmek için. "Bak. Tekrar içeri girmem gerekiyor, ama seninle tedavi seçenekleri ya da her neyse onun hakkında konuşmak isteyecekler. Hemşire öyle söyledi."

"Onlarla şimdi konuşmam gerekiyor mu?"

"Hayır. O emin ellerde. Tıbbi karar verme yetkisinin sizde olduğuna dair tüm belgeleri dosyada mevcut. İyi ki avukatmış ve tüm bu işlerle gerçekten ilgilenmiş."

"Evet," diye fısıldıyorum, çünkü Josh ailesi öldükten sonra bana tüm o formları imzalatırken, onları kullanmak zorunda kalacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Uber hastanenin önüne yanaşıyor ve ben dışarı fırlıyorum, deli bir kadın gibi ön girişe doğru koşarken soğuktan korunmak için kollarımı kendime sarıyorum. Ama tahmin edin ne oldu? Ön giriş kapalıydı. Donmuş bir nefes çekiyorum ve beni acil servise götürecek tabelaları takip ediyorum. Bu anla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Halle, Rina, Margot ve hatta kardeşim var ama Josh benim en iyi arkadaşım. Sonsuza dek en iyi arkadaşım. İki yaşınızdan beri sahip olduğunuz ve tanıştığınızı hatırlamadığınız ama aslında

arkadaş yerine aile olmak anlamına geliyordu. Bu Josh. Diğer lise arkadaşlarımın çoğu Massachusetts'ten taşındı ya da en azından bu bölgede yaşamıyor. Buranın bir saat batısında çok küçük bir kasabada büyüdük.

Acil servisin girişine koşuyorum ve kıvrıkcık sarı saçlı bir kadının yanındaki adamla sanki her şey harikaymış ve dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi sohbet ettiği triyaj masasına çarpıyorum. Beni açıkça görmezden geldiğinde "Merhaba," diye bağıyorum. Sonunda sanki çok önemli konuşmasını bölüyormuşum gibi hafif bir bakışla dikkatini bana çeviriyor. "Joshua Brown'ı görmeye geldim. Ben onun tıbbi bağlantısıyım ve ameliyathanede olduğunu söyleyen bir telefon aldım."

"Burası acil servis."

Ve şimdi kendimi bu masanın üzerinden fırlatıp onu boğazlamak istiyorum. Çünkü gerçekten mi? Benimle dalga mı geçiyor? "Bunun farkındayım," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Ama ana girişiniz kapalı."

Dudaklarını büzüyor, bilgisayarında bazı tuşlara basıyor. "Ameliyathanede. *Dördüncü* katta." Bunu sanki altı yaşında bir çocukmuşum gibi telaffuz ediyor ve şu anda Margot ve Rina'nın çalışıyor olmasını gerçekten çok isterdim. Bu işi çok daha kolaylaştırırlardı. "Onu *cerrahi* bekleme odasında bekleyebilirsiniz."

Ona o kısık gözlü, alaycı, hiç de öyle demek istemeyen gülümsememi veriyorum. O da karşılık veriyor ama ben asansöre doğru uçup yumruğumu çağrı düğmesine vururken fark etmiyorum bile. Kapılar benim için açılıyor ve kığım yanıyormuş gibi içeri giriyorum.

Altmış iki saniye sonra kapılar cerrahi kat olduğunu tahmin ettiğim yere açılıyor. En azından öyle olduğunu umuyorum çünkü bu hastane düşünmek için çok fazla bina ve kanadı olan çılgınca büyük bir yer. Bekleme odasını bulana kadar bir dakika kadar daha etrafta dolaşıyorum ve sonra Tyler'ı buluyorum, siyah saçlı kafasını ellerinin arasına almış oturuyor.

"Kolaylıkla ikiniz de olabilirdiniz," diye başlıyorum odaya girer girmez, başını kaldırıp kara gözlerinin benimkileri bulmasına neden olarak, "ve sadece

onu."

"Polisin elinde hiçbir şey yok," diye boğuk bir sesle ayağa kalktı ve sadece trajedi yaşayan insanların paylaşabileceği türden bir şiddetle bana sarıldı. "Bir saniye kadar burada kaldılar, bana beş soru sordular ve gittiler." Bu beni gerçekten kızdırdı. Onlara milyonlarca sorum vardı ve şimdi burada değiller.

"Geri geliyorlar mı?"

Omuz silkiyor. "Sanırım yarın dediler."

"Onu gördün mü?"

Tyler başını sallıyor. "Ben buraya geldiğimde onu ameliyata almışlardı. Ziyaretçiler için hazır olduğunda gelip beni alacaklarını söylediler ama saatler sürecek."

"Lanet olsun," diye tıslıyorum, öfkeyle. Yumruğum sıkılıyor ve anında onu bırakıyorum. Yürümem gerekiyor ama tek yaptığım odanın etrafında dönmek oluyor. Uzak köşede tespihini çeken kadın, ibadetini mahvediyormuşum gibi bana bakıyor. Öyle olabilirim ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama duramayacak kadar heyecanlıyım. Tyler otururken başını ellerinin arasına alıyor.

"Otur, Aria," diye azarlıyor. "Kalkmak üzeresin."

Yanına oturuyorum, ama sadece içim aniden kurşunla kaplanmış gibi hissettiğim için. Sandalyenin acımasız plastiğine gömülüp başımı geriye atıyorum. Biri "Joshua Brown'ın ailesini arıyorum" diyene kadar gözlerim uzun süre odaklanmadan asma tavana bakıyor.

Uyuyakalmış olabilirim. Tyler kesinlikle kafamın dikkatimi çektiği an. Gözlerim duvardaki yuvarlak saati buluyor ve saatin sabahın dördüne geldiğini görüyorum. Sanki günlerdir uyanıkmışım ve burada sadece birkaç saat geçmiş gibi hissediyorum. Gözlerim lacivert önlüklü, sert yüzünde yumuşak bir gülümseme olan bir kadına takılıyor. Bu hatunun siperlerden geçip geldiği belli oluyor.

"Ben Vanessa, Bay Brown'ın hemşiresiyim. Kendisi sizi bekliyor."

Ayağa kalkıyorum, Tyler'ın kolunu tutup sallıyorum. Bir sıçrayışla ayağa kalkıyor, hazır olmadan yerinden fırlıyor ve vücudunu düzelterek şaşkın bir endişeyle hemşireye bakmadan önce bir adım geriye sendeliyor.

"O nasıl? Uyanık mı?" Ben tükürüyorum, o da başıyla koridora doğru işaret ederek takip etmemizi söylüyor.

Steril salona ulaştığımız anda, "Hâlâ bilinci kapalı, beynindeki şişliğe yardımcı olmak için onu en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca bu şekilde tutacaklar" dedi. *Beyninde şişme!* "Durumu stabil. Hayati belirtileri iyi ve çok umutluyuz."

Kararımı verdim, Vanessa'yı seviyorum. Dürüst ve doğrudan cevaplar en sevdiğim türdür. "Ameliyat iyi geçti mi?"

"Öyle oldu. Dalağını almadan onarmayı başardılar ve birkaç başka yarayı da onardılar. Cerrahlardan biri kısa süre içinde sizinle konuşmak için burada olacak."

"Teşekkür ederim." Ona gülümseyerek bunu ne kadar takdir ettiğimi gösteriyorum. Güneş kremi sürmeden çok fazla güneş görmüş yıpranmış eli uzanıp omzumu sıkıyor. Bu küçük temas noktası nefesimi kesiyor. Tyler yanımda, eli kolumda, sanki o da en az benim kadar bu temasa ihtiyaç duyuyor.

Asansörle bir kat yukarı çıkıyoruz ve sonra uzun bir koridordan geçip yoğun bakım ünitesine giriyoruz. Josh'un odası en sonda. Üç tarafı camla kaplı, çirkin mavi perdelerle örtülü küçük dikdörtgen odaya girdiğimizde donup kalıyorum.

İlk düşüncem? Uyuyor gibi görünüyor.

Sonra bir kez daha baktım ve yüzünün yan tarafındaki kızgın koyu mor yaraları fark ettim. Alnının sol tarafındaki bandajı. Üzerindeki iğrenç mavi beyaz önlük ve göğsüne kadar çekilmiş beyaz battaniye. Ağzındaki ve kollarındaki tüpler. Cansız bedeninin her iki yanındaki makinelerin aralıksız biplemeleri ve tıslamaları.

Komik, yatak neredeyse onun büyük bedeni için çok küçük görünüyor.

"Ah, Josh," diye hıçkırıyorum, yatağının yanındaki büyük sandalyeye çöküyorum, oraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Benim sıcak küçük elim onun buz gibi büyük elini kaplıyor.

Artık

konuşamıyorum.

Sadece burada

oturuyorum.

"Yüzü," diyor Tyler ve bir an için yanımda olduğunu unutuyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum ve sanki başka nereye gitmenin güvenli olduğunu bilmiyormuş gibi Josh'ın kolunun yanına dokunuşunu izliyorum. Evet. Yüzü bok gibi görünüyor. Uyandığında bu Josh'u gerçekten kızdıracak. Neredeyse ona giydirdikleri önlük kadar. Ama gerçekten, kafasındaki büyük bandaj ve ağzındaki tüpün birkaç çürükten daha endişe verici olduğunu hissediyorum. Ama ben ne bilirim ki?

"Nasıl..." Yarı hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Biri ona bunu nasıl yapabilir?"

Vücudu titrerken Tyler'ın gözleri kapanıyor. Başka tarafa bakıyor. "İyi olacak," diyor benim için olduğu kadar kendisi için de. Ve belki Josh için de, çünkü kesinlikle cesaretlendirilmeye ihtiyacı var gibi görünüyor.

"Evet." Tek söyleyebileceğim bu. Sessizce iyimserim ama batıl inançlarım var ve bunu söylersem her şeye uğursuzluk getirecekmişim gibi hissediyorum. Ve şu anda iyi görünmüyor. İyinin tam tersi gibi görünüyor. Biri onu soymuş gibi görünüyor. Ama soyulmamış. Polis ondan bir şey almadıklarını söyledi. Yani gerçek şu ki, biri onu öldürmeye çalışmış.

"Burada olmana çok sevindim," diyor Tyler ve beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Okuyamadığım bir ifadeyle Josh'un cansız bedenine bakıyor. "O da öyle olurdu. Ona her zaman mutluluk ve sevgi veriyorsun." Tyler bakışlarını bana çevirmeden önce ortağına hayranlıkla gülümsüyor. "Dün gece yemekte senin hakkında konuşuyorduk. Josh bana eskiden havuza nasıl gittiğinizi anlattı."

Küçük bir kahkaha attım, dudaklarımda yarım bir gülümseme vardı. "Havuzumuz vardı ama hava karardıktan sonra girmeme asla izin verilmezdi. Gerçekten çok saçmaydı." Ailemin katı olduğu garip şeyleri hatırlayarak gözlerimi deviriyorum. "Başladı

Ama bunu birkaç kez yapıp yakalanmayınca giderek maceraperestleştik ve başkalarının evlerine gitmeye başladık."

"Keşke onu o zaman tanısaydım." Tyler parmak uçlarıyla Josh'un elinin arkasını okşuyor ve şimdiye kadar tanık olduğum en sevgi dolu ve şefkatli hareketlerden birini yapıyor.

"Artık onu tanıyorsunuz ve birbirinize sahip olduğunuz için ikiniz de çok şanslısınız."

Bir kez başını sallar. Nefesini üflüyor. "Öyleyiz." Gözleri tekrar Josh'a dönmeden önce bir an için benimkileri buluyor ve kaşlarını çatarak yakışıklı yüzünü gölgeliyor. "Onu çok seviyorum."

"İlk buluşmanızdan sonra bana ne dedi biliyor musun?" Tyler'ın gözleri havaya fırlıyor. "Hayır," diye yarı çığlık atıyor, yarı gülüyor.

"Senin sadece birlikte olduğu en ateşli erkek değil, aynı zamanda en nazik erkek olduğunu söyledi. İkinizin özel bir şey olabileceğini biliyordu."

Gülüyor, sesi neredeyse alaycı. Başını sallıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "O zaman arabasının kapısına nasıl kustuğumu sana anlatmadığımı varsayıyorum. Tanrıya şükür dışarıdaydı ama yine de. Beni bir daha aramayacağından emindim."

Ben de gülüyorum, koltuğa geri gömülüyorum. Uzun bir gece oldu. "Aslında biliyordu. Sadece umursamadı."

"Lanet olsun." Tyler uzanıp gözlerinin altından bir damla yaşı siliyor. Birkaç dakika sessiz kalıyoruz, sadece sevdiğimizi izliyoruz, kendi düşüncelerimizin ve anılarımızın kurbanı oluyoruz. Ama içimden bir ses bunun sadece bir başlangıç olduğunu söylüyor.

**Aria'nın dünyasını alt üst eden seksi doktorla tanışmak ister misiniz?
Sonsuzluğun Kıyısında kitabınızı bugün alın!**

Aklın Sınırında

Margot

Atlantik'in tuzlu suyu yüzümde ve saçlarımda geziniyor, arkamda savrulana kadar kaldırıyor. Şu anda ekran tanrıçasını hedefliyorum ve sanırım bu saç kırbacı ve onunla dans eden Marilyn Monroe tarzı beyaz şifon elbisemle bunu oldukça iyi başarıyorum. Çim hattının kenarında durmuş, aşağıdaki sahile ve okyanusa bakıyorum. Bekliyorum. Onu bekliyorum.

Londra'ya gittiğinden beri dört ay geçti. Evine geri dönebilmek için benimle olan ilişkisini bitireli dört ay oldu. O zamanlar bu taşınma belirsiz olarak algılanıyordu ve benden onunla gitmemi isteyecek kadar uzun süredir birlikte değildik. En azından ben kendime böyle söylüyordum. Üç aylık bir ilişki, biriyle Atlantik ötesine taşınmak için yeterli bir süre değildir. Ama yapardım. Ona o kadar kaptırmıştım kendimi.

Ama şimdi geri döndü, o yüzden son dört ayın pek önemi yok, değil mi?

Arkamda, kadeh tokuşturan ve gülen insanların melodisiyle tamamlanan partinin mutlu gürültüsü beni gülümsetiyor. Cape'teki partileri seviyorum. Cape Cod'a istediğim kadar sık gidemiyorum - bunun suçlusu kendi kişisel evimin olmaması ve tonlarca para. Ama bu yıl, bir arkadaşımın arkadaşı beni de davet etti ve partinin yardım amaçlı olduğunu duyduğumda

Londra'dan dönen birini kutlarken, ben de yerimden sıçradım. Kelimenin tam anlamıyla. Sevinç çılgınlıkları atarak Doktor Forrester'ın kollarına atladığımda resmen fıtık oldum.

Rüzgâr yön değiştiriyor ve beraberinde partinin havasını da. Adı esintiyle birlikte bana doğru süzülürken bir ürperti omurgama doğru ilerliyor. Julien. Karnımda gergin bir beklenti baloncuğu dönüyor. Ne yazık ki, içtiğim bir buçuk kadeh şampanya gerginliğimi bastırmak yerine daha da arttırıyor. Kendime hızlıca bir göz atıyorum. Elbise? Mükemmel. Saçlar? Umarım uzun kahverengi buklelerimin rüzgârda savrulan görüntüsü kıvrıcık bir karmaşa değil de seksidir. Nefes? Elimi ağzımın önünde birleştirerek nefes veriyorum ve durmaksızın emdiğim naneli şekerlerin kalıntılarını hızlıca yakalıyorum. Makyaj mı? Kahretsin. İhtiyacım olduğunda telefonum nerede?

Omzuma astığım çantamı karıştırırken, en altta olduğunu fark ediyorum. Tam kamera uygulamamı açıp görüntüyü okyanusa değil de bana bakacak şekilde çevirirken arkamdan yaklaşan adamın kendisini görüyorum. Beni telefonumun ekranında kendime bakarken yakaladığında dudaklarının kenarlarında eğlenen bir gülümseme kıvrılıyor. *Oops*. Bu çok kötü oldu. Onunla yapmayı umduğum giriş tam olarak bu değildi.

Bir eli pürüzsüz, bronzlaşmış çenesinde geziniyor ve onu hâlâ telefonumdan izlediğimi fark ediyorum. Hızla kapatıp çantama geri koyuyorum, sessiz bir nefes alıp veriyorum ve arkamı dönüyorum. Tanrım, ne kadar yakışıklı olduğunu neredeyse unutuyordum. Uzun boylu, dalgalı sarı saçları, yumuşak kahverengi gözleri, güçlü açılı çenesi ve maraton koşan bir adamın kıvrak ama kaslı vücudu. Gözlerimiz buluşuyor ve kendimi durduramadan gülümsüyorum, kalbim o tanıdık gümbürtüyle atıyor - sadece onun üretebildiği bir ritim.

Ona doğru bir adım atıyorum, neredeyse mıknaatılanmış gibiyim, bedenim onun geniş -özellikle Cape için- arka bahçedeki yolculuğunu bitirmesini bekleyemiyor. Ama sonra gözümün ucuyla bir bal parıltısı yakalıyorum.

ve gözlerim otomatik olarak onu takip ederek Julien'in aşağısını ve solunu tarıyor. *Benim* Julien'im. Yanına yapışmış, eli dirseğinin kıvrımında rahatça duran minyon sarışın bir kadın olan Julien'im.

Zaman yavaşlıyor, bu özel anı benimle dalga geçmek için kullanmaya karar veriyor ve kalbimin çoktan işlemiş gibi görüldüğü, ancak beynimin yakalamakta yavaş kaldığı şeyin işkencesini çekiyor. Minyon sarışın kadın, çok dolgun, kiraz kırmızısı dudaklarla çevrili inci gibi beyaz dişlerinin arasından bana parlak bir şekilde gülümserken göz kamaştırıcı. Kalbimin az önce attığı o güzel ritim, ancak davul sesi olarak tanımlayabileceğim bir ritme dönüşüyor.

Ventriküler taşikardi böyle hissettiriyor olmalı. Şimdi hastalarımın göğüslerine defibrilatörden 1700 volt verilmeden önceki saniyelerde neler yaşadıklarını anlıyorum. Çoğu doktor ve tıp uzmanından oluşan bu kalabalığın içinde bayılıp ölürsem beni hayata döndürürler mi yoksa bırakıp acılarına son mu verirler merak ediyorum.

Ama bu da ne?

Dört ay önce beni terk ettiğinde kalbi kırılmıştı ve bu süre içinde bir kadınla mı tanıştı? Koluna girdiği belli olan bir kadınla mı? Geçen gece döndüğünü bildiğim için muhtemelen onunla Londra'dan dönen bir kadınla mı? Gülümsemem bir çentik atıyor ve şüphesiz inanılmaz hoşnutsuzluğumu açığa vurduğumu ve muhtemelen kolundaki kadına vahşi bir kedi gibi hırladığımı fark ettiğimde, düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. Hissettirdiği kadar garip görüldüğünden hiç şüphem yok.

"Margot," sesi üzerimde eriyen tereyağı gibi süzülüyor, sıcak, yumuşak ve çok lezzetli bir şekilde mükemmel. Adımın sonundaki yukarı doğru kalkış, beni burada gördüğüne neredeyse hoş bir şekilde şaşırmış gibi görünmesini sağlıyor. Adımı "Seni burada bulmak ne hoş bir sürpriz" diye takip ettiğinde bunun doğru olduğunu hemen anlıyorum.

"Julien," diyorum, sesim boğazımın arkasına sıkışmış iri kurbağayı düşündüğümünden çok daha sakın çıkıyor. "Seni görmek güzel. Ne zaman döndün?" Cahil numarası yaparak soruyorum. Onu bir an bile kandıramadım.

Bir dakika. Bir erkekle üç ay boyunca seks yapıp ona kalbinin bir parçasını verirken böyle olur. Bütün numaralarını öğrenir. İçinizi dışınızı bilir.

"Sadece geçen gece," diye cevaplıyor o sinir bozucu İngiliz aksanıyla. Güneş bu özel anda dağınık bulutların arasından sıyrılıp doğrudan onun üzerine parlayarak bir kez daha onun bir Tanrı olduğunu ve göklere hükmedebildiğini kanıtlıyor. Göklerime. Kalbim. Benim zavallı, hasta, kesinlikle mahvolmuş kalbim. Julien'den umudu kesmiştim. Ne de olsa geri dönmeyi düşünmeden ülkeyi terk etmişti.

Ama sonra geri döneceğini duyduğumda umut çirkin yüzünü tekrar gösterdi ve birden sanki hiç gitmemiş gibi oldu. Sanki ayrı kaldığımız o son dört ay hiç yaşanmamış gibiydi. O kadar mükemmel ve doğru hissettiğim tüm o duygular bir tsunami gücüyle bana geri çarptı. "Vay canına."

Aptallığımı yutarken biraz fazla parlak bir şekilde gülümsedim. Duygular. "İnanılmaz. Şehirde ne kadar kalacaksın?"

Kıkırdıyor, kolundaki kadına bakıyor ve ben her şeyden nefret ediyorum. "Brielynne ve ben süresiz olarak Boston'a döndük." Brielynne mi? Adı bu mu? Brie ya da Lynne isimlerine ne oldu? Brielynne aptalca bir isim ve görünüşe göre ondan resmen nefret ediyorum. Muhtemelen süresiz kelimesini daha önce de duyduğum içindir ama benimle konuşulurken ismim kesinlikle bu duyguya dahil edilmedi.

"Vay canına," diyorum ve sonra tekrarlarlarken yüzümü buruşturuyorum ama doğrusu, kalbim büzüşüp ölürken beynim hızla doğal boyutunun iki katına şişiyor. Bu konuda iyi. Tonlarca pratik yapmıştır. "Şey..." Yutkunuyorum ve şimdi bana çok tanıdık, bölgeci bir şekilde bakan kadına bakıyorum. "Tekrar hoş geldiniz. İkinize de."

"Teşekkürler," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor ve üçümüzün arası sadece birkaç metre olana kadar bir adım daha atıyor. Neden sadece gidemiyor? Neden kolunda o varken benimle meşgul olmak zorunda? Beni incitmeye mi çalışıyor? Onunla tanıştığını kanıtlamak

Ben sadece *bir* yer tutucuyken *mi*? Anladım. Teşekkürler. Gözümün önünde yüksek çözünürlüklü görüntü ve sesle patlatmasına ihtiyacım yok.

"Ben Margot," diyorum kadına, çünkü Julien tipik İngiliz görgü kurallarını unutmuş gibi görünüyor. Elimi sıkması için ona uzandım ve o da sıktı. Eli bir buz küpü gibi. Soğuk, sert ve kaygan ıslak bir şekilde elimde. Onda gördüğü şey beni aşıyor. Eller sıcak olmalı, soğuk değil. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de," diye cevap veriyor usulca, İngiliz aksanını yakalıyorum, tıpkı onunki gibi. Ne kadar mükemmeller? Bahse girerim kraliyet ailesiyle oynayacak İngiliz çocukları olacak. Hep birlikte çay içip oyun oynayacaklar.

İşte bu noktada çekip gitmesi gerekiyor. Ben gidemem. Önce ben geldim. Ama gitmek yerine gözleri yüzümü arıyor, tekrar yüzümü bulmadan önce vücudumda yavaşça aşağı iniyor. "Çok güzel görünüyorsun, Margot. İyi misin?"

HAYIR! HAYIR! Bağışlamak istiyorum. Hayır, iyi değildim. İyiydim. İdare ediyordum. Aslında, bu olaya kadar iyiydim. Ta ki geçmiş Noel'in hayaleti gibi Boston'a dönüp kışıma musallat olmaya karar verene kadar.

"Evet," diye gülüyorum, ağırlığımı değiştiriyorum ve gözlerimi çimlere dikme isteğime direniyorum. Kendimi en güvensiz hissettiğim anlarda yere bakmak benim alışkanlığım ve bundan nefret ediyorum. Bunu yaptığımda kendimi zayıf hissediyorum ve onun önünde zayıf olmayacağım. "Ben iyiydim. Beni bilirsin." Baştan savma bir cümle ama Brielynne bundan hiç hoşlanmıyor.

"Evet," diye kıkırdıyor, neredeyse biraz fazla hevesle kabul ediyor ve şimdi gözleri alev alev yanıyor. "Hâlâ hastanede çalışıyor musun?" Başımı sallıyorum, kulağa evet gibi gelen bir şeyler mırıldanıyorum. "Böyle çalışırken yeni biriyle tanışmak için fazla zamanın olmuyor."

Benimle dalga mı geçiyor? Bu ne cüret. Cidden şu anda, burada, onun önünde süresiz olarak biriyle çıkıp çıkmadığımı mı soruyor? Cevap vermek, bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ki, biri benden önce davranıyor. "Ben varken yeni biriyle tanışmasına gerek yok." Kafam uçuyor

Saçlarım bir kez daha rüzgâra kapılıyor ve yüzümü kaplıyor. Görebilmek için saçlarımı geriye doğru sıyırdığımda, iki kere düşündüm çünkü sesini duyduğum kişinin böyle bir şey söylemesine imkân yoktu.

Andrew Albright, nam-ı diğer Drew en iyi arkadaşım, fazla mükemmel yüzüne kazınmış şeytani bir sırıtışla yanımıza geliyor. Gri gözleri aynı muziplikle parlıyor, ama onu tanımasaydınız, kibirli biri gibi görünürdü. Ki öyle. Bu konuda hata yapmayın. Ama bu bakışın bir amacı var ve beni huzursuz ediyor.

"Drew," diyorum, bir şekilde onu gerçek adıyla doğru bir şekilde etiketleyebiliyorum. Ama ancak bu kadarını söyleyebildim.

"Hey, tatlım." Bana yaklaşıırken gülümsemesi genişliyor. "Ben de seni arıyordum."

Ne yaptığını anlamadan önce kaşlarım iki saniye kadar çatılıyor. Beni kurtarıyor. Julien ve Drew hiç tanışmadılar, ki düşünürseniz bu biraz garip. Julien'le birkaç ay çıktım ve o süre boyunca en iyi arkadaşımla hiç tanışmadı. Kız arkadaşlarımla da tanışmadı. Sanki ben onun kirli sırrıydım. Çok fazla evde kaldık ve yemek sipariş ettik ya da pişirdik. Çok seks yaptık ve çoğu zaman geceyi geçirmeden ayrıldım. Bu da beni düşündürüyor.

Ama ben sorumu tam olarak formüle edemedim Drew bana ulaşıyor, kollarını sırtıma doluyor, beni göğsüne çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. O kadar afallamışım ki donup kalıyorum, gözlerim irileşiyor ve diziyle kalçamı dürttüğünü hissediyorum, sanırım bunu berbat etmemem için beni teşvik ediyor. Ben de yapacağımı düşündüğüm son şeyi yaptım. Gözlerimi kapatıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve en iyi arkadaşımı öpüyorum.

Ben de onu sertçe öptüm.

Ağzımı kararlı bir şevkle alırken dudakları dolgun, yumuşak ve emredici. Başını yana eğerek açımızı anında derinleştiriyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ağızlarımız birlikte hareket etmeye başlıyor. Dokunuyor. Test ediyor. Tadım. Nefes alıyoruz. Sanki bir ilişkinin başlangıcı gibi.

Senfoni. İzin verilirse ruhu parçalayan bir kreşendoya ulaşacağını bildiğiniz yavaş bir yapı. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, uçları parmaklarımı içine sokabileceğim kadar uzun. Elleri vücudumu tırmıklıyor, kığımın tepesinde duraklıyor ve beni kendisine doğru hafifçe bastırıyor. Bundan hoşlandığını anlamama yetecek kadar. Daha fazlasını istediğini. Dili dudaklarımın kenarında gezinerek giriş için yalvarıyor ve ben de ona isteyerek açılıyorum. Boğazının arkasından bir inilti kopuyor, beni kavrayışı sıkılaşıyor. Dillerimiz buluştuğu anda, biri zorla boğazını temizliyor ve Drew geri çekiliyor, bakışları karanlık ve dudakları öpüşmemizden dolayı ıslak.

Vay canına, Andrew Albright öpüşebilir.

Tanrım, dizlerimin bağı çözüldü ve o öpücük birkaç saniyeden fazla sürmüş olamaz. Az önce ne oldu öyle? Drew elini belime yapıştırmış, Julien ve Brielynne'e dönüyor. "Merhaba," diyor Drew. "Andrew Albright. Tanıştığımızı sanmıyorum." Az önce çürümüş çöp kokusu almış gibi görünen Julien'e elini uzatıyor.

"Julien Westover." Drew Julien'le tokalaşırken, Brielynne sessiz bir bebek gibi orada duruyor, tek kelime etmiyor ya da Drew'un elini sıkmak için uzanmıyor. "Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Julien soruyor, çelik gibi bakışları bana odaklanıyor ve sonra sanki onu öldürmeye hazırmış gibi Drew'a dönüyor.

Drew sıcak, hayranlık dolu bir gülümsemeyle başını bana doğru eğiyor. "Ne kadar oldu? Birkaç ay oldu, değil mi?" Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum, o öpücükten sonra hâlâ konuşamıyorum. *O öpücük!* "Sanki daha uzunmuş gibi geliyor. İyi anlamda." Drew bana şakacı bir göz kırpmıyor.

"Eminim. Sen de hemşire olmalısın o zaman? Etrafta pek fazla olduğunuzu sanmıyorum," diyor Julien, belirgin bir üstünlük havasıyla. Sanki bir şekilde erkek hemşire olmak erkek cinsi için büyük bir günahmış gibi. Kendimi durduramadan ona gözlerimi deviriyorum.

Drew gülüyor, bedenimi kendi tarafına doğru çekiyor ve başımın üstüne bir öpücük bırakıyor. "Çok fazla erkek hemşire yok, hayır. Hemşirelerin yaptığı onca önemli iş düşünülduğünde bu utanç verici bir durum." Drew seksi, dolgun, inanılmaz derecede öpülesi dudaklarına yerleştirdiği gülümsemesiyle bana bakıyor. *Kahretsin. Kesin şunu!* "Ama hayır, ben hemşire değilim. Ben acil servis doktoruyum. Margot ile çalışıyorum. Sen ne iş yapıyorsun?"

"İlaç sektöründe çalışıyorum."

Drew başını sallar ama bu konuda başka bir şey sormaz. "Sanırım Margot'nun bir keresinde senden bahsettiğini hatırlıyorum. Londra'ya taşınmıştın, değil mi?"

"Evet. Ama artık geri döndük."

Julien'in sürçmesiyle gözlerim açılıyor ve Drew'un da bunu fark ettiğini biliyorum. Çünkü Julien benimle ilişkisini bitirdikten sonra birkaç gece Drew'un omzunda ağlamıştım. "Çok güzel. Siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Oh," diye alaycı bir şekilde gülüyor Brielynne, Julien'e olan tutuşu sıkılaşıyor. "Biz çıkmıyoruz. Biz evliyiz. Uzun zamandır..." diye devam etti ve Julien'e, *kocasına* baktı. "Ne kadar oldu sevgilim? Beş yıl mı oldu?" Midem ayaklarımın altına düşüyor. Görüşüm sallanıyor, muhtemelen az önce büyük bir hava çektiğim ve onu sıkıca tuttuğum için. Çok sahte bir gülümsemeyle bana sertçe bakıyor. "Kocamı nereden tanıyorsun?"

Margot ve Drew'a bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? Aklın Sınırında kitabınızı bugün alın!